Mavi Trenin Esrarı
1927 yılının şubat aymda Agatha Christie o sıralar yedi yaşında olan kızı Rosalind ile birlikte Kanarya Adaları'na gitti. İlk eşi Archibald Chris-tie'den ayrılmak üzereydi, morali bozuktu ve yazma hevesini büyük ölçüde kaybetmişti. Bu nedenle Mavi Trenin Esrarı isimli kitabına isteksizlikle başladı.
Otobiyografisinde bu konuda aynen şunları yazıyordu: "Bu kitabı bir an önce yazmak istememdeki neden, hatta daha açık olarak belirtmek gerekirse buna zorunlu olmamdaki neden para kazanma gerekliliğiydi. Bu tam amatörlükten profesyonelliğe geçiş dönemimdi. Bu açıdan içimden gelmese de mesleki açıdan kaleme sarılma riskini göze aldım..."
Kitap 1928 yılının mart ayında Collins Yayınevi'nde yayımlandığında, tüm eleştirmenlerin yazarın isteksiz olarak yazdığı bu kitap hakkındaki görüşleri olumluydu.
Kitabın atandığı "O.F.D.'nin iki öne çıkan üyesi Carlotta ve Peter'in" kim olduklarını da açıklamak yararlı olacak. O.F.D. (Order of the Faithful Dogs: Sadık Köpekler Düzeni) anlamına gelmektedir. Eşinden ayrıldıktan sonra Agatha Christie yakın dostlarından birçoğu konusunda hayal kırıklığı yaşamıştı. Yarı şaka, yarı ciddi sekreteri Charlotte Fischer ya da Agatha Christie'nin ona taktığı ismiyle, Carlotta ile birlikte dostları yakınlıklarına göre unvan vermeyi düşündüler. Gerçek dostlar bu düzende (O.F.D.) insanlar olarak nitelendirilirken, diğerlerine üçüncü sınıf payesi verildi. Bu kitabın atandığı diğer dostu Peter ise yazarın en yakın ve sadık dostu, terrier cinsi köpeğiydi.
5
Agatha Christie
O.F.D.'nin değerli üyesine - Carlotta ve Peter'e -
Mavi Trenin Esrarı
İçindekiler
1 Beyaz Saçlı Âdâm..... 9
2 Mösyö le Marquis 15
3 Ateşten Kalp..... 20
4 Curzon Caddesi'nde 25
5 Yararlı Bir Adam..... 33
6 Mirelle..... 44
7 Mektuplar..... 51
8 Lady Tamplin Mektup Yazıyorv..... 61
9 Geri Çevrilen Bir Teklif..... 69
10 MaviTren'de..... 75
11 Cinayet..... 87
12 Villa Marguerite..... 100
13 Van Aidin Bir Telgraf Alıyor..... 108
14 Ada Mason'un Öyküsü..... 113

15 Kont de la Roche
.....;..... 119
16 Poirot Olayı
Araştırıyor..... 127
17 Aristokrat Bir Adam
.....'..... 135
18 Derek Öğlen Yemeğinde
..... 145
19 Beklenmeyen Bir
Konuk..... 149
20 Katherine Arkadaş
Oluyor..... 157
7
Agatha Christie
21 Tenis
Oynarken.....
164
22 Bay Papopolous Kahvaltı Ediyor .....
175
23 Yeni Bir
Varsayım..... 182
24 Poirot Nasihat
Veriyor..... 187
25 Yine de
.....
... 194
26 Bir Uyarı
..*.....
. 202
27 Mirelle'le
Konuşma.....,..... 211
28 Poirot Sincabı
Oynuyor.....:..... 224
29 Evden Gelen Bir
Mektup..... 236
30 Miss Viner'in
Yargısı.....247
31 Bay Aarons'la Öğlen Yemeği
.....255
32 Katherine ve Poirot Notlarını Karşılaştırıyor.....259
33 Yeni Bir Varsayım
.....265
34 Yeniden Mavi
Tren'de.....269
35 Açıklamalar
.....:.....274
36 Deniz
Kenarında.....:.....
285
Mavi Trenin Esrarı
1. BÖLÜM
Beyaz Saçlı Adam
Adam Concorde Meydanı'ndan geçtiği sırada saatler gece yarısına yaklaşmaktaydı. Zayıf bedenini örten görkemli kürküne rağmen temelde kılıksız ve düşkün bir görünümü vardı.
Yüzü fareye benzeyen ufak tefek bir adam. Hiçbir zaman herhangi bir olayda önemli bir rol oynayacağına, herhangi bir yerde ön plana çıkabileceğine inanılmayacak bir adam. Ancak.bu sonuca varan kişinin kesinlikle yanıldığını söyleyebiliriz. Çünkü bu adam, her ne kadar düşkün ve önemsiz görünse de dünyanın kaderinde önemli bir rol oynuyordu. O farelerin yönettiği bir krallıkta, farelerin kralıydı.

Tam o sıralarda bir elçilikte onun geri dönüşü beklenmekteydi. Ama onun daha önce halletmesi gereken işler vardı; elçiliğin resmen bilgisi olduğunu açıklamayacağı işler. Ay ışığında yüzünün sert hatları belirginleşmişti. Kemerli, ince bir burnu vardı. Polonya Musevisi olan babası terzi kalfasıydı. Onu gecenin bu yarısında yollara döken de babasının seveceği ' türde bir işti. Seine Nehri'ne ulaştı, köprüyü geçti ve Paris'in pek saygın olmayan yörelerinden birine ulaştı. İnce uzun, bakımsız bir binanın önünde durdu ve sonra dördüncü kattaki bir daireye çıktı. Daha kapıyı çalmasına fırsat kalmadan kapı muhtemelen onu beklemekte olan bir kadın tarafından açıldı. Ancak adam onu selamlamadı. Kadın paltosunu çıkarmasına yardımcı oldu ve önden yürüyerek onu son derece zevksiz döşenmiş bir otur-

ma odasına götürdü. Elektrik ampulü kirli pembe bir avize ile gölgelenmiş, bu loş ışık kadının yüzündeki maskeyi andıran beceriksizce yapılmış abartılı makyajı gerçi yumuşatıyordu ama gizleyemiyordu. Aynı şekilde Moğol hatları da kapatmıyordu. Olga Demiroff un ne mesleğinde ne de milliyetinde en ufak bir kuşku yoktu.

"İşler yolunda mı, küçüğüm?"

"Yolunda, Boris Ivanovitch."

Adam başıyla onaylayarak mırıldandı.

"İzlendiğimi sanmıyorum."

Ancak sesi endişeliydi. Pencereye giderek, perdeleri araladı ve dikkatle dışarıyı izledi. Sonra birden geriye döndü.

"Dışarda iki adam var, yolun karşı tarafında. Bana öyle geliyor ki..." Susarak, sinirli olduğu zamanlarda hep yaptığı gibi tırnaklarını kemirmeye başladı.

Rus kadın yavaş, sakinleştirici bir şekilde başını salladı.

"Onlar sen gelmeden önce de oradaydılar."

"Yine de bana bu evi izliyorlar gibi geldi."

"Olabilir," dedi kadın kayıtsız bir tavırla.

"Öyleyse..."

"Ne mi olacak? Eğer bir şey biliyorlarsa bile... bundan sonra seni izlemeyecekleri kesin."

Adamın dudaklarında zayıf, huzursuz bir gülümseme belirdi.

"Hayır," dedi. "Bu kesin."

Adam birkaç saniye düşündükten sonra açıkladı.

"Şu kahrolası Amerikalı... o da herkes gibi kendisi için endişelense ya."

"Ben de aynı düşüncedeyim."

Yeniden pencereye gitti.

"Sıkı herifler," diye mırıldandı sırıtarak. "Korkarım polisle de iyi ilişkiler içindeler. Neyse, boş ver, sokak serserisi dostumuza iyi avlar dileyelim."

Olga Demiroff başını salladı.

"Eğer Amerikalı gerçekten söyledikleri gibi bir adamsa onunla başa çıkmak için bir çift alçak sokak serserisinden daha fazlasına gerek olduğu kesin." Bir an için sustu. "Ama yine de?..." "Ne?"

"Hiç, önemli değil. Yalnızca bugün öğleden sonra iki kez aynı adam bu yoldan geçti, beyaz saçlı bir adam." "Yani?"

"Bu ikisinin tam önünden geçerken eldivenin tekini düşürdü. Adamlardan biri de eldiveni alıp, ona geri verdi. Çok eski bir numara."

"Yani beyaz saçlı adamın... onun işvereni olduğunu mu kastediyorsun?"

"Bence öyle olabilir."

Rusun yüzünde huzursuz ve endişeli bir ifade belirdi. "Paketin güvende olduğundan emin misin? Kimse ona yaklaşmaya çalışmadı mı? Onun hakkında çok fazla konuşuldu, gereğinden çok fazla." Adam yeniden tırnaklarını yemeye başladı. "Bunu kendi gözlerinle gördükten sonra emin ol."

Şömineye doğru eğilerek, kömürleri dikkatle iki yana ayırdı. Kömürlerin altında kırıştırılmış kâğıtlar duruyordu; tam ortalarından kirli bir gazete kâğıdına sarılmış uzun paketi alarak adama uzattı. "Ustaca bir iş," dedi adam başını beğeniyle sallayarak. "Ev iki kez arandı. Hatta yatağımdaki döşeği bile

yarıp aradılar." "Aynen dediğim gibi," diye ekledi adam başım sallayarak. "Çok konuşuldu. Fiyat pazarlığına girişmek... yanlış bir işti."
Gazete kâğıdını açtı. Kâğıdın içinde küçük, kahverengi bir kutu vardı. Kutuyu açtı, içindekini kontrol ettikten sonra paketi yeniden sardı. Adam henüz işini tamamlamadan kapının çalındığı duyuldu. "Amerikalı çok dakik," dedi Olga saatine bir göz atarak. Odadan çıktı. Bir dakika sonra yanında, Atlantik'in öte tarafından geldiği her halinden belli olan iriyarı, geniş omuzlu bir yabancıyla odaya girdi. Amerikalı gerek adamı gerekse kadını sert bakışlarla süzdü.

"Bay Krassnine mi?" diye sordu adam nezaketle.
"Evet, benim," diye yanıtladı Boris. "Sizden buluşma yeri olarak burayı, bu alışılmamış yeri saptadığım için peşinen özür dilemek isterim. Ama gizlilik çok önemliydi. Bu işle ilgim olduğunun anlaşılması riskini göze alamazdım."
Amerikalı nezaketle başını salladı. "Anlıyorum."
"Bu işlemle ilgili en ufak bir bilginin bile dışarı sızmayacağı konusunda sözünüze güvenebilirim değil mi? Alışveriş koşullarından biri de buydu."
Amerikalı başıyla onaylayıp, "Bu konuda anlaşmıştık," diye ekledi. "Artık bana malı göstermenizi rica etsem?"
"Para yanınızda değil mi, nakit olarak?" • , "Evet," diye yanıtladı diğeri. Ancak parayı göstermek yönünde hiçbir hareket yapmadı. Kısa bir tereddütten sonra Krassnine paketi masanın üzerine bıraktı.
Amerikalı paketi alıp ambalaj kâğıdını yırttı. İçindekiyle birlikte ışığın altına gitti ve büyük bir dikkatle inceledi. Paketin içindekinden mutlu olmuşa benziyordu, cebinden kalın deri bir portföy çıkarıp bir deste banknot çıkardı. Paraları Rusa uzattı. Adam parayı teker teker saydı. "Tamam mı?"
"Teşekkürler, mösyö. Tam anlaştığımız gibi, her şey yolunda." "Aha!" dedi diğeri. Kahverengi kâğıt kutuyu kayıtsızca cebine soktu. Olga'nm önünde hafifçe eğildi. "İyi akşamlar, matmazel! İyi akşamlar, Bay Krassnine!"
Dışarı çıkarak kapıyı arkasından kapadı. Odada kalanların bakışları karşılaştı. Adam diliyle kuruyan dudaklarım ıslattı.
"Oteline dönüp dönemeyeceğini merak ediyorum." Sözleşmiş gibi ikisi birden pencerenin önüne gittiler. Tam doğru zamanda hareket etmiş, adamın binadan yola adım attığını görebilmişlerdi.

Adam sola dönerek yavaş adımlarla bir kez olsun etrafına bakınmaya gerek görmeden yol boyunca ilerledi. Karşıdaki evlerden birinin giriş kapısında gizlenen iki gölge sessizce onu izlemeye başladılar. İzleyenler ve izlenen gecenin karanlığında kayboldular. Olga Demiroff mırıldandı.
"Sağ salim evine varacak. Bu konuda endişe duymamalısın ya da bunu umut edebilirsin, artık her neyse."
Krassnine merakla sordu.
"Onun güvende olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"
"Bu kadar çok parası olan bir adamın akılsız olması olanaksız," diye yanıtladı Olga. "Tedbirini almıştır. Paradan konuşmuşken..."
Kadın Krassnine' i ısrarlı bakışlarla süzdü.
"Evet ?"
"Benim payım, Boris Ivanovitch?"

Krassnine biraz isteksizce bile olsa kadına iki banknot uzattı. Olga soğuk, duygusuz bir tavır içinde teşekkür ettikten sonra paraları çorabının içine soktu.
"İşte bu çok hoş," dedi mutlulukla.
Boris, onu merakla süzdü.
"Hiç pişmanlık duymuyor musun, Olga Vassilovna?"
"Pişmanlık mı? Niçin?"
"Sakladığın şeyler nedeniyle? Kadınlar hatta diyebilirim ki kadınların büyük çoğunluğu, böyle bir şey için deli olurdu."
Olga üzgün bir tavırla başını salladı.

"Evet, bunda haklısın. Kadınların birçoğunun böyle çılgınlıkları vardır. Benim yok. Neyse, bazen ben de kuşkulanıyorum..." . Krassnine merakla sordu. ' "Hangi konuda?"
"Amerikalı yanında taşıdığı pakete rağmen güvende... bundan kesinlikle eminim, ama ya sonra?..."
"Yani? Aklında ne var?"

Olga düşüncelere dalmış bir halde yanıtladı.
"Hiç kuşkusuz onları bir kadına armağan edecek. Asıl ondan sonra neler olacağını merak ediyorum..."
Kendini toparlayarak pencereye gitti. Birden haykırarak adamı yanına çağırdı.
"Bak, işte yine yoldan geçiyor. Hani şu sana bahsettiğim adam."
İkisi birden dikkatle aşağıya baktılar. Zayıf, şık bir adam ağır adımlarla yoldan geçiyordu. Uzun bir palto giymiş, silindir şapka takmıştı. Sokak lambasının altından geçerken ışık bembeyaz, gür saçlarını aydınlattı.

2. BÖLÜM
Mösyö le Marquis
Beyaz saçlı adam sakin bir şekilde yoluna devam etti, hiç acelesinin olmadığı, çevreyle de pek ilgilenmediği anlaşılıyordu. Sağa sonra tekrar sola döndü. Zaman zaman kendi kendine bir şarkı mırıldanıyordu.
Birden durarak, çevreden gelen seslere kulak kesildi. Bir gürültü duymuştu. Bu patlayan bir lastikten kaynaklanıyor olabilirdi ya da belki biri ateş etmişti. Dudaklarında tuhaf bir gülümseme belirdi. Daha soma aynı kayıtsız tavır içinde yürümeye devam etti.
Bir sonraki köşeden döndüğünde onu şok edecek bir manzarayla karşı karşıya kaldı. Bir kanun adamı elindeki not defterine bir şeyler yazıyordu. Çevresine ise birkaç kişi toplanmıştı. Beyaz saçlı adam onlardan birinden bilgi istedi.
"Burada bir şey mi oldu?"
"Metis oıu'*) mösyö! İki sokak serserisi yaşlı bir Amerikalıyı soymaya çalışmışlar."
"Peki adama bir şey olmuş mu?"
"Yoo hayır." Adam güldü. "Adamın cebinde tabancası varmış, daha diğerleri ona bir şey yapmaya fırsat bulamadan adam onları öyle bir kurşun yağmuruna tutmuş ki serseriler korkuyla kaçışmışlar. Polise gelince her zaman olduğu gibi yine çok geç geldi."
^Eve^

"Aha!" diye mırıldandı beyaz saçlı adam.
Adamın ruh halinde en ufak bir değişiklik görülmüyordu.
Aynı kayıtsız ve sakin gece gezintisine devam etti. Kısa bir süre sonra Seine Nehri'ni geçerek, kentin daha zengin yörelerinden birine ulaştı. Yirmi dakika kadar sonra sakin, seçkin caddelerden birindeki belirli bir binanın önünde durdu.
Burası pek dikkat çekmeyen bir dükkândı. Antikacı D. Papopolous reklama asla gereksinim duymayacak kadar ünlü biriydi ve zaten ticari faaliyetlerinin çoğunu, dükkanındaki masasının dışında hallediyordu. Bay Papopolous'un Paris'in ünlü caddelerinden Champs-Elysees'te çok şık ve büyük bir evi vardı. Aslında günün bu geç saatinde dükkânından daha çok orada olması beklenebilirdi ama beyaz saçlı adam neredeyse saklanmış denilecek şekilde monte edilmiş zili çalarken durumun bunun aksi olduğundan emin görünüyordu. Yine de zili çalmadan önce yolun alt ve üstünü hızla, dikkatli bakışlarla gözden geçirdi.
Adam kendine güvenmekte haklıydı. Kapı açıldı ve altın küpeli, koyu renk tenli bir adam belirdi.
"İyi akşamlar," dedi yabancı. "Efendiniz evde mi?"
"Burada, ama akşamın bu saatlerinde randevusu olmayan konuklan kabul etmiyor."

"Beni kabul edeceğini sanıyorum. Dostu Mösyö le Marquis'in geldiğini söyler misiniz?"
Adam kapıyı biraz daha açarak, ziyaretçiyi içeri aldı.
Kendini Mösyö le Marquis olarak adlandıran adam konuşurken yüzünü eliyle kapamıştı. Uşak Bay Papopolous'un konuğu ağırlamaktan mutluluk duyacağı bilgisiyle döndüğünde yabancının dış görünümünde belirgin bir değişiklik olmuştu. Uşak ya çok dikkatsiz ya da çok iyi eğitimliydi ki karşısındakinin yüz hatlarını gizleyen küçük siyah maske nedeniyle en ufak bir şaşkınlık belirtisi bile göstermedi.
Uşak önden geçerek koridorun sonuna kadar ilerledi, oradaki bir kapıyı açtı ve saygılı bir mırıltıyla konuğu bildirdi.. "Mösyö le Marguis."

Bu tuhaf konuğu karşılamak üzere ayağa kalkan tipin görüntüsü gerçekten etkileyiciydi. Papopolous'un saygı uyandıran, otoriter bir havası vardı. Geniş, çıkıntılı bir alnı ve büyük beyaz bir sakalı vardı. Davranışlarında ruhani bir liderin sevecenliği, babacanlığı seziliyordu.
"Sevgili dostum," dedi Papopolous. "Fransızca konuşuyordu, sesi ağır ve etkileyiciydi.
"Bu kadar geç bir saatte rahatsız ettiğim için çok özür dilerim," dedi konuk.
"Yoo, hayır, asla. İlginç bir zaman. Değişik, ilginç bir akşam geçirmişe benziyorsunuz."
Mösyö le Marquis başını salladı.
"Kişisel olarak değil."
"Kişisel değil mi?" diye yineledi Bay Papopolous. "Hayır, hayır, tabi değil. Yeni bir şeyler var, değil mi?"
Konuğunu sevecenlik ya da babacanlıkla uzak yakın hiçbir ilgisi olmayacak kadar keskin yan bakışlarla süzdü.
"Yeni bir şey yok. Eylem başarısızlıkla sonuçlandı. Beklentim farklıydı."
"Tam olarak haklısınız," dedi Bay Papopolous. "Her tür kabalık..."
Basit bir el hareketiyle her tür kabalığı reddettiğini belirtti. Gerçekten de Bay Papopolous ve iş yaptığı müşteriler arasında kabalığın lafı bile olamazdı. Avrupa'nın saygın saraylarında yaşayanlar ve asil aileler tarafından çok iyi tanınıyordu, hatta bazı krallar ona dostça, kısaca Demetrius bile diyordu. Tüm bu çevrelerde sır saklama konusunda haklı bir üne sahipti. Bu özelliği ve aristokratik dış görünümü ona birçok sorun yaratabilecek eylemde büyük çapta yardımcı olmuştu.
"Direkt bir eylem..." dedi Papopolous. Başım salladı. "Bazen yararlı olabilir. Ama çok ender."
Diğeri omuzlarını silkti.
"Zaman kazandırıyor," diye söze girdi. "Üstelik de başarısızlıkla sonuçlanmasının büyük bir maliyeti yok, hatta hiç yok. Diğer plan başarısızlıkla sonuçlanmayacak."

"Aha!" diyen Bay Papopolous konuğunu keskin bakışlarla süzdü.
Diğeri yavaşça başını sallayarak onayladı.
"Size... hımm... saygın adınıza sonsuz bir güvenim var," dedi antikacı.
Mösyö le Marquis hafifçe gülümsedi.
"Bu güveninizi boşa çıkarmamak için elimden geleni yapacağım," diye mırıldandı.
Diğeri sesinde belirgin bir kıskançlıkla, "Bunun için çok uygun fırsatlarınız olabilir," dedi.
"O fırsatları yaratacağımdan emin olabilirsiniz," diye yanıtladı Mösyö le Marquis.
Ayağa kalkıp oradaki sandalyelerden birinin üstüne rasgele attığı paltosunu aldı.
"Sizinle bilinen kanallardan sürekli iletişim içinde olacağım. Ancak sizin bağlantılarınızda da bir aksilik olmamalı."
Papopolous sıkıntılı görünüyordu.

"Benim bağlantılarımda hiçbir zaman herhangi bir sorun yaşanmaz," diye isyan etti.
Diğeri gülümsedi ve başka bir şey söylemeden hatta vedalaşmadan odadan çıktı, kapı arkasından kapandı.
Bay Papopolous bir süre daha derin düşüncelere dalmış bir halde odada kaldıktan sonra saygın, beyaz sakallarını sıvazladı ve aynı odaya açılan ikinci bir kapıya gitti. Kapının tokmağım bastırmasıyla birlikte kulağını kapıdaki anahtar deliğine dayamış olduğu açıkça belli olan genç bir kadın paldır küldür odaya doğru yalpaladı. Bay Papopolous'ta ne kızgınlık ne de şaşkınlık belirtisi görülmedi. Büyük olasılıkla tüm bu olanları doğal nitelendiriyordu.
"Evet, Zia?" diye sordu. "Onun gittiğini duymadım," diye açıkladı Zia.
İnce, çocuksu hatlara sahip siyah gözleri pırıl pırıl parlayan genç ve hoş bir bayandı; ayrıca Bay Papopolous'a o kadar benziyordu ki onları rahatlıkla baba kız olarak nitelendirebilirdiniz.

"Bu çok rahatsız edici bir şey," diye ekledi genç kız. "Anahtar deliğinden aynı anda hem bakıp hem de dinlemek olası değil."
Bay Papopolous kısaca fikrini belirtti. "Beni de sık sık sinirlendirir."
Zia yavaşça söze karıştı. "Demek Mösyö le Marquis bu. Hep maske mi takar?"
"Daima."
Kısa bir sessizlikten sonra Zia merakla sordu.- "Konu yakutlar, değil mi?"
Babası başıyla onayladı.
"Onu nasıl buldun, küçüğüm?" diye sordu siyah gözlerinde muzip neşeli bir gülümsemeyle.
"Mösyö le Marquis'yi mi?" "Evet."
"Bence bu kadar iyi Fransızca konuşan, bu kadar iyi eğitimli ve terbiyeli bir İngilize çok ender rastlanabilir."
"Demek onun hakkında böyle düşünüyorsun?"
Her zaman olduğu gibi kendi fikrini belirtmekten kaçınsa da Zia'yı aynı görüşte olduğunu anlatan bakışlarla süzdü.
"Ayrıca bence kafasının da çok tuhaf bir şekli var."
"İri," dedi babası. "Biraz iri. Ama perukla da aynı etkiyi verebilir."
İkisi birbirlerine bakarak gülümsediler.

3. BÖLÜM
Ateşten Kalp
Rufus Van Aidin Savoy Oteli'nin döner kapısından içeri girerek doğruca resepsiyona gitti. Görevli adamı saygılı bir gülümsemeyle selamladı.
"Sizi tekrar gördüğüme sevindim, Bay Van Aidin."
Amerikalı milyoner adamı hafifçe başını eğerek resmi bir şekilde selamladıktan sonra sordu.
"Her şey yolunda mı?"
"Evet, efendim. Binbaşı Knighton yukarda süitinizde bekliyor."
Van Aidin yeniden başını salladı.
"Posta geldi mi?"
"Hepsi yukarı gönderildi, Bay Van Aidin. Ah! Pardon. Bir dakika lütfen."
Arkasındaki kutulardan birine uzanarak, bir mektup aldı.
"Bu biraz önce geldi," diye açıkladı.
Rufus Van Aidin mektubu aldı; zarfın üzerindeki bir kadın elinden çıktığı yazıyı fark edince yüz ifadesi birden değişti. Derin çizgiler yumuşadı, ağzının çevresindeki gergin görünüm kayboldu. Onun görünümü de herkese benzedi. Elinde mektup asansöre doğru ilerlerken dudaklarının etrafında hafif bir gülümseme bile görünüyordu.
Milyoner için ayrılan süitin salonundaki yazı masasımn başında oturan genç adam gelen postayı yıllara dayanan bir deneyimin kazandırdığı

anlaşılan beceriklilikle tasnif ediyordu. Van Aldin'in içeri girdiğini görünce ayağa sıçradı.
"Merhaba Knighton."
"Sizi tekrar gördüğüme sevindim, efendim. Buradaki günlerinizin iyi geçtiğini umarım."
"Eh işte, fena sayılmaz," dedi milyoner kayıtsızlıkla. "Paris bir ölçüde köye dönüşmüş diyebilirim. Neyse, ben istediğimi aldım."
Sinsice kendi kendine gülümsedi.
"Zaten hep öyle olmaz mı!" dedi sekreter gülerek.
"Öyle, haklısın," diye onayladı milyoner. Bunu herkesin bildiği bir şeyi onaylayan birinin soğukkanlılığı ve kayıtsızlığı içinde. Kalın paltosunu çıkardıktan sonra yazı masasına yaklaştı.
"Acil bir şey var mı?"
"Sanmıyorum, efendim. Yalnızca her günkü olağan şeyler. Aslında henüz tasnifi de bitirmedim."
Van Aidin başıyla onayladı. Çok ender olarak karşısındakini kınayan ya da öven bir kişiliği vardı. Çalıştırdığı kişilere karşı çok basit bir yöntem uyguluyordu; onlara tam yetki veriyor, hata yapanı, başarısız olanı hemen işten çıkarıyordu. Eleman seçme yöntemi de geleneksel değildi. Örneğin Knighton'la iki ay önce İsviçre'de bir tatil belde finde tanışmıştı. Adam hoşuna gitmiş, onun savaş sicilini incelerken hafifçe aksamasının nedenini de anlamıştı. Knighton iş aradığını gizlememiş, hatta milyonere başvurabileceği ona uygun bir iş bilip bilmediğini bile açıkça sormuştu. Van Aidin özel sekreteri olmasını istediği zaman genç adamın yüzünde beliren sınırsız şaşkınlığı gaddarca bir neşeden kaynaklanan gülümsemeyle anımsadı.
"Ama ben... benim ticari bir deneyimim yok," diye kekelemişti genç adam.
"Benim için fark etmez," diye yanıt vermişti Van Aidin. "Bunu yapabilecek üç sekreterim var zaten. Yaklaşık altı ay boyunca İngiltere'de kal-

mam gerekiyor, bir İngilize gereksinimim var... yani oradaki oyunun kurallarını bilen ve bazı toplum.sal, yasal işleri benim yerime halledebilecek birine."
Van Aidin o güne kadar bu seçiminin doğruluğundan fazlasıyla emin olmuştu. Knighton kısa sürede seri, akıllı, zeki, pratik ve ayrıca nazik bir insan olarak taktir toplamıştı.
Sekreter yana ayırdığı üç ya da dört mektubu işaret etti.
"Bunlara sizin şahsen göz atmanızda yarar olacağını düşünüyorum, efendim," diye önerdi. "En üstteki Colton- anlaşmasıyla..."
Van Aidin elini bu öneriyi reddettiğini belirtecek şekilde kaldırıp salladı.
"Bu akşam saçma sapan şeylerle uğraşmak istemiyorum," dedi. "Bunlara yarın bakarım. Bunun dışında..." diye ekledi. Bu arada elinde tuttuğu mektuba bakıyordu. Ve yeniden yüzünde o sinsi, tuhaf gülümseme belirdi.
Richard Knighton anlayışla gülümseyerek yanıt verdi. "Bayan Kettering..." diye mırıldandı. "Hem dün hem de bugün telefonla aradı. Sizinle çok acil görüşmek istediği anlaşılıyordu, efendim." "Ah, gerçekten bunu mu istiyor."
Milyonerin yüzündeki gülümseme kayboldu. Elinde tuttuğu zarfı yırtarak içindeki kâğıdı çıkardı. Mektubu okuduğu sırada yüzü giderek asıldı, ağız çevresinde tekrar Wall Street çevrelerinde çok iyi bilinen o zalim çizgiler belirdi, kaşları meşum bir şekilde çatıldı. Knighton sakince dönerek, yeniden mektupları açmaya ve tasnif etmeye başladı. Milyoner ağzının içinde ağır şekilde küfrettikten sonra yumruğunu masaya indirdi.
"Bunu bana yapmasına izin vermeyeceğim," diye homurdandı. "Zavallı küçüğümün arkasında yaşlı babasının olması çok iyi."
Birkaç dakika boyunca odanın içinde bir aşağı bir yukarı gidip geldi. Çatık kaslarıyla tehditkâr bir görünümü vardı. Knighton hâlâ bıkıp usanmadan yazı masasında çalışmayı sürdürüyordu. Van Aidin birden durala-dı. Sandalyenin üzerine fırlattığı paltosunu aldı.

"Dışarı mı çıkıyorsunuz, efendim?" "Evet, kızıma gidiyorum." "Colton'un adamları ararlarsa..." "Cehenneme kadar yolları olduğunu söyleyebilirsiniz." "Nasıl uygun görürseniz," dedi sekreter suskunlukla. Van Aidin bu arada paltosunu giydi. Şapkasını giydikten sonra kapıya gitti. Eli kapının tokmağında durakladı.
"Siz çok iyi bir insansınız, Knighton," dedi. "Sorunlarım olduğu zaman beni hiç rahatsız etmiyorsunuz."
Knighton kaçamak bir şekilde sırıttıysa da yanıt vermedi.
"Ruth benim tek kızım," diye ekledi Van Aidin. "Onun benim için ne kadar büyük bir anlam taşıdığını yeryüzünde hiç kimse bilemez."
Hafif bir gülümsemeyle yüz ifadesi aydınlandı. Elini cebine soktu.
"Size bir şey göstereyim mi, Knighton?"
Yeniden sekreterin yanına geldi.
Cebinden aceleyle kahverengi kâğıda sarılmış ufak bir paket çıkardı. Kâğıdı açarak, içinden büyük, kırmızı kadife bir mücevher kutusu çıkardı. Kutunun kapağının ortasında bir taç ile birlikte eğimli çizgilerden oluşan bir arma vardı. Milyoner kapağı kaldırdı. Sekreterin bir an için nefesi kesildi, soluk almaya çalıştı. Kirli beyaz saten zemin üzerinde taşlar kan gibi parlıyordu.
"Aman Tanrım! Efendim!" diye haykırdı sekreter. "Bu... bunlar gerçek mi?"
Van Aidin sessizce, kesik kesik güldü.
"Bunu sormanız beni hiç şaşırtmadı. Bu yakutlar dünyanın en büyük üç yakutu. Rus Çariçesi Katherina'ya ait mücevherler, Knighton. En ortadaki 'Ateşten Kalp' olarak adlandırılıyor. Kusursuz bir parça, en ufak bir pürüz yok."
"Ama..." diye mırıldandı sekreter. "Bunlar bir servet değerinde olmalı."

"Dört ya da beş yüz bin dolar kadar," dedi Van Aidin kayıtsızlıkla. "Tabi tarihi değerleri dışında."
"Ve siz bunlar böyle cebinizde ortalarda dolaşıyorsunuz, öyle mi?"
Van Aidin neşeyle gülümsedi.
"Gördüğünüz gibi evet. Bunlar Ruthie'm için küçük bir armağan."
Sekreter ihtiyatlı bir şekilde gülümsedi.
"İşte şimdi Bayan Kettering'in telefondaki telaşını anlayabiliyorum."
Van Aidin hırsla kafasını salladı. Yüzündeki sıkıntılı ifade geri döndü.
"Bu konuda yanılıyorsunuz," dedi. "Kızımın bundan haberi yok, ona küçük bir sürpriz yapmak istiyorum."
Mücevher kutusunu kapatarak, yeniden sarmaya başladı.
"İnsanın çok sevdikleri için yapabileceği çok az şey olması ne kadar üzücü," diye mırıldandı. "Eğer kızımın mutlu olacağını bilsem onun için dünyanın yarısını satın alabilirdim ama ne yazık ki bu onu ilgilendirmiyor bile. Bunu boynuna taktığımda belki bir ya da iki dakika için sevinecek, ama..."
Başını salladı.
"Eğer bir kadın evinde mutlu değilse..."
Cümlesini tamamlamadı. Sekreter sır tutmasını bildiğini belirtir şekilde saygıyla başını salladı. Kimse Sayın Derek Kettering'in namını ondan daha iyi bilemezdi. Van Aidin içini çekti. Paketi yeniden paltosunun cebine soktu, Knighton'u başıyla selamladı ve odadan çıktı.

4. BÖLÜM
Curzon Caddesi'nde
Bayan Derek Kettering Curzon Caddesi'nde oturuyordu. Kapıyı açan uşak Rufus Van Aldin'i hemen tanıdı ve belirgin bir saygıyla selamlayarak gülümsedi. Adam önden geçip konuğu birinci kattaki büyük salona götürdü.
İçeri girmeleriyle birlikte pencerenin dibinde oturan kadın haykıra-rak ayağa fırladı.
"Gelmen ne kadar hoş bir sürpriz,' babacığım. Bütün gün boyunca Binbaşı Knighton'a telefon edip sana ulaşmaya çalıştım ama ne yazık ki ne zaman döneceğini bilmiyordu."
Ruth Kettering yirmi sekiz yaşındaydı. Güzel ya da kelimenin tam anlamıyla hoş bile olmasa da renkliliği nedeniyle çok çekici görünüyordu. Van Aldin'e bir zamanlar "havuç" ya da "zencefil" gibi adlar takılmıştı. Ruth'un saçları da

doğal olarak kızıldı. Siyah gözler ve siyah uzun kirpikler de -bu etki sanatsal bir çabayla biraz desteklenir de olsa- bu renkliliğe katkıda bulunuyordu. Uzun boylu ve inceydi, davranışları zarif ve cazibeliydi. İlk bakışta yüzü Raffael'in Meryem'lerini andırıyordu. Daha dikkatli bir incelemede Van Aldin'in yüzünde de dikkat çeken, aynı kararlı, sert ifadeyi kazandıran çıkık elmacık kemiklerini ve kararlı, sert çene yapısını fark ediyordunuz. Gerçi bu hatlar bir erkeğe yakışıyordu ama kadına asla. Çocukluğundan itibaren Ruth Van Aidin her istediğini elde etmeye

alışmıştı. Ona karşı durmaya çalışan Rufus Van Aldin'in kızının direttiği bir şeyden asla vazgeçmediğini ve ne olursa olsun aldığını öğreniyordu.
"Knighton aradığını söyledi. Paris'ten yarım saat önce geldim. Ne oldu, Derek'in nesi var?"
Ruth'un yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi.
"Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Akıl alır şey değil," diye bağırdı genç kadın. "Söylediğim hiç... ama hiçbir şeyi dinlemiyor."
Sesindeki şaşkınlık ve öfke açıkça anlaşılıyordu.
"Ama beni dinlemek zorunda kalacak," dedi milyoner pis pis sırıtarak.
Ruth kızgınlıkla ekledi.
"Onu yaklaşık bir aydır nerdeyse görmedim. Ama her yerde bir kadınla görülüyor."
"Hangi kadınla?"
"Mirelle. Parthenon'da dans eden kadın biliyorsun ya."
Van Aidin başını salladı.
"Geçen hafta Leconbury'deydim. Orada Lord Leconbury ile konuştum. Bana karşı çok anlayışlı, inanılmayacak kadar iyi davrandı. Derek ile < konuşup onu uyaracağını söyledi."
"Ahh!" dedi Van Aidin.
"Bu 'ahh' ne anlama geliyor, baba?"
"Bu konuda sen ne düşünüyorsan ben de aynı şeyi düşünüyorum, Ruthie. Zavallı ihtiyar Leconbury çok kötü durumda. Tabi ki anlayışlı olacak, seni sakinleştirmeye çalışacak. Vârisi ve tek oğlunu Amerika Birleşik Devletleri'nin en zengin adamlarından birinin kızıyla evlendirmeyi başarmış biri olarak elbette ki bunun bozulmasını istemez. Ama bir ayağı çukurda, bu bilinen bir şey ve o ne derse desin oğluna vız gelecektir."
Ruth kısa bir sessizliğin ardından ısrarcı bir sesle babasını sıkıştırdı.
"Peki sen bir şey yapamaz mısın, babacığını?"
"Olabilir," diye yanıtlayan milyoner bir dakika kadar düşündükten sonra ekledi. "Aslında yapabileceğim birkaç şey var ama içlerinden yal-

nızca bir tekinin anlamı olabileceği düşüncesindeyim. Ne kadar yürekli olabileceğim göreceğiz, Ruth."
Ruth şaşkınlık içinde gözlerini babasına dikti. Adam, ona başını sallayarak baktı.
"Tam anlamıyla söylediğimi ifade etmek istiyorum. Tüm dünyaya karşı bir hata yaptığını açıklamaya cesaretin var mı? Bu pislikten kurtulmanın yalnızca bir tek yolu var. Kayıplarını bir kenarda bırak ve yeniden başla."
"Yani..." "Boşanmak." "Boşanayım mı?" Van Aidin kuru kuru güldü.
"Bu sözcüğü yaşamın boyunca ilk kez duymuş gibi davranma Ruth. Arkadaşların her gün boşanıyorlar." "Evet, bunu biliyorum. Ama..."
Genç kadın susarak, dudaklarını ısırdı. Babası anlayışlı bir tavırla başını salladı.
"Çok iyi biliyorum, Ruth. Sen de benim gibisin, bir şeyden vazgeçmeye dayanamıyorsun. Ama ben bunu öğrendim, senin de bazı durumlarda bunun tek çıkar yol olduğunu öğrenmen gerekiyor. Belki Derek'i sana döndürmenin bir yolu bulunabilir, bunun için bazı çareler olabilir ama sonunda her şey yine aynı noktaya dönecektir. Bunun sonu yok, Ruth, o iyi bir insan değil, kötü çok kötü biri. Bazen onunla evlenmene izin verdiğim için kendimi suçluyorum. Ama onunla evlenmeyi kafana takmıştın, o da ciddi şekilde yeni bir yaşama başlamak istiyor gibiydi... neyse, sana bir kez karşı koymuştum, tatlım..."

Son sözcüklerim söylerken kızının yüzüne bakmadı. Bakmış olsa onun yüzünün birden nasıl kızardığını görecekti. "Doğru, bunu yaptın," dedi Ruth.sert bir sesle.
"Kendimi bunu ikinci bir kez yapamayacak kadar zayıf, yumuşak hissettim. Ancak o zamanlar bunu yapmış olmayı nasıl istediğimi anlata-

mam. Keşke sana hayır demeyi başarabilseydim. Son birkaç yılın berbat geçti, Ruth."
"İyi olduğunu söyleyemem, pek kabul edilebilir bir yaşantı değildi . benimki."
"Bunun için de sana artık buna bir son vermenin gerektiğini söylüyorum." Elini ötkeyle masaya indirdi. "Belki de kendini hâlâ o adama bağlı hissediyorsun. Artık buna bir son ver. Gerçekleri anla. Derek Kettering seninle paran için evlendi. Daha fazla bir şey bekleme. Eline pasaportunu ver, gitsin."
Ruth Kettering birkaç dakika boyunca düşünceli bakışlarını yere diktikten sonra başını kaldırmadan konuştu.
"Peki ya kabul etmezse?"

Van Aidin genç kadını şaşkınlık içinde süzdü.
"Bu konuda söyleyebileceği bir şey yok."
Genç kadın tepeden tırnağa kızararak, dudaklarım ısırdı.
"Hayır... hayır... tabi ki olmaz. Yalnızca demek istedim ki..." diyerek durdu.
Babası öfkeyle ona baktı.
"Ne demek istedin?"
"Yani bence..." Ara vererek sözcüklerini dikkatle seçti. "Belki de bunu kolaylıkla kabul etmez."
Milyoner öfkeyle dudaklarını sıktı.
"Boşanmaya karşı koyacağını mı düşünüyorsun? Denesin. Ama bence yanılıyorsun. Anlaşmaya çalışacağı her avukat ona dayanacağı sağlam bir nokta olmadığını söyleyecektir."
"Yani sence..." Genç kadın tereddüt içindeydi. "Yani... sırf bana karşı öfkesinden, kötü niyetten, zorluk çıkarabileceğini olası görmüyor musun?"
Babası, genç kadını şaşkınlık içinde süzdü.
"Yani boşanmayı zora mı sokacak, bunu mu anlatmaya çalışıyorsun?" Başını salladı. "Hiç sanmam. Biliyor musun bunun için güvenebileceği bir nedeni olması gerekir."

Bayan Kettering yanıt vermedi. Van Aidin, onu sert bakışlarla süzdü.
"Haydi Ruth, dilinin altında ne varsa çıkar artık. Seni huzursuz eden bir şey var... bu ne'?..."
"Hiç, gerçekten bir şey yok."
Ancak sesi ikna edici değildi.
"Yoksa çevrenden mi çekmiyorsun? Sorun bu mu? Bunu bana bırak. Olayı o kadar güzel ayarlayabilirim ki kimsenin söyleyebilecek bir şeyi olmaz."
"Tamam baba, sence en doğrusu buysa öyle yapalım."
"Yoksa bu herifi hâlâ seviyor musun? Sorun bu mu?"
"Hayır."
Bu yanıtta en ufak bir tereddüt bile sezilmiyordu. Van Aidin mutlu olmuşa benziyordu. Kızının omzunu okşadı.
"Her şey çok iyi olacak, yavrum. Hiç endişelenme. Artık bunu düşünmene gerek yok. Sana Paris'ten bir armağan getirdim."
"Bana mı? Güzel bir şey mi?"
"Beğeneceğini umuyorum," dedi Van Aidin gülerek.
Paltosunun cebinden paketi çıkarıp kızma uzattı. Ruth Kettering paketi hırsla yırtıp mücevher kutusunu açtı. Ve dudaklarından uzun süren bir "Ohh!" nidası döküldü. Ruth Kettering mücevherleri çok severdi... onlara bayılırdı.
"Oh baba, bu ne... ne kadar muhteşem bir şey!"
"Çok özel bir kalite değil mi?" dedi milyoner mutlulukla. "Hoşuna gitti, değil mi?"
"Hoşuma gitmek mi? Baba bu olağanüstü bir. şey. Bunu almayı nasıl basardın?"

Van Aidin gülümsedi.
"Ahh! Bu da benim ufak bir sırrım olarak kalsın. Tabi bunu almak için çok özel çaba harcamam gerekti. Çok ünlü taşlar bunlar. Ortadaki en

büyük yakutu görüyor musun? Belki onun ününü sen de duymuşsundur, tarihe geçen ünlü 'Ateşten Kalp' yakutu bu işte."
"Ateşten Kalp," diye yineledi Bayan Kettering.
Taşlan mücevher kutusundan çıkarıp göğsünün üzerinde tuttu. Milyoner, kızını izliyordu. Daha önce bu mücevheri taşıyan kadınları düşünüyordu. Kırık kalpleri, hayal kırıklıklarını, kıskançlıkları. Ateşten Kalp yakutu tüm ünlü taşlar gibi arkasında sayısız trajedi ve şiddet bırakmıştı. Ruth Kettering'in elindeki mücevher tüm kötü güçlerini kaybetmiş gibiydi. Dingin, soğukkanlı, kontrollü duruşuyla batıdan gelen bu kadın tüm trajedileri, tüm kalp kırıklıklarına karşı koyabilir, tüm savları çürütebilir gibi görünüyordu. Ruth taşları yeniden kutusuna yerleştirdikten sonra birden ayağa kalktı ve babasının boynuna sarıldı.
"Teşekkürler, teşekkürler, çok çok teşekkürler babacığım. Fevkaladesin! Benim için daima en muhteşem armağanları bulup alıyorsun."
"Bu doğru," diyen Van Aidin sevgiyle kızının sırtını sıvazladı. "Sen benim her şeyimsin, bunu biliyorsun değil mi, sevgili Ruthie!"
"Akşam yemeğine kalacaksın, değil mi babacığım?"
"Sanmıyorum. Sen de zaten dışarı çıkmayacak miydin?"
"Evet ama iptal edebilirim. Nasıl olsa pek önemli bir şey değildi."
"Hayır," dedi Van Aidin. "Sözünü tut. Benim de daha halletmem gereken birkaç işim var. Yarın görüşürüz, tatlım. Sana telefon ederim, belki de Galbraith'te buluşmamızı ayarlayabilirim."
Galbraith, Cuthbertson&Galbraith Van Aldin'in Londra'daki avukatlarıydı.
"Tamam baba." Ruth tereddüt içindeydi. "Umarım bu... bu yüzden Riviera seyahatimi iptal etmem gerekmez."
"Ne zaman gitmeyi düşünüyorsun?"
"Ayın on dördünde."
"Ah, rahatlıkla gidebileceğini sanıyorum. Bak Ruth, bu gibi şeylerin olgunlaştırılması zaman alır. Ayrıca Ruth, senin yerinde olsam yakutları yanıma almazdım. Onları bankadaki kasaya bırak."

Bayan Kettering başıyla onayladı.
'"Ateşten Kalp' yüzünden gasp edilip öldürülmeni istemem," dedi şakacı bir sesle.
"Ama sen onu cebinde taşıyordun, değil mi?" diye yanıtladı genç kadın gülümseyerek.
"Evet..."
Bir şey, bir tereddüt Ruth'un merakını uyandırdı.
"Ne oldu, baba?"
"Hiç." Van Aidin gülümsedi. "Yalnızca Paris'te yaşadığım ufak bir serüven aklıma geldi de."
"Serüven mi?"
"Evet. Geceleyin. Bu mücevherleri satm aldıktan hemen sonra."
Mücevher kutusunu işaret etti.
"Ahh, baba, haydi bana anlatsana."
"Önemli bir şey değil, yavrum. Birkaç sokak serserisi biraz ileri gittiler, ateş edince de korkup kaçtılar. Hepsi bu."
Ruth, babasını hayranlıkla süzdü.
"Sen gerçekten çetin bir cevizsin, baba."
"Her zaman güvenebileceğin çetin bir ceviz, Ruthie."
Kızını sevgiyle öptükten sonra dışarı çıktı. Savoy'a dönünce Knigh-ton'a ufak bir görev verdi.
"Goby denilen adamı arayıp bulun; adresi özel not defterimde var. Yarın sabah dokuz buçukta burada olsun." "Peki, efendim."
"Ayrıca Bay Kettering ile de konuşmak istiyorum. Eğer mümkünse onu benim için araştırın. Kendisini devam ettiği klüpte bulabilirsiniz, her neyse bir şekilde

kendisine ulaşmaya çalışın ve yarın sabah beni ziyaret etmesini sağlayın. Ya da daha geç bir saatte, örneğin on ikiye doğru gelse iyi olur. Bu gibi adamlar nasıl olsa o saatten önce uyanamazlar."

Sekreter başıyla söylenenleri yapacağını onayladı. Van Aidin bundan sonra uşağını çağırıp, banyosunu hazırlamasını istedi. Kısa bir süre sonra ılık su içinde uzandığı sırada kızıyla yaptığı konuşmayı düşündü. Genel olarak memnundu. Mantıklı düşünmenin sonunda boşanmanın tek çare olduğunu çok daha önceden kabul etmesi gerekirdi. Ruth kendisine önerilen çözüme karşı yaşlı adamın beklediğinden çok daha az direnç göstermişti. Ama yine de hemfikir olduğunu belirtmesine rağmen bir konuda huzursuzluk duyduğunu gizleyememişti. Bir şey, davranışm-daki bir şey doğal değildi. Van Aidin sıkıntıyla alnını kırıştırdı. "Belki de bu yalnızca bir kuruntu," diye mırıldandı. "Yine de bana anlatmadığı bir şeyler olduğundan eminim."

5. BÖLÜM
Yararlı Bir Adam
Knighton içeri girdiğinde Van Aidin kahve ve kızarmış tost ekmeğinden oluşan hafif kahvaltısını henüz tamamlamıştı.
"Bay Goby aşağıda, sizinle konuşmak için bekliyor."
Milyoner saatine baktı. Tam dokuz buçuktu.
"İyi, güzel," dedi. "Yukarı gelsin."
Bir iki dakika sonra Bay Goby odaya girdi. Ufak tefek, pejmürde giyimli yaşlı bir adamdı. Meraklı bakışlarını odanın tamamında gezdirdiyse de gözlerinin karşısındaki adamla karşılaşmamasına özen gösterdi.
"Günaydın, Goby!" dedi milyoner. "Otursanıza."
"Teşekkürler, Bay Van Aidin."
Goby oturdu, ellerini dizlerinin üstüne koydu ve büyük bir ciddiyetle radyatörü incelemeye başladı.
"Tam size göre bir işim var."
"Öylemi, Bay Aidin?"
"Kızımın Bay Derek Kettering ile evli olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"
Bay Goby bakışlarını radyatörden yazı masasının ikinci çekmecesine kaydırırken yüzünde küçümseyen bir gülümseme belirdi. Bay Goby çok şey biliyor, ancak bunları açıklamaktan hoşlanmıyordu.

"Kızım önerime uyarak ondan boşanma girişiminde bulunacak. Tabi bu avukatların halledeceği bir konu. Ama ben özel nedenlerle onun hakkında çok özel ve ayrıntılı bilgi edinmek istiyorum."
Bay Goby duvardaki apliklere bakıp mırıldandı.
"Bay Kettering hakkında mı?"
"Evet."
"O zaman tamam, efendim."
Bay Goby ayağa kalktı.
"Sizden ne zaman yanıt alabilirim."
"Konu acil mi, efendim?"
"Benim her işim aceledir."
Bay Goby şöminenin parmaklıklarına bakarak anlayışla gülümsedi.
"Bugün öğleden sonra saat on dört sizin için de uygun mu, efendim?"
"Fevkalade," dedi milyoner. "İyi günler, Goby."
"İyi günler Bay Van Aidin."
Goby dışarı çıkıp sekreter içeri girerken milyoner gülümseyerek mırıldandı.
"Çok yararlı bir adam. Konusunda da gerçek bir uzman."
"Peki konusu ne?"
"Bilgi toplama. Ona yirmi dört saat zaman verin, Canterbury Başpis-koposu'nun özel yaşamının tüm ayrıntılarını önünüze serer."
"Gerçekten çok yararlı bir adam," dedi Knighton gülümseyerek.

"Neyse, birkaç kez bana çok yararı dokundu," diye açıkladı Van Aidin. "Evet, Knighton, hazırım. Artık biraz çalışalım."
Ondan sonraki birkaç saat boyunca önemli miktarda iş hızla çözümlendi. Telefon çalıp Bay Kettering'in geldiği bildirildiğinde saatler yarımı göstermekteydi. Knighton, Van Aldin'e bakarak, onun baş sallamasını yorumlamaya çalıştı.
"Lütfen Bay Kettering'e yukarı gelmesini söyleyin."

Sekreter kâğıtlarını toplayarak dışarı çıktı. Konukla kapıda karşılaştı ve Kettering, ona yol açmak için hafifçe yana çekildi. Daha sonra içeri giren konuk kapıyı arkasından kapadı.
"Günaydın, efendim. Acil olarak benimle görüşmek istemişsin."
Bu hafiften alaylı ağır ses tonu Van Aldin'in anılarının canlanmasına yol açtı. Bu adamda bir çekicilik vardı ve hep de olmuştu. Damadını ısrarlı bakışlarla süzdü. Derek Kettering otuz dört yaşında, ince uzun boyluydu. Esmer zarif yüzünde açıklanması zor çocuksu bir ifade vardı.
"İçeri gir," dedi Van Aidin kısaca. "Otursana."
Kettering berjer tipi koltuklardan birine çöktü. Kayınpederini sinsi olarak nitelendirilebilecek bir neşeyle süzüyordu.
"Uzun zamandır görüşmemiştik," dedi dostça. "Sanırım iki yıl oldu. Ruth'u gördün mü?"
"Onunla dün akşam beraberdim," diye yanıtladı Van Aidin.
"Çok iyi görünüyordu, değil mi?"
"Bunu fark edecek kadar fırsatın olduğunu sanmıyorum," diye yanıtladı Van Aidin sert, kuru bir ses tonuyla.
Derek Kettering kaşlarını kaldırdı.
"Oo, biliyor musun ki bazen aynı gece kulübinde karşılaşıyoruz," dedi genç adam umursamazlıkla.
"Bin dereden su getirmek gibi bir niyetim yok. Kısa keseceğim." Van Aidin sertleşti. "Ruth'a senden boşanmasını önerdim."
Derek Kettering umursamamışa benziyordu.
"Ne kadar dramatik," diye mırıldandı. "Sigara içmem sizi rahatsız eder mi, efendim?"
Bir sigara yakıp dumanını havaya üflerken ekledi.
"Peki Ruth ne dedi?"
"Ruth önerime uyacak."
"Gerçek mi bu?"

"Başka söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sordu Van Aidin sert bir sesle.
Kettering sigarasının külünü tablaya silkeledi.
"Sanırım," dedi Kettering konu onu hiç ilgilendirmiyormuşçasma bir kayıtsızlıkla. "Kızınızın büyük bir hata yaptığını biliyorsunuz."
"Seninle evlenmesini kastediyorsan, durumun öyle olduğu kesin." Van Aidin öfkelenmekteydi.
"Bırakın bu sözleri!" diye ekledi diğeri. "Konuyu kişiselleştirmeyelim. Gerçekten de bunu söylerken kendimi değil Ruth'u düşündüm. Benim ihtiyarın günlerinin artık sayılı olduğunu biliyorsun, üstelik de bunu söyleyen ben değilim, tüm doktorlar aynı fikirde. Ruth birkaç yıl daha dayanırsa Lord Leconbury unvanı bana geçecek, böylece o da Leconbury Ma-likânesi'nin hanımı, Kontes Leconbury olabilecek. Benimle evlenme nedeni de zaten bu değil miydi?"
Van Aidin öfkeyle haykırdı.
"Şu lanet küstahlığı kes artık, buna daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum."
Derek Kettering umursamazlıkla gülümsedi.
"Haklısın. Günümüzde artık unvana pek değer verilmiyor. Yine de, Leconbury çok güzel, eski bir yöre ve biz halen İngiltere'nin en eski, asil ve saygın ailelerinden biriyiz. Eğer benden boşanır da ben tekrar evlenirsem başka bir kadının Leconbury'nin hanımı olması Ruth'un hiç hoşuna gitmez sanırım."
"Ben sözlerimde ciddiyim, genç adam."
"Ben de," dedi Kettering." Finansal olarak dibe çökmüş durumdayım; Ruth benden boşamrsa iflas ederim. On yıl dayandı, niçin biraz daha sabretmesin ki? Size

ihtiyarın on sekiz aydan fazla yaşamayacağını garanti ederim; durum böyleyken dediğim gibi Ruth'un benimle evlenmekteki tek amacına ulaşamaması çok yazık olmaz mı?"

"Yani kızımın seninle unvanın ve toplumdaki yerin için mi evlendiğini ima ediyorsun?"
Derek Kettering güldü ama bu neşeli bir gülüş değildi.
"Bunun bir aşk evliliği olduğunu düşünmüyorsun ya?"
"Bilmem ama," dedi Van Aidin kelimelerin üstüne basa basa yavaşça. "On yıl önce Paris'te karşımda çok daha farklı konuşuyordun."
"Öyle mi? Olabilir. Ruth çok güzeldi, biliyor musun ki aynen bir melek ya da kilisedeki herhangi bir nişten inmiş bir azizeyi andırıyordu. O zamanlar bunun için çok iyi niyetli ve geçerli nedenlerim vardı, yeni bir yaşama başlamak istiyordum, beni seven güzel bir kadınla belirli bir yerde oturup durulmak, geleneksel İngiliz tipi bir aile yaşamı sürdürmek ni-yetindeydim."
Tekrar güldü, ancak bu kez gülüşünde bir ahenksizlik vardı.
"Bana inanmıyorsun, değil mi?" diye ekledi.
"Senin Ruth'la parası için evlendiğin konusunda en ufak bir kuşkum yok," dedi Van Aidin soğuk bir ifadeyle.
"Peki o benimle âşık olduğu için mi evlendi?" diye sordu diğeri alaylı bir tonda.
"Hiç kuşkusuz."
Derek Kettering karşısındaki adamı uzun uzun süzdükten sonra düşünceli bir halde başını salladı.
"Gördüğüm kadarıyla buna gerçekten inanıyorsun. Aslında o sıralar ben de inanmıştım. Ama sana garanti edebilirim ki sayın kayınpederim, geçen kısa sürede gerçeğin bu olmadığı konusunda uyandım."
"Ne demek, nereye varmak istediğini anlamıyorum. Zaten benim için fark etmez de. Ruth'a karşı inanılmayacak kadar kötü davrandm."
"Evet, doğru," diyen Kettering kayınpederine hak verdi. "Ama bildiğin gibi onun davranışları da çok katı. Pembe-beyaz yumuşak görüntüsüne rağmen granit kadar sert bir insan o. Duyduğum kadarıyla sen de her zaman sert bir insan olarak tanınıyorsun ama Ruth senden çok daha sert

ve taş kalpli. Sen hiç değilse bir tek insanı kendinden daha çok seviyorsun. Ruth böyle bir şeyi asla yapmadı ve yapmayacak da."
"Bu kadarı yeterli," diye bağırdı Van Aidin. "Buraya seni açık ve net olarak ne yapacağımı belirtmek için çağırdım. Benim kızımın da biraz mutlu olmaya hakkı var ve onun arkasında benim gibi bir babası olduğunu unutma."
Derek Kettering ayağa kalktı, şömineye doğru gitti. Sigarasını şöminenin içine attı. Konuştuğunda ses tonu son derece sakindi.
"Bunları söylemekle ne demek istediğini anlamaya çalışıyorum."
Van Aidin açıkladı.
"Bu boşanma konusunda zorluk çıkarmaman gerektiğini anlatmaya çalışıyorum."
"Yani bu bir tehdit mi?"
"Nasıl istersen öyle kabul edebilirsin."
Kettering sandalyelerden birini masanın önüne çekti. Milyonerin tam karşısına oturdu.
"Diyelim ki, yani yalnızca teorik olarak, ben bu boşanma kararını kabul etmedim. O zaman ne olacak?"
Van Aidin omuzlarını silkti.
"Bunun için dayanabileceğin tek bir nokta bile yok, delikanlı. Avukatlarına sor, onlar da sana aynı şeyi söyleyecekler. Yaşantmdaki değişim herkes tarafından biliniyor, tüm Londra bunu .konuşuyor."
"Ruth sanırım her yerde Mirelle konusunda konuşmuş. Bu aptallık. Ben onun erkek arkadaşlarıyla ilgilenmiyorum."
"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Van Aidin sert bir sesle.
Derek Kettering güldü.

"Gördüğüm kadarıyla gerçekleri bilmiyorsunuz, efendim. Bir baba olarak önyargısız olmanız da beklenemez tabi."
Şapkasını ve bastonunu alarak kapıya gitti.

"Nasihat vermek benim işim değil." Ve son darbeyi indirdi. "Ancak bu durumda baba kız birbirinize karşı biraz daha açık, biraz daha samimi olmanızı öneреceğim."
Hızla odadan çıktı. Milyoner yerinden kalktığında o kapıyı çoktan arkasından kapamıştı bile.
"Lanet olsun, bu adam ne demek istedi şimdi?" diye söylenerek yeniden sandalyesine çöktü.
Ancak huzursuzluk yeniden tüm benliğini kapladı. Halen aslına inmesi gereken bir konu vardı. Telefon hemen yanındaydı, ahizeyi alarak kızının numarasının bağlanmasını istedi.
"Alo, alo, Mayfair 81-907 mi? Bayan Kettering evde mi? Dışarı mı çıktı? Öğlen yemeği için mi? Ne zaman döner? Bilmiyorsunuz. Neyse tamam, ona söylemenizi istediğim bir şey yok."
Ahizeyi öfkeyle yerine bıraktı. Saatler on dördü gösterdiğinde odada bir aşağı bir yukarı dolanıyor, Goby'yi bekliyordu. Konuk on dördü on geçe geldi.
"Evet?" diye gürledi milyoner sert bir sesle.
Kısa boylu Bay Goby'nin acele etmeye niyeti yok gibiydi. Masanın basma oturdu, eski püskü bir not defteri çıkardı ve tekdüze bir sesle okumaya başladı.
Milyoner dikkatle dinliyor, dinledikçe duyduklarından hoşnut oluyordu. Goby sözlerini tamamlayınca dikkat çekecek şekilde çöp kutusuna baktı.
"Hımm!" dedi Van Aidin. "Durum çok açık. Bu dava tereyağından kıl çeker gibi hallolacak. Otel hikâyesine ilişkin kanıtlar sağlam, değil mi?"
"Çelik kadar sağlam!" diyen Goby kızgın bakışlarını altın varak kaplama sandalyeye dikti.
"Derek finansal açıdan boğazına kadar batağa gömülmüş durumda. Şu sıralar borç almaya çalışıyor, öyle mi? Babasının olası mirasına ilişkin tüm beklentilerini harcamış durumda. Eğer boşanacağı haberi etrafa ya-

yılırsa bir kuruş bile alamaz, ayrıca bu durumda borçlarına ilişkin yükümlülükleri ön plana çıkıp üzerinde baskılar uygulanmaya başlanabilir. O avucumuzun içinde, Goby. Mengeneyi iyice sıkıştırabiliriz."
Yumruğunu masanın üzerine indirdi. Yüzünde vahşi bir öfke ve başarı ifadesi vardı.
Goby ince bir sesle korkarak mırıldandı. "Getirdiğim bilginin sizi mutlu ettiğini düşünüyorum."
"Şimdi Curzon Caddesi'ne gitmem gerekiyor," dedi milyoner. "Size minnettarım, Goby. Yaptığınız işte gerçekten mükemmelsiniz."
Ufak tefek adamın yüzünde hoşnutluktan kaynaklanan bir gülümseme belirdi.
"Teşekkürler, Bay Van Aidin," dedi. "Elimden geleni yapıyorum."
Van Aidin hemen Curzon Caddesi'ne gitmedi. Önce şehre inerek, moralini düzelten, hoşnut kaldığı iki toplantıya katıldı. Oradan metro ile Down Sokağı'na gitti. Curzon Caddesi'nde ilerlerken 160 numaralı evden çıkan biri doğruca milyonere doğru yürüyerek yanından geçip gitti. Van Aidin bir an için gerek gövde yapısı gerekse boyu açısından bunun Derek Kettering olduğunu düşündüyse de tam yanından geçerken o olmadığını, adamı tanımadığını anladı. Aslına bakılırsa -tam anlamıyla yabancı olduğu da söylenemezdi- yüzü ona tanıdık gibi geliyor ve onda birtakım kötü, tatsız anılar uyandırıyordu. Her ne kadar beynini ..orladıysa da adamın kim olduğunu çıkaramadı. Yürümeye devam ederken, kızgınlıkla başını sallıyordu. Çaresizlikten nefret ediyordu.
Eve girdiğinde Ruth Kettering, onu bekliyordu. Görür görmez koşarak babasının boynuna sarıldı.
"Evet babacığım, haberler ne durumda?"
"Çok iyi, ama sana söyleyecek birkaç sözüm var."

Kızının yüz ifadesinde ufak bir değişiklik olduğunu sezdi; selamlaşma sırasındaki içtenliğin yerini kurnaz, sinsi ve tetikte bekleyen bir ifade almıştı. Genç kadın büyük berjer koltuğa oturdu.

"Evet baba. Seni dinliyorum. Sorun ne?"
"Bu sabah kocanla konuştum," dedi Van Aidin.
"Derek'le mi konuştun?"
"Evet. Aklına gelebilecek her şeyi söyledi, çoğu da küstahlıktan öte gitmeyen sözlerdi. Ancak tam kapıdan çıkarken hiç anlam veremediğim bir şeyler söyledi. Baba kız birbirimize karşı açık ve dürüst olmamız gerektiğini ve bundan emin olmam gerektiğini söyledi. Sence ne demek istemiş olabilir?"
Bayan Kettering sandalyesinde kıpırdandı.
"Ben... ben bunu bilmiyorum, babacığım. Nasıl bilebilirim ki?"
"Elbette biliyorsun. Bir şey daha söyledi; arkadaşlarının olduğunu, senin de arkadaşların olduğunu ve kendisinin senin arkadaşlıklarına hiç karışmadığını. Peki bunu söylerken neyi kastetmiş olabilir?"
"Bilmiyorum," dedi Ruth Kettering yeniden.
Van Aidin oturdu. Dudakları gerilerek ince bir çizgi halini aldı.
"Dikkatli ol, Ruth! Kapalı gözlerle akıntıya kürek çekmek istemiyorum. Kocanın bu konuda sorun çıkarmak isteyip istemediğinden de emin değilim. Aslına bakarsan bunu yapması da mümkün değil. Onu susturacak, ebediyen çenesini tutmasını sağlayacak kozlarım var, ama bu olanaklarımdan yararlanmama gerçekten gerek olup olmadığını bilmiyorum. Senin de kendi arkadaşların olduğunu söylerken neyi kastetmiş olabilir?"
Bayan Kettering omuzlarını silkti. "Çok sayıda arkadaşım var. Ne demek istediğini gerçekten bilmiyorum."
"Bence çok iyi biliyorsun."
Birden bir iş arkadaşıyla konuşurmuşçasına bir havaya girdi.
"Soruyu daha açık sorayım. Bu adam kim?"
"Hangi adam?"
"Bir adam. Derek bunu ima ediyordu. Senin için özel anlam ifade eden biri. Hiç endişelenme, tatlım, bundan bir şey çıkmayacağını biliyorum ama mahkemede karşımıza çıkabilecek her olasılığı dikkate almalı-

yız. Her şeyi kendi lehlerinde olacak şekilde kullanabilirler, farklı anlamlar verebilirler, bunu biliyorsun. Bunun için bu adamın kim olduğunu ve arkadaşlığınızda ne dereceye kadar ileri gittiğinizi bilmek istiyorum."
Ruth yanıt vermedi. Parmaklarını sinirli bir şekilde kenetledi.
"Haydi, yavrum, anlat," dedi Van Aidin daha yumuşak bir tonda. "Yaşlı babandan korkmana, çekinmene hiç gerek yok. Sana karşı hiç sert davranmadım, yalnızca bir kez Paris dışında, öyle değil mi? Aman Tanrım!"
Birden yıldırım çarpmışçasma durdu. "Bu oydu," diye mırıldandı. "Bu yüzü tanıdığımı biliyordum."
"Neden bahsediyorsun, babacığım? Seni anlayamıyorum."
Milyoner, kızının yanına giderek, bileklerinden tuttu.
"Söyle bana Ruth, o herifle sonradan'hiç buluştun mu?"
"Hangi herifle?"
"Onun yüzünden yıllar önce kavga ettiğimiz herifle. Kimden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."
"Yani sen..." Ruth tereddüt içindeydi. "Kont de la Roche'u mu kastediyorsun?"
"Kont de la Roche!" diye homurdandı Van Aidin. "Sana daha o zaman onun bir dolandırıcıdan, bir sahtekârdan başka bir şey olmadığını söylemiştim. Sense onunla belki de çok ileri gitmiş, ona çok fazla bağlanmıştın ama neyse ki seni onun pençesinden almayı başardım."
"Evet, doğru aldm," dedi Ruth sıkıntıyla. "Ve ben de Derek Kettering ile evlendim."
Milyoner sert bir tonda, "Bunu sen istedin," dedi.
Ruth omuzlarını silkti.

"Ve şimdi," diye ekledi Van Aidin. "Onunla yeniden buluşmaya başladın, üstelik de sana söylediğim onca şeyden sonra, öyle mi? Bugün o burada, bu evdeydi. Onunla dışarda karşılaştım ve bir an kim olduğunu çıkaramadım."

Ruth Kettering kendine güvenini yeniden kazanmıştı.
"Sana bir şeyi açıklamak istiyorum baba, Armand konusunda çok yanılıyorsun, yani Kont de la Roche hakkında. Evet, onun gençliğinde birkaç onaylanmayacak olaya karışmış olduğunu kabul ediyorum. Bana bunlardan bahsetti; ama beni her zaman sevdi o. Paris'te beni ondan zorla ayırdığın zaman kalbi kırılmıştı ve şimdi..."
Babasının kızgınlıktan kaynaklanan homurdanmasıyla sözünü kesmek zorunda kaldı.
"Demek yeniden bu saçmalığın pençesine düştün? Sen, benim kızım. Aman Tanrım!"
Başını ellerinin arasına aldı.
"Kadınların böylesine aptal olabilmelerini aklım almıyor."

6. BÖLÜM
Mirelle
Derek Kettering, Van Aldin'in dairesinden öylesine bir telaşla çıktı ki koridorda ilerleyen bir bayanla burun buruna gelerek çarpıştı. Hemen özür diledi; kadın özrü hafif bir gülümsemeyle karşılayıp geride zarif, saygın bir kişilik ve güzel gri gözlerden kalan hoş bir izlenim bıraktı.
Tüm soğukkanlılığına rağmen kaympederiyle arasında çıkan anlaşmazlıkta göstermek istediğinden daha öfkeli davranmıştı. Öğlen yemeğini yalnız yedikten sonra Mirelle adındaki bayanın lüks dairesine gitti. Halen canı sıkkın, yüzü asıktı. Şık Fransız bayan onu gülümseyerek karşıladı.
"İçeri buyurun, mösyö. Madam biraz dinleniyor."
Kadm, onu şark stilinde döşenmiş, çok iyi tanıdığı uzun geniş odaya aldı. Mirelle divana uzanmıştı; yaslandığı farklı kehribar tonlarında sayılamayacak kadar çok yastıkla buğday renkli teni mükemmel bir uyum içindeydi. Dansçı bayanın çok güzel bir vücudu vardı; her ne kadar san bir maskın gerisindeki yüzü biraz zayıf görünse de çok farklı ve kendine özgü bir zarafeti vardı. Turuncu renkli dolgun dudaklarıyla Derek Kette-ring'e davetkâr şekilde gülümsedi.
Adam kadını öptükten sonra bir koltuğa çöktü.
"Neyin var? Yeni mi uyandın?"
Turuncu dudaklarda belirgin bir gülümseme görüldü.

"Hayır," dedi dansçı. "Çalıştım biraz."
Zayıf solgun eliyle üstünde bir sürü nota kâğıdının durduğu kuyruklu piyanoyu işaret etti.
"Ambrose buradaydı. Bana yeni operayı çaldı."
Kettering başıyla onayladıysa da bu konu onu hiç ilgilendirmedi. Zaten Claude Ambrose ve Ibsen'in Peer Gynt operası genelde de onun hiç ilgisini çekmiyordu. Aslında Mirelle de bu konuda aynı fikirdeydi, yalnızca eseri Anitra rolünü kapabilmek için son bir şans olarak görüyordu.
"Bu muhteşem bir dans!" diye mırıldandı. "Çölün tüm ihtirasını sahnede yaşatacağım. Dans ederken tamamen mücevherlere bürünmüş olacağım, ah, bu arada mon ami, dün Bond Sokağı'nda bir inci gördüm, siyah bir inci."
Susarak, istekli davetkâr bakışlarını genç adama yöneltti.
"Tatlım," dedi Kettering. "Bana siyah incilerden bahsetmenin bir anlamı yok. Şu an için sular çok fazla ısındı ve korkarım çok yakında kıyamet kopacak."
Mirelle bu karara çok çabuk tepki verdi. Doğruldu, siyah gözleri fal-taşı gibi açıldı.
"Ne diyorsun sen, Derek? Ne oldu?"
"Saygıdeğer kayınpederim işin sonunun geldiğini söyledi."
"Yanı?"
"Başka bir deyişle Ruth'un benden ayrılmasını istiyor."
"Çok aptalca! Niçin onun senden ayrılmasını istiyor ki?"
Derek Kettering pis pis gülümsedi.
"Aslına bakarsan özellikle de senden dolayı, cherie. "* '

Mirelle omuzlarını silkti. "Bu saçmalık," dedi.
"Hem de çok saçma," diye ekledi Derek.
"Peki bu durumda ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Mirelle.
Sevgilim.

"Ne yapabilirim ki tatlım? Bir tarafta sınırsız maddi olanaklara sahip bir adam, bir yarıda sınırsız borçları olan bir adam. Bu durumda kimin sonuçta daha güçlü çıkacağını düşünmek bile yersiz."
- "Şu Amerikalılar çok ilginç insanlar. Üstelik karın sana karşı sevgi bile beslemiyor."
"Öyle denebilir?" diye mırıldandı Derek. "Bu durumda ne yapmalıyız?"
Genç kadın, adamı şaşkın bakışlarla süzdü. Genç adam yaklaşarak, elini ellerinin arasına aldı.
"Benim arkamda olacaksın değil mi?"
"Ne demek istiyorsun? Yani..."
"Evet," diye yanıtladı Kettering. "Alacaklılar aç kurtlar gibi üzerime saldırdıkları zaman da yanımda olup olmayacağını bilmek isterdim. Seni çok seviyorum, Mirelle, beni yarı yolda bırakmayacaksın, değil mi?"
Kadın ellerini çekti.
"Seni taparcasına sevdiğimi biliyorsun, Derek."
Adam, genç kadının sesindeki serzenişi, baştan savma çabasını sezmişti.
"Bu da ne demek? Batan gemiyi önce fareler terk eder anlamına mı geliyor?"
"Ahh, Dereek!"
"Bırak bunları," dedi genç adam öfkeyle. "Sen beni zaten başından defetmek niyetindesin, haklıyım değil mi?"
Kadm omuzlarını silkti.
"Senden hoşlanıyorum, mon ami, senden gerçekten hoşlanıyorum. Çok çekici, hoş bir erkeksin, un beau garcon, ama ce n 'est pas pratigue. "*)
"Sen zengin erkeklere özgü lüksün, değil mi? Gerçek bu mu?" "Öyle yorumlamak istiyorsan evet."
Başını arkasındaki yastıklara yasladı.
<*>
Yakışıklı bir erkek ama pratikte bu yeterli değil.

"Yine de senden çok hoşlanıyorum, Derek." ^
Derek pencerenin kenarına doğru gidip bir süre sırtı odaya dönük bir halde dışarıyı seyretti. Sonra birden dansöz kadın dirseklerinin üstünde doğrularak, meraklı gözlerini genç adama dikti.
"Ne düşünüyorsun, mon ami? "
Genç adam başını çevirerek, omuzlarının üzerinden sırıttı. Bu karşısındakini huzursuz eden, tuhaf bir gülümsemeydi.
"Hiç, yalnızca bir kadını düşünüyordum, tatlım."
"Bir kadını mı?"
Mirelle konuyu kavramak için ısrarla üzerine gitti.
"Başka bir kadını düşündün, öyle mi?"
"Ah, endişelenmene hiç gerek yok, bu benim için yalnızca bir portre. 'Gri gözlü bir kadının portresi.'
Mirelle sert ve ısrarcı bir tonda sordu.
"Onunla nerede tanıştın?"
Derek Kettering güldü, bu gülüşte alaycı, mizahi bir yön vardı.
"Savoy'un koridorunda onunla neredeyse çarpışıyordum."
"Öyle mi? Peki ne konuştunuz?"
"Anımsayabildiğim kadarıyla ben, 'Çok özür dilerim!' dedim, o da, 'Hiç önemli değil!' ya da buna benzer bir şey söyledi."
"Ya sonra?" Dansöz kadın işin ucunu bırakmaya niyetli görünmüyordu.
Kettering omuzlarını silkti.
"Ya sonra mı? Hiç. Hepsi bu kadar!"
"Söylediklerinin bir tek kelimesini bile anlayamıyorum," dedi.

"Gri gözlü bir kadının portresi," diye mırıldandı Derek. "Onunla büyük olasılıkla yeniden karşılaşacak değilim."
"Neden?"
"Bana kötü şans getirebileceğini hissettim. Kadınlar bunu yapabilir-

Mirelle uzandığı divandan kalktı, genç adamın yanına gelip yılandan farksız uzun kollarını Derek'in boynuna doladı.
"Çok aptalsın, Derek," diye mırıldandı. "Gerçekten çok aptalsın. Sen gerçek bir beau garçon olabilirsin, sana hayranım sana tapıyorum ama ben yoksulluğa katlanabilecek bir insan değilim. Evet, ben yoksul olmayı kaldırabilecek bir insan değilim. Bak beni dinle, olay çok basit. Karınla anlaşmanın yolunu bulmalısın."
Derek sert, soğuk bir tonda yanıt verdi.
"Bunun pratik olarak mümkün olabileceğini sanmıyorum, gerçekten olasılık dışı bir varsayım bu."
"Ne demek istiyorsun? Seni hiç anlamıyorum."
"Van Aidin, tatlım, satın alınması olanaksız bir kişi. O bir şeye karar verdi mi bundan asla dönmez."
"Ondan bahsedildiğini duydum." Mirelle başını salladı. "Çok zengin, değil mi? Neredeyse Amerika'nın en zengin adamı. Birkaç gün önce Paris'te dünyanın en muhteşem yakutunu satın aldı. 'Ateşten Kalp,' yakutun adı bu."
Kettering yanıt vermedi. Dansöz düşünceli bir halde konuşmayı sürdürdü.
"Olağanüstü güzellikte bir taş. Benim gibi bir kadının sahip olmayı isteyeceği türde bir mücevher. Mücevherden çok hoşlanıyorum, Derek, bana bir şeyler söylüyorlar. Ahh, 'Ateşten Kalp' gibi bir taşı takmak, ona sahip olmak."
İçini çekti, bir an için hayallere daldıysa da kendini hemen toparladı. "Sen bundan bir şey anlamıyorsun Derek, eh ne de olsa erkeksin. Sanırım Van Aidin bu yakutu kızma armağan edecek. Tek kızı, değil mi?" "Evet."
"Öldüğü zaman da tüm mirası kızına kalacak, değil mi? Çok zengin bir kadm olacak."
"O zaten bugün de çok zengin bir kadın," dedi Kettering soğuk bir sesle. "Evlendiğimiz zaman babası onun hesabına birkaç milyon yatırmıştı."

"Birkaç milyon mu? Ama bu çok büyük bir para! Peki ya o günün birinde aniden ölürse? Tek vârisi sen mi olacaksın?"
"Bugünkü koşullarda," dedi Kettering ağır ağır. "Aynen öyle. Bildiğim kadarıyla özel bir vasiyetname hazırlamadı."
"Mon dieu!" Dansöz içini çekti. "Aniden oluverse, tüm sorun kendiliğinden çözülüverirdi."
Kısa süren bir sessizlik oldu. Daha sonra Kettering'in yüksek tondaki kahkahası duyuldu.
"Bu pratik, basit zekân hoşuma gidiyor, Mirelle, ama korkarım bu isteğinin yerine gelmesi olanaksız. Karım çok sağlıklı bir insan."
"Eh bien!" dedi Mirelle."Ama her zaman kazalar olabilir."
Derek, kadını sert bakışlarla süzdü ama yanıt vermedi.
Mirelle ise sözlerini sürdürdü.
"Ama sen haklısın, mon ami, bu tür olasılıkları düşünmememiz gerekir. Bak beni iyi dinle şimdi, Derek, bu boşanma olayı bundan böyle söz konusu bile olmamalı. Karın bu konuyu aklından çıkarmalı."
"Peki ama ya bunu yapmazsa?"
Dansöz kadının gözleri kısılarak çizgi şeklini aldı.
"Sanırım o da bunu kabul edecektir. Onun dedikodulardan hoşlanmayan bir tip olduğundan eminim. Arkadaşlarının gazetelerde okumasını istemeyeceği bir iki hikâyesini biliyorum."
Kettering sert bir sesle sordu.
"Ne demek istiyorsun?"
Mirelle başını arkaya atarak güldü.

"Parbleıı!'e) Kont de la Roche denilen adamı kastediyorum. Onun hakkındaki her şeyi biliyorum. Benim de Paris'li olduğumu unutma. Karın seninle evlenmeden önce onun sevgilisiydi."
Kettering sert ve haşin hareketlerle kadının omuzlarını tuttu.
Şüphesiz.

"Bu kabul edilemez bir yalan. Unutma ki hakkında konuştuğun kişi halen benim karım."
Mirelle biraz daha ölçülü olması gerektiğini anlamıştı. "Siz İngilizler çok tuhaf insanlarsınız," diye yakındı. "Yine de haklı olabileceğim itiraf etmeliyim. Amerikalılar soğuk insanlar, değil mi? Ancak izninle onun seninle evlenmeden önce ona âşık olduğunu ve daha sonra babasının olaya karışıp kontu kızının hayatından çıkardığım söylemeden edemeyeceğim. Küçük matmazel o zamanlar çok gözyaşı dökmüştü. Ama yine de babasına itaat etmek zorunda kaldı. Bunun dışında sen de en az benim kadar durumun şu anda çok farklı olduğunun bilincinde-sin sanırım. Karın onunla hemen her gün görüşüyor ve ayın on dördünde de onunla beraber olmak için Paris'e gidiyor."
"Peki sen bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordu Kettering. "Ben mi? Paris'te çok yakın dostlarım var, sevgili Derek, hepsi de kontu yakından tanıyorlar. Her şey kararlaştırılmış durumda. Görüntüye göre Riviera'ya gidecek ama asıl amacı Paris'te kont ile buluşmak, ayrıca kimbilir belki de... Evet, evet, bana inanmalısın, her şey ayarlandı bile."
Derek Kettering ne yapacağını bilemez bir halde şaşkınlık içinde duruyordu.
"Gördüğün gibi," diye mırıldandı dansöz kadın. "Eğer akıllıca davra-nırsan onu avucunun içine alabilirsin. Ona hayatı zindan edebilirsin."
"Allah aşkına sus artık!" diye haykırdı Kettering. "Şu uğursuz çeneni tut!"
Mirelle gülerek yeniden divana uzandı. Kettering şapka ve paltosunu alıp evden çıktı ve kapıyı arkasından hızla çarptı. Bu arada dansöz kadın hâlâ divanda yatıyor, içten içten kendine gülüyordu. Yaptığından çok hoşnuttu.

7. BÖLÜM
Mektuplar
"Bayan Samuel Harfield Miss Katherine Grey'e saygılarım sunar ve bu arada var olan koşullarda Miss Grey'in belki de farkında olmadığı bir noktayı..."

Aslında Bayan Harfield yazı yazmakta hiç zorlanmazdı; ama şimdi bir türlü ilerleyemiyor, belki de başka insanlara çok basit gelebilecek bir zorluk, kendini üçüncü bir kişiye karşı açık ve sürükleyici şekilde ifade etme zorluğu, onu bundan alıkoyuyordu.
Bir ya da iki dakikalık bir tereddütten sonra Bayan Hartfield yazmakta olduğu mektubu yırtarak yeniden başladı.
"Sevgili Miss Grey, - Kuzinim Emma 'ya (ölümü hepimiz için çok ağır bir darbe olan) karşı görevlerinizi yapmaktaki üstün yeteneklerinizi ve çabanızı taktir etmekle birlikte, yine de..."
Bayan Harfield yeniden ara verdi. Mektup bir kez daha buruşturulup çöp kutusuna atıldı. Ancak dördüncü başlangıçtan sonra Bayan Harfield kendisini hoşnut eden bir mektup yazmayı başardı. Mektup uygun şekilde mühürlendi, damgalandı ve üzerine Miss Katherine Grey, Little Crampton, St. Mary Mead, Kent adresi yazıldı. Aynı mektup ertesi sabah söz konusu bayanın kahvaltı masasında daha önemli gibi görünen uzun, mavi bir zarfa konulmuş bir başka mektupla birlikte duruyordu.

Katherine Grey önce Bayan Harfıeld'in mektubunu açtı. Uzun çabalar sonucunda yazılan mektup aynen şöyleydi:
Sevgili Miss Grey,
Eşim ve ben her şeyden önce zavallı kuzinim Emma 'ya karşı göstermiş olduğunuz yakınlık ve hizmetlerinizden dolayı teşekkürlerimizi sunmak isteriz. Şuurunun

son zamanlarda giderek bulandığını ve bilincinin onu terk ettiğini bilmemize rağmen ölümü bizim için ağır bir darbe oldu. Anladığımız kadarıyla son vasiyetnamesindeki koşullar oldukça tuhaf olduğundan hiçbir mahkeme bunları tanımaya yanaşmayacaktır. Sizin de sağlıklı bir düşünceyle bu konuda bizimle hemfikir olacağınız kanısındayım. Kocam bu tür konuların aramızda kalacak şekilde çözümlenmesinin çok daha iyi olacağını düşünüyor. Aynı türdeki bir görev için sizi dostlarımıza tavsiye edeceğiz. Bu arada vereceğimiz ufak bir armağanı da kabul etmeniz bizim için büyük mutluluk olacaktır. İçten duygularımıza inanmanız dileğiyle.
MaryAnne Harfield
Katherine Grey mektubu okuyunca gülümsedi ve yeniden okudu. Mektubu bitirip yana bıraktığında yüzünde neşeli bir ifade belirdi. Daha sonra ikinci mektubu eline aldı. Kısaca göz gezdirdikten sonra bir yana bırakıp gözlerini düşünceli bir halde önüne dikti. Bu kez gülümsemiyor-du. Bu sakin, düşünceli bakışların gerisinde neler olduğunu anlamak dışarıdan bakan biri için gerçekten çok zordu. Katherine Grey otuz üç yaşındaydı. İyi bir aileden gelmekteydi. Babası daha o küçükken tüm servetini yitirmiş, Katherine çok genç yaşlarda hayatını kazanmak için çalışmak zorunda kalmıştı. Tam yirmi üç yaşma bastığı günlerde yaşlı Bayan Harfield'in yanına yardımcı olarak girmişti.
Bayan Harfield'in çok "zor" bir insan olduğu herkesçe bilinmekteydi Yardımcıların gelmeleriyle gitmeleri bir oluyordu. Büyük umutlarla geliyor, gözyaşları içinde ayrılıyorlardı. Ancak on yıl önce Katherine Grey'in

Little Crampton'a ayak bastığı günden itibaren tam bir barış ortamı hü-laim sürmeye başladı. Kimse bu değişimin nasıl olduğunu anlayamıyordu. Yılan terbiyecisi olmak için doğulur, sonradan olunmaz diyorlardı oradakiler. Katherine Grey yaşlı kadınlar, köpekler ve küçük çocuklarla başa çıkma gücüne sahip olarak doğmuştu ve o bunu en ufak bir zorlanma ya da yorulma belirtisi göstermeden hallediyordu. Yirmi üç yaşında çok güzel gözleri olan sakin bir genç kızdı. Otuz üç yaşında ise yeryüzündeki hiçbir şeyin bu dinginliği bozamayacağı şekilde berraklıkla parlayan aynı güzel gri bakışlı gözlere sahip sakin bir bayandı. O olayların hep iyi ve hoş yönlerini görme yeteneğine sahip bir insandı ve hep de öyle kalacaktı.
Katherine gözlerini önüne dikmiş bir halde kahvaltı masasının başında otururken, kapmm zili çaldı ve hemen ardından da tokmağına hızla vuruldu. Bir dakika kadar sonra kapıyı açan küçük hizmetçi kız soluk soluğa odaya daldı.
"Dr. Harrison geldiler."
Orta yaşlı, iriyan bir adam olan doktor aynen kapı tokmağına vuruşundan da anlaşılacağı şekilde enerjik, canlı bir tavır içinde odaya girdi.
"Günaydın, Miss Grey."
"Günaydın, Dr. Harrison."
"Size bu kadar erken uğradığım için affedersiniz," diye söze girdi doktor. "Harfield'in kuzenleri ortaya çıkmadan sizinle bu konuyu konuşmak istedim. Özellikle bunlardan biri... Bayan Samuel son derece tehlikeli, zehirli biri."
Katherine hiçbir şey söylemeden doktora mektubu uzattı. Adamın mektubu dikkatle okumasını tuhaf bir neşeyle seyretti: Çatılan gür kaşlar, duyulan kızgınlık ve hoşnutsuzluktan kaynaklanan homurdanmalar ve hırıltılar.
Adam mektubu öfkeyle masanın üstüne bıraktı. .

"Çok korkunç, çok canavarca," dedi hiddetle. "Onun sizi üzmesine fırsat vermeyin, yavrum. Bunlar boş laflar, bulanık suda balık avlamaya Çalışıyorlar, hepsi o. Yaşlı Bayan Harfield'in aklı en az sizin ya da benim kadar yerindeydi, son gününe kadar şuurunda en ufak bir bulanıklık bile olmadı ve zaten bunun aksini söyleyebilecek tek kişi bile çıkmayacaktır, dayanabilecekleri hiçbir şey olmadığını onlar da çok iyi biliyorlar. Mahkemeden bahsetmeleri ise yalnızca blöf. Neye dayanarak dava açacaklar ki? Bunun tamamı sizi köşeye kıstırma çabasından ibaret. Bakın yavrum, sakın onlann sizi aldatmasına, yumuşak tarafınızdan yararlanmalarına fırsat vermeyin. Sakın bu parayı onlara verme

sorumluluğunuz olduğu gibi bir inanca kapılmayın ya da vicdanınız elvermediği gibi bir aptallık
yapmayın."
"Korkarım bu konuda en ufak bir vicdani sorumluluk duymak aklıma gelmedi," diye yanıtladı Katherine. "Bu insanların hepsi Bayan Harfield'in eşinin uzaktan akrabaları ve o yaşadığı sırada buraya hiç gelmedikleri gibi onunla hiç de ilgilenmediler."
"Çok akıllı bir kadınsınız," dedi doktor gülümseyerek. "Son on yılm sizin için hiç de kolay geçmediğini buradaki herkesten çok daha iyi biliyorum. İhtiyar size her ne bıraktıysa bunu fazlasıyla hak ettiniz."
Katherine düşünceli bir halde gülümsedi.
"Her ne bıraktıysa," diye tekrarladı Katherine. "Bırakılan meblağ konusunda gerçekten bilgi sahibi değil misiniz?"
"Yani- sanırım yılda beş yüz dolaylarında bir şey olmalı."
Katherine başıyla onayladı.
"Ben de öyle düşünmüştüm. Bir de şunu okusanıza."
Mavi zarfla gelen mektubu uzattı. Doktor mektubu okuyunca kendini tutamayarak şaşkınlıktan hafifçe bağırdı.
"Olanaksız," diye mırıldandı. "Olanaksız."
"Mortauld'un kurucu hissedarlarından biriydi. Kırk yıl kadar önce bu yatırımı nedeniyle yılda sekiz on bin sterlin kadar bir temettü almış ol-

malı. Yıllık harcamalarının ise en fazla dört yüz sterlin olduğunu düşünüyorum. Para konusunda her zaman çok dikkatli ve tedbirliydi. Her kuruşu harcamadan en azından birkaç kez düşündüğünden eminim."
"Zamanla sahip olduğu servet aldığı faizler ve faizlerin faizleriyle artmış. Siz artık çok zengin bir kadınsınız, yavrum."
Katherine başıyla onayladı.
"Evet," dedi. "Öyle olacağım."
Dışarıdan bakan bir insan gibi konuya uzak, kendisini pek ilgilendir-nıiyormuş gibi bir tavır içinde konuşuyordu.
"O zaman," diye söze girdi oradan ayrılma hazırlığı içindeki doktor.
"Tebriklerimi ve iyi şanslar dileklerimi kabul edin lütfen." Başparmağıyla Bayan Samuel Harfield'in mektubunun üstüne hafifçe vurdu. "Bu kadın ve iğrenç mektubu nedeniyle hiç endişelenmeyin."
"Bu mektup o kadar da iğrenç sayılmaz," dedi Miss Grey hoşgörüyle. "Bu koşullarda bunu çok doğal buluyorum."
"Bazen beni çok endişelendiriyorsunuz," dedi doktor.
"Niçin?"
"Bütün bunları doğal bulmanız nedeniyle."
Katherine Grey gülümsedi.
Öğlen yemeği sırasında Dr. Harrison karısına son haberleri iletti. Kadın duyduklarından çok heyecanlandı.
"Sevgili ihtiyar Bayan Harfield... böylesi bir servet! Paralarını Katherine Grey'e bırakmış olmasına sevindim. Bu kız bir azize."
Doktorun yüzünde hafif bir dalgalanma oldu.
"Azizeler bana göre her zaman için çok zor insanlar olmuşlardır. Katherine Grey ise azize olmak için çok fazla insancıl."
"O haya.ta iyi yönlerden bakan, espriden anlayan bir azize," dedi doktorun karısı göz kırparak. "Senin farkında olduğunu sanmıyorum ama aslına bakarsan o aynı zamanda çok güzel bir kadın."

"Katherine Grey mi?" Doktor gerçekten şaşırmıştı. "Gözlerinin çok güzel olduğunu biliyorum."
"Ah siz erkekler!" diye haykırdı karısı. "Yarasalar kadar kör olabiliyorsunuz. Katherine gerçekten çok güzel bir kadın, bunun için her özelliğe sahip. Tek eksiği giysileri."
"Giysileri mi? Elbiselerinin nesi var? Bence her zaman çok temiz ve düzgün giyiniyor."

Bayan Harrison derin derin iç çekti. Doktor hasta ziyaretlerini yapmak üzere ayağa kalktı.
"Ona bir uğrasan iyi olacak, Polly," diye önerdi kapıdan çıkmadan önce.
Bayan Harrison hemen telaşla yanıtladı. "Bunu yapacağım."
Ziyareti o gün öğleden sonra saat üçte gerçekleştirdi. "Habere gerçekten çok sevindim, canım," dedi Katherine'in elini sıkarken sevecenlikle. "Köydeki diğer kişiler de bunu duyunca çok sevinecekler."
"Buraya uğrayıp bana bunları söylemeniz gerçekten çok nazik bir davranış," dedi Katherine. "Aslında ben Johnnie'yi sormak için geldiğinizi düşünmüştüm."
"Oh! Johnnie. Evet..."
Johnnie, Bayan Harrison'un en küçük oğluydu. Birkaç saniye sonra ikisi Johnnie'nin akciğerleri ve bademciklerini esas alan derin bir sohbetin içine girmişlerdi bile. Katherine anlayışla karşısındakinin anlattıklarına kulak kesilmişti. Eski alışkanlıklardan kurtulmak pek de kolay değildi. On yıl boyunca dinlemek onun neredeyse asıl görevi olmuştu.
"Sana hiç Portsmouth'taki donanma balosundan bahsetmiş miydim, tatlım? Hani şu Lord Charles'ın giysilerime hayran olduğu balodan?" Katherine bu soruyu her defasında sakin ve sevecenlikle yanıtlardı. "Sanırım evet, Bayan Harfield'e anlatmıştınız, ama tamamen unutmuşum. Ba-

na yeniden anlatır mıydınız?" Daha sonra da yaşlı kadın anımsayabildiği tüm ayrıntıları durarak, süsleyerek bazen abartarak bazen dediklerini düzelterek anlatmaya başlardı. Katherine kafasının yarısını anlatılanlara verir, yarısıyla başka şeyler düşünürken daima tam en doğru noktada, yaşlı kadın sustuğu anda doğru sözcükleri söylerdi.
Şimdi de aynı türden alışık olduğu bir ikilem içinde Bayan Harrison'un anlattıklarını dinliyordu.
Yarım saat kadar sonra konuk birden konuyu toparlama gereği hissetti.
"Bütün gün kendimden bahsedip durdum," diye bağırdı. "Halbuki buraya sizden ve geleceğe yönelik planlarınızdan bahsetmeye gelmiştim."
"Sanırım şimdilik hiçbir planım yok."
"Ama sanırım... burada kalmayı düşünüyor da olamazsınız?"
Katherine karşısındakinin ses tonundaki dehşeti fark ederek gülümsedi.
"Hayır, sanırım yolculuk etmek isterim. Biliyor musunuz dünyanın henüz çok az yerini gördüm."
"Bunu tahmin edebiliyorum. Sizin için bunca yıl burada kapalı kalmanın çok zor olduğunu anlıyorum."
"Bilmem," dedi Katherine. "Aslında bana büyük çapta özgürlük kazandırdı."
Diğerinin iç çektiğini fark edince hafifçe kızardı.
"Belki bu size aptalca gelecek ama... yani böyle bir şey söylemem... Tabi kelimenin dar anlamında fiziksel bir özgürlüğe sahip değildim ama..."
"Ben de bunu kastetmiştim," dedi Bayan Harrison. Katherine'in ancak çok ender izinli günü olduğunu düşünüyordu.
"Ancak fiziksel olarak bağlı olmak kişiye çok geniş bir zihinsel bakış açısı kazandırıyor. Düşünecek çok zamanınız oluyor. Düşünce özgürlüğüne sahip olmaktan hep büyük mutluluk duydum."
Bayan Harrison başını salladı.

"Bunu anlayamıyorum."
"Ah, benim yerimde olsaydınız siz de aynı şekilde düşünürdünüz. Ama yine de yaşantımda biraz değişiklik yapmak istediğimi hissediyorum. İsteğim... evet isteğim, bir şeyler olması, biraz heyecan. Hayır hayır, lütfen yanlış anlamayın, benimle ilgili değil, kastettiğim bu değil. Bir şeyler olan bir yerde bulunmak istiyorum. Heyecanlı bir şeyler... benim olanlara yalnızca tanık olmam bile yeterli. Bildiğiniz gibi burada, St. Mary Mead'da hiçbir zaman heyecan verici bir şeyler olmaz, her şey tekdüzedir."
"İşte bunda haklısınız," dedi Bayan Harrison üzerine basarak.
"Öncelikle Londra'ya gitmeyi düşünüyorum. Nasıl olsa orada avukatlarla da görüşmem gerekiyor. Daha sonra da yurtdışına çıkmayı düşünüyorum."

"Ne güzel!"
"Ama daha önce tabi..."
"Ne?"
"Yeni giysilere gereksinimim olacak."
"Ben de .Arthur'a bu sabah aynı konudan bahsettim," diye haykırdı doktorun karısı. "Biliyor musunuz biraz çaba ve biraz özenle çok güzel görünebilirsiniz."
Miss Grey içtenlikle güldü.
"Dikkati çekecek güzellikte bir insan olamayacağımın bilincindeyim," dedi açıkça. "Ama birkaç şık giysiye sahip olmak beni çok mutlu edecek. Korkarım kendimden çok fazla bahsetmeye başladım."
Bayan Harrison genç kadını anlayışlı bakışlarla süzdükten sonra soğuk bir tonda ekledi.
"Bu sizin için çok yeni bir şey olmalı."
Kamerine köyden ayrılmadan önce yaşlı Miss Viner'e bir saygı ziyareti yapmayı uygun buldu. Kadın Bayan Harfield'ten iki yaş daha büyük-

tü ve ölen arkadaşından daha fazla yaşamayı başarmış olmanın mutluluğu içindeydi.
"Jane Harfıeld'den daha fazla yaşayabileceğim aklınıza gelmezdi, değil mi?" dedi Katherine'i görünce zafer sevinci içinde. "Onunla birlikte okula gittik, o ve ben. Şimdi ise o gitti ve ben kaldım. Bu kimin aklına gelirdi ki?"
"Siz akşam yemeğinde hep esmer ekmek yerdiniz, değil mi?" diye mırıldandı Katherine istemeden mekanik olarak.
"Ah, bunu anımsamanız çok hoş tatlım. Evet öyle, eğer Jane Harfi-eld de her akşam bir dilim esmer ekmek ve her yemekte biraz uygun bir ilaç alsaydı bugün hâlâ hayatta olurdu."
Yaşlı kadın susup zafer sevinciyle başını salladı, daha sonra birden bir şey anımsayarak ekledi.
"Duyduğum kadarıyla böylece büyük bir paraya konmuşsunuz? Çok iyi, çok iyi! Ama çok dikkatli olun, Londra'ya birkaç güzel gün geçirmeye mi gitmeyi planlıyorsunuz? Sakın orada evleneceğinizi düşünmeyin tatlım, çünkü bu gerçekleşmeyecektir. Erkeklere çekici gelecek bir tip değilsiniz. Bunun dışında yaşınız da geçmiş denebilir. Bu arada kaç yaşında oldunuz?"
"Otuz üç," dedi Katherine.
"Yani..." diye mırıldandı Miss Viner tereddütle. "Bu aslında pek fazla da sayılmaz. Ama yine de terütaze olduğunuz da söylenemez." Katherine neşeyle yanıtladı. "Bu çok doğru."
"Ama siz çok hoş bir kızsınız," diye ekledi Miss Viner sevecenlikle.
"Ve eminim ki ortalıklarda dolaşıp tasarımcıların önerdiklerinden de faz-
' la bacaklarını açan bir sürü hoppa kız yerine sizinle evlenmek erkekler açısından hiç de fena olmayacaktır. Üstelik bunu isteyecek birçok erkek çıkacağını da düşünüyorum. Güle güle, iyi yolculuklar tatlım, çok güzel

günler geçirmem dilerim ama maalesef yaşamda her şey göründüğünden çok farklı."
Bu kehanetler içinde Kamerine yola çıktı. Köyün yarısı onu yolcu etmek için istasyona geldi, hatta her işe bakan küçük hizmetçi kız Alice bile. Telle sımsıkı bağladığı bir çiçek buketi getirmiş, hüngür hüngür ağlıyordu.
"Böyle insanlar o kadar az ki," diye ekledi tren hareket ettikten sonra içini çekerek. "Charlie beni yalnızca o mandıradaki kız için terk etmek istediğinde kimse bana karşı Miss Grey kadar iyi davranamazdı. Bakırların ve tozların temizliği konusunda da çok titizdi ama iyi çalışmayı da fark edip övmeyi de çok iyi bilirdi. Onun için her zaman her şeyi yapmaya hazırım, gerçekten her zaman için ona canım feda. O gerçek bir lady, evet gerçek bir hanımefendi."
Katherine'in St. Mary Mead'den ayrılması işte aynen böyle oldu.

8. BÖLÜM
Lady Tamplin Mektup Yazıyor
"İyi güzel!" dedi Lady Tamplin. "İyi güzel!"

Daily Mail gazetesinin yerel sayısını masanın üzerine bırakarak, Akdeniz'in mavi koylarını seyre daldı. Başının üstündeki altın renkli mimoza dalı olağanüstü güzellikte bir resim için gerekli ortamı sağlıyordu. Altın sarısı saçlı, mavi gözlü şık sabahlığı içinde güzel bir kadındı. Gerçi altın sarısı saçları bir sanat ürünü olduğu inkâr edilemezdi ama pembe-beyaz teni ve olağanüstü güzellikteki mavi gözleri ona doğanın armağanıydı. Lady Tamplin kırk dört yaşında olmasına rağmen halen çok güzeldi.
Her ne kadar çok hoş görünüyorduysa da bu Lady Tamplin'in kendini düşünmediği, kendine özen göstermediği ender günlerden biriydi. Yani dış görüntüsünü nasıl daha çekici kılabileceğini düşünmüyordu. Çok daha ciddi konulara dalmıştı.
Lady Tamplin Riviera'da çok iyi tanınan, Villa Marguerite adındaki evinde verdiği partiler dilden dile dolaşan sevilen bir kişiydi. Oldukça engin yaşam deneyimi olan bir kadındı. Tam dört kez evlenmişti. Birinci evliliği aslında bir hataydı, zaten Lady Tamplin de ondan bahsetmekten hiç hoşlanmıyordu. Ancak tam zamanında, henüz evliliklerinin başında kocası ölmüş, böylece dul eşi zengin bir düğme fabrikatörüyle evlenebilmişti. Bu eş de üç yıllık mutlu bir evlilikten sonra, arkadaşlarıyla gittiği bir içki âleminin ardından başka bir dünyaya göçmüştü. Bundan sonraki eş ise

Rosalie'yi girmek istediği toplumun üst kademelerine taşıyan, üst sosyeteye girmesini sağlayan Vikont Tamplin idi. Rosalie dördüncü kez evlendiğinde ondan kazandığı unvanı taşımaya devam ediyordu. Bu dördüncü maceraya ise tamamen zevk için atılmıştı. Yirmi yedi yaşlarında oldukça yakışıklı genç bir adam olan Bay Charles Evans olağanüstü nazik, spora düşkün ve dünyadaki tüm zevkleri yaşamak isteyen ancak kendi parası olmayan bir adamdı.
Lady Tamplin aslında yaşantısından genelde çok hoşnut ve mutluydu, ama parasal açıdan ufak sıkıntıları da yok değildi. Düğme fabrikatörü eşine hatırı sayılır bir miras bırakmıştı ama bu para Lady Tamplin'in de sık sık dediği .gibi "öyle ya da böyle... (Öyle ile kastedilen savaş nedeniyle hisselerin değer yitirmesi, böyle ile kastedilen ise saygıdeğer Lord Tamplin'in israfa kaçan harcama alışkanlıklarıydı.)" eriyip gitmişti. Gerçi halen hali vakti yerindeydi ama hali vakti yerinde olmak Lady Tamplin anlayışında bir kadın için asla yeterli olamazdı.
Bu çok özel ocak gününde işte bu nedenle gazetede okuduğu bir haber güzel mavi gözlerinin faltaşı gibi açılmasına ve ister istemez ağzından iki sözcüğün, "Çok iyi!" kelimelerinin dökülmesine neden oldu. Onunla aynı anda balkonda olan kızı, Lenox Tamplin idi. Lenox gibi bir kız Lady Tamplin'in gözünde uğursuz bir diken demekti, zarafetin, güzelliğin eseri bile olmayan bir kız. Gerçekte olduğundan daha yaşlı görünüyor ve alaylı, etrafı küçümseyen tavırlarıyla çevresini rahatsız ediyordu. "Tatlım," dedi Lady Tamplin. "Şuna baksana!" "Yine ne var?" Lady Tamplin Daily Mail'i aldı, kızına verdi ve işaret parmağıyla ilginç ilanı gösterdi.
Lenox, annesinin işaret ettiği ilanı okurken en ufak bir heyecan belirtisi bile göstermedi.
"Ne var?" diye sordu. "Böyle şeyler her zaman olur. Köylerde her zaman yardımcılarına milyonluk servetler bırakan kadınlar ölüyor..."

"Evet, sevgilim biliyorum," dedi Lady Tamplin. "Ama sanırım bu servet iddia edildiği kadar büyük de değil; bu konuda gazete haberlerine gü-venilemez. Ama yansı büyüklüğünde olduğunu düşünsek bile..."
"Neyse," diye mırıldandı Lenox. "Miras bize bırakılmadı ya."
"Doğrudan değil tatlım," dedi Lady Tamplin. "Ama bu kız, Kamerine Grey, benim kuzinim. Worchester'li Greylerden. Benim birinci dereceden gerçek kuzinim. Düşünsene!"
"Hımm."
"Kendi kendime soruyorum da..."
"Bundan bizim ne yarar çıkarabileceğimizi mi?" diye cümleyi tamamlayan Lenox, annesinin anlamakta zorluk çektiği şekilde pis pis sırıttı.
"Ah tatlım," diye yanıtladı Lady Tamplin hafiften sitemli bir sesle.

Aslında bu pek sitem de sayılmazdı, çünkü Lady Tamplin kızının açık sözlülüğüne ve ağzına geleni içinden geldiği şekilde söylemesi olarak nitelendirdiği rahatsız edici davranışlarına alışıktı.
"Kendi kendime soruyorum da..." Lady Tamplin kalemle ustalıkla düzeltilmiş kaşlarını havaya çatarak konuşmasını sürdürdü. "Acaba... Oh günaydın, Chubby sevgilim, tenis oynamaya mı gidiyorsun? Ne hoş!"
Bu konuşmanın ardından Chubby, ona sevgi dolu bakışlarla gülümseyerek seslendi. "Şeftali rengi sana ne kadar da yakışmış." Ve bu sözlerin ardından yanlarından geçerek merdivenlerden aşağı indi.
"Tatlı çocuk!" Lady Tamplin eşinin arkasından sevgiyle bakarak mırıldandı. "Neyse, ne diyordum? Ah!" Düşüncelerini yeniden ciddi iş konularına yoğunlaştırmaya çalıştı. "Acaba diyorum..."
"Her ne ise artık konuya gelsen. Aynı şeyi üçüncü defadır tekrarlıyorsun..."
"Bak tatlım, kendi kendime, acaba diyorum, sevgili Katherine'e bir mektup yazarak onu buraya davet etsem hoş.bir davranış olmaz mı? Sosyeteyle hiçbir ilişkisi olmadığı kesin. Bir akrabası tarafından sosyeteye tanıştırılması daha doğru olmaz mı? Bu onun da bizim de çıkarımıza bir davranış olurdu."

"Peki bunun karşılığında ondan ne kadar para koparabileceğini düşünüyorsun?" Annesi, kızını suçlayan bakışlarla süzdükten sonra mırıldandı. "Tabi ki parasal bir düzenleme yapmamız gerekecek. Öyle ya da böyle... savaş zavallı baban..."
"Ve şimdi de Chubby!" dedi Lenox. "O da bu anlamda çok pahalı bir oyuncak..."
"Anımsayabildiğim kadarıyla o çok hoş bir kızdı," diye mırıldandı kendi düşüncelerine dalmış olan Lady Tamplin. "Sakin, hiçbir zaman ön plana çıkmayan, güzel değildi ve hiçbir zaman erkek peşinde koşmadı." "O zaman Chubby'yi de rahat bırakacaktır, değil mi?" Lady Tamplin, kızını öfkeli bakışlarla süzdü.
"Chubby asla..." diye söze başladı.
"Hayır," diye atıldı Lenox. "Bunu yapacağını ben de sanmıyorum, o ekmeğine kimin yağ sürdüğünü çok iyi bilir."
"Tatlım," diye bağırdı Lady Tamplin. "Konuları öyle tuhaf bir konuşma şeklin var ki!" "Özür dilerim."
Lady Tamplin Daily Mail gazetesini, sabahlığını, el çantasını ve mektuplarını topladı.
"Sevgili Katherine'ne hemen mektup yazıp ona Edgeworth'teki güzel, eski günlerimizden bahsetmeliyim."
Gözlerinde kararlı bir parlaklıkla evine doğru ilerledi. Bayan Samuel Harfield'in aksine yazacakları kaleminin ucundan adeta akıp gitti. Ara vermeden ve büyük bir çaba harcamadan tam dört sayfayı doldurdu. Yeniden okuduğunda da bir tek sözcüğü bile değiştirmek gereksinimi duymadı.
Katherine dört sayfa uzunluğundaki mektubu Londra'ya vardığı sabah aldı. Satırlar arasında gerçek amacı sezinleyebildi mi bilinmez ama mektubu hoşnutlukla çantasına sokarak, Bayan Harfield'in avukatlarıyla olan randevuya yetişmek için yola koyuldu.

Firma Lincoln's Inn Fields'te kurulu eski bir avukatlık büıosuydu. Katherine birkaç dakikalık beklemenin ardından firmanın büyük ortağının, babacan tavırlı, mavi gözlü, etrafa akıllı gözlerle bakan, sevecen, yaşlı bir adamın yanına götürüldü.
Yirmi dakika boyunca Bayan Harfield'in vasiyetnamesini ve çeşitli hukuksal sorunları konuştular. Daha sonra Katherine, ona Bayan Samu-el'den gelen mektubu uzattı.
"Sanırım bunu size göstermemde yarar var," dedi. "Gerçi bu çok gülünç bir şey ama..."
Adam mektubu hafif bir gülümsemeyle okudu.
"Oldukça basit, kaba bir deneme, Miss Grey. Sanırım size bu insanların miras üzerinde en ufak bir haklan olmadığını söylememe gerek yok, ayrıca vasiyetnameye itiraz etmeye çalışsalar bile bu itirazlarını kabul edebilecek mahkeme bulmaları olanaksız."
"Ben de aynı şekilde düşünüyordum."

"İnsanoğlu maalesef her zaman akıllıca davranmıyor. Eğer Bayan Sa-muel'in yerinde ben olsaydım sizin cömertliğinize sığınmayı yeğlerdim."
"Aslında ben de bu konuda sizinle konuşmak istiyordum. Bu insanlara belirli bir miktar vermek isterdim."
"Böyle bir sorumluluğunuz yok."
"Bunu biliyorum."
"Büyük olasılıkla bu cömertliğinizi kastettiğiniz anlamda algılamayacaklar. Sanırım amacınızın onları ucuza susturmak olduğunu düşünecek ancak yine de parayı reddetmeyeceklerdir."
"Anlıyorum, ama bunu değiştirmek olanaksız."
"Size bu düşüncenizden vazgeçmenizi önermek isterim, Miss Grey."
Katherine başını salladı. "Biliyorum, tamamen haklısınız ama yine de bunu yapmak istiyorum."
"Parayı alacak ve daha sonra sizi tekrar taciz edecekler."
"Neyse," dedi Katherine. "Bırakın ne yapmak istiyorlarsa yapsınlar. Herkesin kendine göre bir eğlence anlayışı var. Ne olursa olsun onlar Ba-

yan Harfıeld'in akrabaları ve her ne kadar zavallı Bayan Harfield yaşadığı sırada onu yaşlı, zavallı bir kadın olarak gördükleri için onunla hiç ilgilenmedilerse de onları elleri boş göndermek bana doğru görünmüyor."
Avukat, onu her ne kadar bu fikrinden caydırmaya çalıştıysa da fikrinde ısrarla direnen Katherine bir süre sonra Londra caddelerinde içinden geldiği gibi özgürce para bağışlayabilen ve geleceğe ilişkin istediği şekilde planlar yapabilen bir kadın olmanın verdiği güvenle dolaşıyordu. İlk işi ise ünlü bir modacının dükkânını ziyaret etmek oldu.
Öykülerde anlatılan düşesleri andıran ince, yaşlı bir Fransız bayan onu kapıda karşıladı. Katherine belirgin bir çekingenlikle konuşmaya başladı.
"Eğer mümkünse, kendimi tamamen sizin ellerinize bırakmak istiyorum. Tüm yaşamım boyunca yoksulluk çektim, giyinmekten, giysilerden hiçbir şey anlamıyorum. Şimdi ise beklenmedik şekilde çok param oldu ve artık ben de çok şık olmak istiyorum."
Fransız çok etkilenmişti. Sanatkâr ruhlu bir insandı; ancak aynı gün sabah gelen bir Arjantinli et kraliçesinin abartılı güzelliğine rağmen ısrarla kendisine en yakışmayan modelleri seçmekte direnmesiyle ince ruhu biraz zedelenmişti.
Katherine'ni soğuk, akıllı bakışlarla tepeden tırnağa süzdü.
"Evet, evet, bu benim için de büyük bir zevk olacak. Matmazelin çok güzel bir vücudu var, düz çizgiler onları daha da belirginleştirecek çok hoş duracaktır. Ayrıca kendileri tres anglaise} } Bazı insanlar bunu söylediğim taktirde alınabilirler. Ancak matmazel hayır. Un belle anglaise'A*) bundan daha çekici bir stil olamaz."
Düşsel düşes davranışları birdenbire kayboldu. Mankenlerine sürekli talimatlar yağdırıyordu. "Clothilde, Virginie, haydi yavrularım çabuk, küçük tailleur gris dair1**"1 ve robe de soiree soupir d'automne} ' mimoza renkleri."
(' Tipik İngiliz.
(' Güzel İngiliz.
(' Açık gri tayyör.
'****' Sonbahar ezgileri taşıyan ipek elbise.

Muhteşem bir sabahtı. Marcelle, Clothilde, Virginie, her biri birbiri ardından daire şeklinde manken yürüyüşüyle yavaş yavaş ilerliyor, dönerek giysileri sergiliyorlardı. Fransız kadın Katherine'in yanında durmuş, elindeki küçük not defterine sürekli bir şeyler karalıyordu.
"Mükemmel bir seçim, matmazel. Matmazel çok seçkin bir zevke sahipler, gerçek bii goûP sahibi. Evet gerçekten. Eğer bu kış matmazel Ri-viera'ya gitmeyi planlıyorlarsa inanın bana bu küçük giysiler dışında bir şey seçmesi uygun olmaz."
"Şu gece elbisesini tekrar görebilir miyim, hani şu pembemsi mor olanı," diye sordu Katherine.
Virginie gelerek, üzerindeki gece elbisesiyle hafifçe döndü.

"En şık olanı bence bu," dedi Katherine mor-gri ve mavinin uyumlu birleşimiyle oluşturulan şık drapeli giysiye bakarken. "Bunu nasıl adlandırmıştınız?"
"Soupir d'automne. Evet, evet, bu tam matmazele uygun bir giysi."
Niçin bu sözler salondan çıkmakta olan Katherine'in tekrar tekrar aklına geliyor, ona hüzün veriyordu?
"Soupir d'automne. Tam matmazele' uygun bir giysi. Sonbahar, evet bu onun sonbaharıydı. İlkbahar ve yazı hiç tanımamıştı; artık bundan sonra tanıma fırsatı da olmayacaktı. Bir daha hiç ele geçilemeyeceği bir şeyi ebediyen kaybetmişti. St. Mary Mead'de hizmet ederek geçirdiği yıllar... bu arada yaşamının büyük bir kısmı, gençliği de akıp gitmişti.
Ben deliyim, diye düşündü Katherine. Ben deliyim. Ne istiyorum? Bundan bir ay önce şimdi olduğumdan çok daha mutluydum.
Çantasından sabah Lady Tamplin'den aldığı mektubu çıkardı. Katherine aptal değildi. Bu mektuptaki ufak nüansları çok iyi anlıyordu, Lady Tamplin'in bunca zamandır hiç görmediği kuzinine karşı gösterdiği bu yakın ilginin nedeni çok açıktı. Lady Tamplin'in sevgili kuzinini davet

etmesinin nedeni zevk değil çıkardı. İyi ama neden olmasın? Bu her iki tarafın da yararına olacaktı.
"Oraya gideceğim," dedi Katherine.
Bunu düşündüğü sırada Piccadilly'de yürüyordu. Aklından geçeni hemen gerçekleştirmek üzere en yakındaki Cook Seyahat Acentası'na girdi. Birkaç dakika kadar beklemesi gerekti. Memurun o anda ilgilendiği adam da Riviera'ya gitmek istiyordu. Herkes bu mevsimde oraya gidiyor, diye düşündü. Böylece o da, belki de yaşamında ilk kez "başkalarının" yaptığını yapabilecekti.
Önündeki adam birdenbire arkasını dönerek bürodan çıktı. Sıra Katherine'deydi, onun yerine geçti. Memura ne istediğini söylerken kafası tamamen bambaşka bir yerdeydi. Bu adamın yüzü... bu yüz ona herhangi bir şekilde tanıdık geliyordu. Onu nerede görmüştü? Birden anımsadı. O sabah Savoy'da görmüştü. Koridorda çarpışmışlardı. Aynı kişiyle bir günde iki kez karşılaşmak, bu gerçekten ilgi çekici bir rastlantıydı. Omuzlarının üzerinden arkasına bakarken nedenini anlayamadığı bir huzursuzluk hissetti. Adam da kapı girişinde durup başını çevirdi ve ona baktı. Katherine sırtından aşağı soğuk terler boşaldığını hissetti, bir trajedi olacağını seziyor, bir uğursuzluğun tehdidini hissediyordu.
Daha sonra aklı yerinde olarak kendini bu kötü düşüncelerden sıyırıp tüm dikkatini memurun söylediklerine yöneltti.

9. BÖLÜM
Geri Çevrilen Bir Teklif
Derek Kettering'in karşılaştığı durumlardan dolayı morali çok ender bozulurdu. Yumuşak başlı bir kaygısızlık kişiliğinin en belirgin özelliğiydi ve onu birçok kez çok zor durumlara düşmekten de kurtarmıştı. Mirel-le'in evini terk ettiği o anda da kendini kısa sürede toparlayıp, sakinleşmeyi başarmıştı. Sakin ve soğukkanlı olarak düşünmeye gereksinimi vardı. İçinde bulunduğu açmaz bu zamana kadar yaşadıklarının belki de en zoruydu, o anda nasıl başa çıkacağını bilemediği bazı beklenmedik nedenler ortaya çıkmıştı.
Derin düşüncelere dalmış bir halde yürüyordu. Alnı kırışıklar içindeydi, ona çok yakışan neşeli, umursamaz tavrı ise kaybolmuştu. Kafasından birçok olasılık birbiri ardından geçti. Derek Kettering'in pek de göründüğü kadar aptal olmadığı söylenebilirdi. Birçok izlenebilecek yol görüyor, özellikle de bunlardan biri ona çok uygun geliyordu. Eğer bundan kaçınıyorsa, bu o an için söz konusu olan bir durumdu. Çaresiz kalan insan çaresizlikten olmayacak yöntemlere başvurabilirdi. O zamana kadar kayınpederini küçümsemişti. Derek Kettering ve Rufus Van Aidin arasındaki bir savaş yalnızca bir tek sona ulaşabilirdi. Derek içinden paraya ve paranın gücüne küfretti. St. James Caddesi boyunca yürüdü, Picca-dilly'e doğru yürüyüp Piccadilly Meydanı yönünde ilerlemeye devam etti. Thomas Cook&Sons Seyahat Acentası'nın önünden geçerken adımları

yavaşladı. Ancak kafasında aynı düşünce dans ederken büronun önünden geçti. Kısa bir süre sonra başını sallayarak düşüncesini onaylayıp birden geri döndü ve arkasından gelen birkaç yayayla çarpıştı. Ancak bu kez Co-ok'un önünden geçmeyerek içeri girdi. Büro oldukça boştu, onunla hemen ilgilendiler.
"Önümüzdeki hafta Nice'e gitmek istiyorum. Bunu ayarlayabilir misiniz?"
"Hangi gün gitmek istiyordunuz, efendim?" "Ayın on dördünde. Hangi trenle gitmemi önerirdiniz?" "Evet, en iyi ve rahat tren elbette ki Mavi Tren. Onunla gittiğiniz taktirde Calais'teki gereksiz gümrük işlemlerinden de kurtulmuş olursunuz."
Derek başıyla onayladı. Bütün bunları herkesten daha iyi biliyordu. "On dördünde," diye mırıldandı oradaki memur. "Tarih çok yakın. Mavi Tren genellikle çok önceden dolu olur ama."
"Lütfen boş bir yataklı kompartıman olup olmadığına bakın..." diye ekledi Derek. "Eğer yoksa..." Cümlesini tuhaf bir gülümsemeyle yarım bıraktı.
Memur kısa bir süre için kaybolduktan sonra hemen geri döndü. "Çok şanslısınız, efendim, henüz boş olan üç yataklı kompartıman var. Sizin için birini ayırabilirim. İsminiz?"
"Pavett," diyen Derek, Jermyn Caddesi'ndeki adresini bildirdi. Memur başını eğerek söylenenleri not etti, Dere.k'e nezaketle iyi günler diledikten sonra bir sonraki müşteriyle ilgilenmek üzere döndü.
"Ayın on dördünde Nice'e gitmek istiyordum. Mavi Tren adlı trende yer bulmamız mümkün mü?" Derek birden arkasına baktı.
Bir rastlantı, hem de çok tuhaf bir rastlantı! Mirelle'in karşısında istemeden ağzından dökülen sözcükler aklına geldi bir an. "Gri gözlü bir kadının portresi. Belki de onu bir daha asla göremeyeceğim." Ve işte onunla

tekrar karşılaşmıştı; hatta kadın onunla aynı günde Riviera'ya gitmek istiyordu. Bir an için tüyleri ürperdi; fazla olmasa da batıl inançları vardı. Bu kadının ona uğursuzluk getireceğini yalnızca yarım ağızla, gülerek söylemişti. Peki ama ya... ya bu doğru çıkarsa? Farzet ki bu içine doğanlar doğru! Kapı girişinde bir kez daha durup başını çevirdi ve kadının memurla konuşmasına baktı. Hafızası ona bu kez ufak bir oyun oynamıştı. Bu bir lady idi, sözcüğün tek anlamıyla gerçek bir hanımefendi. Ne çok güzeldi, ne de çok genç. Ama belki de çok fazla şeyi gören gri gözleri vardı. Dışarı çıkarken nedenini bilmeden bir şekilde bu kadından korktuğunu hissetti.
Jermyn Caddesi'ndeki dairesine giderek uşağını çağırdı.
"Bu çeki alıp Piccadilly'deki Cook'a gidin, Pavett. Orada adınıza ayırtılmış bir bilet var; onu alıp bedelini ödeyin ve buraya getirin."
"Pekâlâ efendim."
Pavett hemen kayboldu.
Derek servis masasına giderek üzerindeki bir deste mektubu aldı. Bunların hemen hepsi aynı nitelikte bilinen türde mektuplardı. Faturalar, küçük büyük hesap ekstreleri, ama hepsi de hemen ödenmesi gereken belgeler. Şimdilik ödeme emirlerindeki tonlama oldukça yumuşaktı. Derek bunların çok kısa sürede hatta hemen değişebileceğinin bilincindeydi, eğer... eğer bazı yeni durumların bilgileri duyulursa...
Karamsarlık içinde büyük, deri kaplı bir koltuğa çöktü. Çok zor bir durumdaydı... bir çıkmaza sıkışıp kalmıştı. Ve bu çıkmazdan kurtulmanın yolları da pek umut verici görünmüyordu.
Aynı anda Pavett hafifçe öksürerek içeriye girdi.
"Sizinle konuşmak isteyen bir bey var, efendim, Binbaşı Knighton?"
"Knighton mu?"
Derek doğruldu; kaşlarını çattı. Birden canlanmıştı. Yavaşça, neredeyse kendi kendine konuşur gibi sordu.
"Knighton mu? Yine neler oluyor Allah aşkına?"

"O... onu... içeri alayım mı efendim?"

Derek başıyla onayladı. Knighton içeri girdiğinde onu karşılayan kibar ve seveeen bir ev sahibiydi.
"Beni ziyaret etmenize sevindim," dedi Derek.
Knighton sinirliydi.
Bu gerginlik diğerinin keskin gözlerinden kaçmadı. Sekreterin iletmek durumunda olduğu bilgiden huzursuzluk duyduğuna hiç kuşku yoktu. Derek'in basit akıcı konuşmasını isteksizce yanıtladı. İçki önerisini geri çevirdi, hatta davranışlarındaki gerginlik daha da arttı. Derek de bunun farkındaydı. Sonunda neşeyle sordu.
"Evet. Saygıdeğer kayınpederim benimle ilgili olarak neler planlıyor? Onun namına geldiniz değil mi?"
Knighton bu gülümsemeye karşılık vermedi.
"Evet öyle," dedi ciddiyetle. "Ben... ben Bay Van Aldin'in bu görevi başkasına vermesini yeğlerdim."
Derek kaşlarını alaycı bir biçimde kaldırdı.
"O kadar mı kötü? Size çok zayıf ve hassas bir insan olmadığımı söyleyebilirim."
"İyi," dedi Knighton. "Ama bu..."
Konuşmasına kısa bir ara verdi.
Derek merak içinde onu izlemekteydi.
"Haydi artık dilinizin altındaki baklayı çıkarın," dedi dostlukla. "Sevgili kayınpederimin verdiği görevlerin çoğu kez hiç de kolay olmadığının bilincindeyim."
Knighton boğazını temizledi. Daha sonra herhangi bir yanlış anlaşılmaya yol açmayacak, soğuk bir ses tonuyla konuşmaya başladı.
"Bay Van Aidin tarafından size bir geri çevrilmesi olanaksız öneri sunmakla görevlendirildim."
"Bir öneri mi?" Derek bir an için şaşkınlığını belli etti. Knighton'un açıklaması onun beklediği yönde değildi. Knighton'a bir sigara sunarak

kendisi de bir tane yaktı; yeniden koltuğuna oturdu ve hafiften alaycı, sinsi bir tonda mırıldandı.
"Bir öneri mi? İşte bu ilginç!"
"Devam edebilir miyim?"
"Lütfen! Şaşkınlığımı anlayışla karşılanmalısınız, anladığım kadarıyla kayınpederim bu sabah yaptığımız konuşmadan sonra yükseklerden inmiş. Finans dünyasının devi olan güçlü bir adam için bu pek olağan bir şey değil. Bana göre -sanırım- bu da gösteriyor ki içinde bulunduğu durumu düşündüğünden daha zayıf görüyor."
Knighton bu rahatsız edici, alaylı konuşmayı büyük bir nezaketle dinledi; ancak kontrollü yüz ifadesinden herhangi bir şey anlamak olanaksızdı. Derek konuşmasını bitirinceye kadar bekledi, sonra sakin bir tonda ekledi.
"Durumu mümkün olan en az sözcükle açıklamaya çalışayım."
"Devam edin."
Knighton diğerinin yüzüne bakmadı bile. Sesi soğuk ve ciddiydi.
"Konu çok basit. Bildiğiniz gibi Bayan Kettering sizden ayrılmak için mahkemeye başvurma aşamasında. Eğer ayrılmaya karşı herhangi bir itiraz öne sürmezseniz, ayrılma kesinleştiği gün hesabınıza yüz bin yatırılacak."
Derek tam o anda bir sigara yakmak üzereydi, birden durdu.
"Yüz bin!" dedi sert bir sesle. "Dolar mı?"
"Sterlin."
En azından iki dakika boyunca odada bir ölüm sessizliği oldu. Kettering kaşlarını çatmış düşünüyordu. Yüz bin sterlin! Bu Mirelle, sorunsuz, kayıtsız ve hoş yaşantısının devamı anlamını taşıyordu.Van Aidin hiç kuşkusuz bir şeyler biliyordu. Van Aidin boşa para ödemezdi. Derek ayağa kalkarak şömineye yaslandı.
"Peki ya bu cazip teklifi kabul etmezsem?" diye sordu soğuk, alaylı bir nezaketle.

Knighton bunu reddeder şekilde bir el işareti yaptı.

"Size şunu garanti edebilirim ki, Bay Kettering," dedi ciddiyetle. "Size bu mesajı istemeyerek iletmek durumunda kaldım."
"Bu doğru," dedi Kettering. "Bundan dolayı sıkılmayın, bu sizin hatanız değil! Neyse... size bir şey sordum, yanıt verecek misiniz?"
Knighton da ayağa kalktı. Biraz önceden daha da gönülsüzce yanıt verdi.
"Bu öneriyi reddetmeniz durumunda Bay Van Aidin bana sizi mahvedeceğini iletmem talimatını verdi. Hepsi bu!"
Kettering kaşlarını kaldırdıysa da aynı rahat, kayıtsız ifadeyi sürdürmeyi başardı.
"Neyse, bu durumda," dedi. "Sanırım bunu yapabilir. Amerikalı bir milyonere karşı uzun süre direnebilecek güçte olmadığım kesin.Yüz bin! Eğer birine rüşvet vermek istiyorsa bunu layığıyla yapmalı. Diyelim ki size bunun karşılığında iki yüz bin istediğimi söyledim, o zaman ne diyecek?"
"Mesajınızı Bay Van Aldin'e ileteceğim," diye yanıtladı Knighton hareketsiz bir halde. "Yanıtınız bu mu?"
"Hayır," dedi Derek. "Komik ama yanıtım bu değil. Kayınpederime gidip teklif ettiği rüşvetin de kendisinin de cehenneme kadar yolları olduğunu söylediğimi iletin. Anlaşıldı mı?"
"Tamamen." Knighton bir anlık bir tereddüt geçirerek hafifçe kızardı. "Ben... size bir şey belirtmek isterdim, Bay Kettering, yanıtınızın böyle olmasına gerçekten sevindim."
Derek sustu. Diğeri odadan çıktıktan sonra da uzunca bir süre olduğu yerde kalıp düşündü. Neden sonra dudaklarının etrafında tuhaf bir gülümseme belirdi.
"Demek böyle" diye fısıldadı yavaşça.

10. BÖLÜM
Mavi Tren'de
"Babacığım!"
Bayan Kettering birden irkildi. Her nedense o sabah sinirlerini kontrol etmekte zorlanıyordu. Değerli mink mantosu ve kırmızı şapkasıyla gerçekten çok şıktı. Victoria İstasyonu'nun kalabalık peronunda düşüncelerine dalmış bir halde ilerlerken birden babasını karşısında bulup adamın içten selamlamasıyla karşılaşmak üzerinde hiç beklenmedik bir etki yapmıştı.
"Evet Ruth, niçin böyle ürktün?"
"Seni burada görmeyi hiç beklemiyorum, babacığım. Dün benimle vedalaşmış ve bu sabah bir konferansa katılman gerektiğini söylemiştin."
"Öyle!" diye yanıtladı Van Aidin. "Sen benim için tüm bu aptal konferanslardan daha değerlisin. Seni uzunca bir süre görmeyeceğim için bir kez daha görüp kucaklamak istedim, hepsi bu."
"Bu çok hoş, babacığım. Keşke sen de benimle gelebilseydin."
"Öyleyse ben de seninle geldiğimi söylesem?" • Ancak bu yalnızca bir şakaydı. Rum'un yanaklarının belirgin şekilde kızardığını fark edince şaşırdı. Hatta bir an için gözlerinde büyük bir korku belirdiğini bile sandı. Genç kadın sinir ye kuşku içinde gülümsedi.
"Bir an için ciddi olduğunu sandım da." "Bu seni mutlu etmez miydi?"

"Elbette ki çok sevinirdim." Abartılı şekilde kelimelerin üzerine basıyordu.
"Neyse," dedi Van Aidin." İyi öyleyse."
"Üstelik çok uzun bir süre de ayrı kalmayacağız, babacığım," diye ekledi Ruth. "Önümüzdeki ay sen de gelirsin."
"Ah!" dedi hiçbir duyarlılık göstermeden. "Bazen içimden gelen bir ses Harley Sokağı'ndakı büyük adamlardan birine git ve onlara hemen hava değişimine ve güneşe gereksinimin olduğunu yazdır, diyor."
"Tembellik etme babacığım!" diye bağırdı Ruth gülerek. "Önümüzdeki ay oralar bu aydan çok daha güzel olur. Şu anda olduğu gibi bırakmaman gereken bir sürü konu var."
"Evet, gerçekten de öyle," dedi Van Aidin içini çekerek. "Artık trene bin, Ruth. Yerin neresi?"

Ruth Kettering etrafına bakındı. Pulman koltuklu vagonlardan birinin kapısında siyahlar giymiş bir kadın duruyordu. Bu Ruth Kettering'in oda hizmetçisiydi. Hanımının kendine doğru geldiğini görünce yana çekildi.
"Küçük seyahat çantasını gereksinim duyabileceğinizi göz önüne alarak koltuğunuzun altına yerleştirdim, madam. Örtüleri alayım mı, yoksa sizinkinin kalmasını mı isterdiniz?"
"Hayır, hayır, şimdilik istemiyorum. Bence kendi yerinize geçseniz iyi olacak, Mason."
"Peki madam."
Hizmetçi gözden kayboldu.
Van Aidin, Ruth'a pulman vagonun içine kadar eşlik etti. Genç kadın yerini buldu. Van Aidin gazeteleri ve dergileri önündeki masanın üstüne bıraktı. Tam karşısındaki yer doluydu. Amerikalı karşı koltukta oturan bayanı yan gözle süzdü. Şık yolculuk tayyörü ve gri gözler dikkatini çekti. Ruth ile kısa bir konuşma daha yaptı; hani şu insanları trenle yolcu edenlerin yaptıkları türden.

Düdükler ötmeye başladığında telaşla saatine baktı.
"Artık insem iyi olacak. Allahaısmarladık, tatlım. Hiç endişelenme. Ben her şeyi halledeceğim."
"Ahh, baba!"
Van Aidin hızla arkasını döndü. Ruth'un sesinde olağan olmayan ve her nedense zengin adamı korkutan bir değişiklik vardı. Bu neredeyse bir umutsuzluk, keder çığlığı gibi bir şeydi. İstemeden babasına doğru sığınmak istercesine bir hareket yapmış ancak sonra birden yemden kendini toparlamıştı.
"Önümüzdeki ay görüşürüz," dedi içtenlikle.
İki dakika kadar sonra tren hareket etti.
Sakin bir şekilde koltuğunda oturan Ruth, alt dudağını ısırarak gözyaşlarını bastırmaya çalışıyordu. Birden korkunç bir çaresizlik hissetti. O anda çok geç olmadan trenden atlamak ve eve dönmek için dayanılmaz, vahşi bir istek duydu. Genelde sakin ve kendinden emin bir tip olmasına rağmen yaşamında ilk kez kendini rüzgâra kapılmış bir yaprak kadar çaresiz hissediyordu. Eğer babası bunu bilseydi, nasıl karşılardı acaba?
Çılgınlık... evet, kesin olarak bir çılgınlıktı bu! Yaşamında ilk kez duygularının esiri oluyor, kendini bir duygu seline bırakarak inanılmayacak kadar aptalca ve tehlikeli olduğunu çok iyi bildiği bir şeyi yapmaya sürükleniyordu. Van Aldin'in kızı olarak bu çılgınlığın tam anlamıyla bilincinde ve kendi yaptığını yargılayabilecek kadar sağgörülüydü. Farklı bir anlamda da o Van Aldin'in kızıydı. O da istediği bir şeye sahip olmak için aynı demir gibi iradeye sahipti. Hiçbir şey onu kararlığından ve amacına giden yoldan döndüremezdi. Beşikte olduğu dönemlerden bu yana inatçı ve başına buyruktu; yaşam koşulları da bu dik kafalılığını artırmıştı. Şimdi bu inat onu insafsızca önüne katmış, sürüklüyordu. Ok yaydan çıkmıştı bir kez. Ve artık kaderini izlemesi gerekiyordu.
Başını kaldırdığında bakışları karşısındaki koltukta oturan kadınla karşılaştı. Birden karşısındakinin düşüncelerini okuyabildiği gibi bir hisse kapıldı. Bu gri gözlerde anlayış ve evet... acıma duygusu, sevecenlik gördü.

Ancak bu yalnızca bir anlık, geçici bir bakışmaydı. Her iki kadının yüzünde de soylu bir umursamazlık ifadesi belirdi. Bayan Kettering eline bir dergi aldı; Kamerine Grey ise pencereden dışarı bakarak birbiri ardından kaybolan caddeleri ve küçük banliyö evlerinin hiç bitmeyecek gibi akıp geçmesini seyre daldı.
Ruth düşüncelerini önünde açık olan sayfaya yoğunlaştırmakta güçlük çekiyordu. Hiç istemese de binlerce düşünce kafasını kurcalıyordu. Ne büyük aptallık etmişti! Her zaman aynı aptallığı yapmamış mıydı? Tüm soğukkanlı, kendine yeten insanlar gibi kontrolünü ya tamamen kaybediyor ya da kendini tam anlamıyla kontrol ediyordu. Artık çok geçti... Gerçekten çok mu geçti? Keşke yanında konuşabileceği, ona fikir verebilecek biri olsaydı. O zamana dek hiç böyle bir şey hissetmemişti, kendi vermesi gereken bir karar konusunda başkasının desteğine gereksinim duyma düşüncesini bile hep aşağılamış, reddetmişti ama

şimdi buna kendi ihtiyaç duyuyordu... ona ne oluyordu? Panik. Evet, içinde bulunduğu durumu en iyi açıklayan sözcük buydu; panik. O, Ruth Kettering tamamen ama tamamen paniğin girdabına kapılmıştı.
Karşısında oturan bayanı kaçamak bakışlarla süzdü. Keşke böyle sakin, zarif, soğukkanlı, sağduyulu, anlayışlı bir tanıdığı olsaydı. Bu konuşulabilecek türde bir insandı. Ruth bu düşüncesinden dolayı kendi kendine hafifçe güldü. Yeniden dergiyi açtı. Gerçekten de kendine hâkim olmalıydı. Bütün bunları planlayan oydu. Kendi özgür iradesiyle bu karan almıştı. O zamana kadar olan yaşamında şans diye bir şeyi tanımış mıydı? Huzursuzluk içinde kendi kendine mırıldandı. "Niçin ben de mutlu olmayayım ki? Niçin şansım yaver gitmesin? Nasıl olsa bunu kimse öğrenemeyecek?"
Do ver'e kadar olan yolculuk rüya gibi hızla gelip geçti. Ruth deniz yolculuğuna dayanıklıydı, ama soğuktan hiç hoşlanmıyordu. Bu nedenle telgrafla ayırttığı özel kabinine çekildi. Hiçbir zaman kabul etmek istememiş olsa da Ruth'un da bir anlamda batıl inançları vardı. Yaşamındaki

rastlantılardan etkilenen, onlara bir anlam vermeye çalışan insanlardandı. Calais'e ulaşıp da hizmetçisiyle birlikte Mavi Tren'deki yataklı ikili kompartımanına yerleştikten sonra vagon restorana gitti. Buraya vardığında kendine gösterilen yere oturduğunda, pulman koltukta karşısında oturan gri gözlü kadının masa komşusu olduğunu görünce çok sevindi. Her iki kadının yüzünde de kaçamak bir gülümseme belirdi.
"Bu çok ilginç bir rastlantı!" dedi Bayan Kettering.
"Evet gerçekten," dedi Katherine. "Bazen böyle şeylerin olması çok tuhaf!"
Companie Internationale des Wagons-Lits{*] çalışanlarına özgü bir senlikle bir garson kadınların masaya oturmalanyla birlikte iki tas çorba servisi yaptı. Çorbanın arkasından omletler sofraya geldiğinde kadınlar dostça bir sohbete başlamışlardı bile.
"Güneşe kavuşmak çok hoş olacak," dedi Ruth içini çekerek.
"Bu gerçekten olağanüstü bir duygu olmalı."
"Riviera'yı iyi mi tanıyorsunuz?"
"Hayır, ilk kez gidiyorum."
"Olamaz."
"Sanırım siz her yıl oraya gidiyorsunuz?"
"Hemen hemen. Londra'da ocak ve şubat aylan çok sert geçiyor."
"Ben hep taşrada yaşadım. Orada aylar arasında büyük farklar yoktur. Ayların büyük kısmı çamurla geçer."
"Peki öyleyse birden böyle bir yolculuğa çıkmanızın sebebi ne?"
"Para," dedi Katherine. "Tam on yıl boyunca ancak kendime sağlam ayakkabılar almama yetecek kadar ücretle, yaşlı bir bayana bakan bir yardımcıydım. Şimdiyse bu bayan bana büyük bir servet gibi görünen bir miras bıraktı; sizin için bu böyle olmayabilir ama..."
"Niçin 'sizin için böyle olmayabilir' gibi bir terim kullanma gereği duyduğunuzu bilmek isterdim."
(' Beynelmilel Yataklı Vagonlar İşletmesi.

Kamerine güldü. "Bilmem. İnsan bazen üzerinde fazla düşünmeden bazı izlenimlere kapılabiliyor. Kafamda sizi dünyanın en zengin insanlarından biri olarak canlandırdım. Bu yalnızca bir kurgulama, hepsi bu. Belki de yamlıyorum."
"Hayır," dedi Ruth. "Yanılmıyorsunuz." Birden çok ciddileşmişti. "Benim hakkımdaki diğer izlenimlerinizi de öğrenmek isterdim."
"Ben..."
Ruth karşısındakinin utanmasına aldırmadan konuşmasını sürdürdü.
"Ah lütfen çekinmeyin, geleneksel davranmayın. Bunları öğrenmek benim için çok önemli. Victoria İstasyonu'ndan hareket ettiğimizde size bir kez bakmam benim içimden geçenleri okuyabildiğiniz izlenimini uyandırmaya yetti. Evet, siz beni çözümlediniz."
Kamerine gülümseyerek yanıt verdi.

"Size başkalarının düşüncelerini okuyamadığımı garantilerim."
"Yoo, yoo bunu kastetmedim. Lütfen benim hakkımda ne düşündüğünüzü açıkça söyleyin." Ruth öylesine ısrarcı ve hevesliydi ki Katherine teslimiyeti kabul etmek zorunda kaldı.
"Madem istiyorsunuz, size hakkınızda düşündüklerimi söyleyeceğim, ama lütfen bana kırılmayın ve cüretimi affedin. Belirli bir nedenle büyük bir ruhsal sıkıntı içinde olduğunuzu düşündüm ve içimden size acıdım."
"Bunda haklısınız. Tamamen haklısınız. Çok kötü durumdayım. Aslında size bunu... bunu anlatmak isterdim ama..."
Yüce Tanrı'm, diye düşündü Katherine, insanlar her yerde aynı! St. Mary Mead'de de insanlar bana her şeylerini anlatıyorlardı. Şimdi de aynı şey; ve aslına bakılırsa ben artık başkalarının sorunlarını duymak istemiyorum.
Yine de nezaketle yanıt verdi.
"Lütfen anlatın."
Bu arada yemeklerini bitirmişlerdi. Ruth kahvesini bir yudumda içip, bu arada Katherine'in kahvesine henüz dokunmamış olmasına aldırış etmeden birden ayağa kalktı. "Benimle kompartımanıma gelin."

Ruth'un kompartımanı aralarında bağlantı kapısı olan iki ayrı kompartımandan oluşmaktaydı. İkinci kompartımanda Katherine'in Victoria Istasyonu'nda da dikkatini çeken, zayıf oda hizmetçisi koltuğunda dimdik oturuyor, kucağında üzerinde R.V.K. amblemi bulunan büyük, bordo deri bir kutuyu sımsıkı tutuyordu. Bayan Kettering ara kapıyı kapatıp koltuğa adeta çöktü. Katherine de yanma oturdu.
"Çok sıkıntılı ve endişeliyim... üstelik ne yapmam gerektiğini de bilmiyorum. Çok değer verdiğim bir adam var... çok fazla değer verdiğim biri. Gençken birbirimizi sevdik, çok sevdik ve sonra bizi zorla ayırdılar hem de hiç hakları yokken. Şimdi birbirimizi yemden bulduk." '"Evet?"
"Ben... şimdi onunla buluşacağım. Belki de bunun doğru olmayacağını düşünüyorsunuz, ama koşullan bilmiyorsunuz. Eşim dayanılmayacak bir insan. Bana karşı çok kötü davrandı."
"Evet," dedi Katherine yeniden.
"Kendimi bu kadar kötü hissetmemin nedeni ise... Babamı bu konuda kandırmak zorunda kaldım... Kendisini Victoria Istasyonu'nda gördünüz, beni yolcu ediyordu. Kocamdan ayrılmamı istiyor ve bunun için elinden geleni yapıyor ama bu arada... başka bir erkeğin yanına gittiğimi de bilmiyor. Eğer bilse bunu bir çılgınlık olarak nitelendirirdi."
"Zaten öyle değil mi?"
"Ben... bence sanırım öyle."
Ruth gözlerini ellerine çevirdi; elleri titriyordu.
"Artık geri dönmem olanaksız."
"Neden olanaksız?"
"Her şey ayarlandı... böyle bir davranış onun kalbini kırar."
"Böyle düşünmeyin," dedi Katherine kararlı sert bir sesle. "Kalpler oldukça dirençlidir."
"Benim cesaretim olmadığını, gücümü yitirdiğimi düşünecektir."
"Yapmayı planladığınız şey bana da çok aptalca geliyor," dedi Katherine.
"Sanırım siz de bunun farkındasınız."

Ruth Kettering yüzünü ellerinin arasına gömdü.
"Bilmiyorum. Bilemiyordum. Victoria İstasyonu'ndan ayrıldığımdan beri içimde kötü bir his vardı. Sanki kötü bir şey olacak ve benim bundan kurtulamayacağım gibi bir duygu."
Katherine'in ellerine sarıldı.
"Belki sizinle böyle açıkça konuşmamı da akılsızca buluyorsunuz. Ama inanın bana içimden bir ses korkunç, çok korkunç bir şeyler olacağını söylüyor."
"Böyle şeyler düşünmemelisiniz," dedi Katherine yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Kendinizi bu düşüncelerden kurtarmaya çalışın. İsterseniz babanıza Paris'ten bir telgraf çekebilirsiniz, hemen yanınıza geleceğinden eminim."

Ruth'un yüzü aydınlandı.
"Evet, bunu yapabilirim. Sevgili, yaşlı babacığım! Çok ilginç, onu bu kadar çok sevdiğimi bilmiyordum, onu hiç kendime bu kadar yakın hissetmemiştim." Doğrulup gözlerini mendiliyle kuruladı. "Çok aptallık etmişim. Benimle konuştuğunuz için çok teşekkür ederim. Böylesine isterik bir duruma nasıl olup da gelebildiğimi hiç bilemiyorum."
Ayağa kalktı. "Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum. Sanırım ihtiyacım olan yalnızca konuşabileceğim bir insanmış. Nasıl böylesine aptalca bir duruma geldiğimi anlayamıyorum."

Katherine de ayağa kalktı.
"Kendinizi daha iyi hissetmenize sevindim," dedi elinden geldiğince olağan, tonlamasız bir sesle. Güvenin ardından kuşkunun geldiğini çok iyi biliyordu. Nezaketle ekledi. "Artık kompartımanıma dönsem iyi olacak."
Koridora ayak bastığı anda Bayan Kettering'in oda hizmetçisi de kompartımanından çıkıyordu. Omuzlarının üstünden Katherine'in olduğu yöne baktı ve yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Katherine de aynı yöne başını çevirdi ama hizmetçinin ilgisini çeken her kimse, kadın

ya da erkek, kompartımanına girip kaybolmuştu bile. Koridor boştu. Katherine diğer vagonda olan kompartımanına gitmek için ilerledi. Vagonun sonundaki kompartımanın önünden geçerken kompartımanın kapısı bir an için aralandı; bir kadın yüzü belirdi, bir dakika için koridoru gözden geçirdi ve kapı yeniden sert bir çarpmayla kapandı. Katherine'in daha sonra karşılaştıklarında da saptayacağı gibi bu kolay kolay unutulmayacak bir çehreydi. Güzel bir yüz, oval ve esmer, hatları belirgin ve güçlü, normalden çok fazla makyajlı. Katherine bu sima ile daha önce bir yerlerde karşılaşmış olduğu duygusuna kapıldı.
Başka bir macera yaşamadan kompartımanına ulaştı ve koltuğuna oturup biraz önce kendine yapılan çok özel açıklamaları düşündü. Kendi kendine uyuşmuş bir halde mink mantolu bu kadının kim olabileceğini soruyor; ayrıca bu öykünün sonunun ne olabileceğini düşünüyordu.
Eğer birini aptal yerine konmaktan alıkoyabilirsem, iyi bir şey yapmış sayılırım, dedi kendi kendine. Ama kim bilebilir ki? Bu tür kadınlar yaşamları boyu egoist, katı kalpli ve acımasız olurlar; belki de yaşamında bir kez olsun farklı davranmak onun açısından yararlı bir değişiklik olur. Neyse, onunla bir daha karşılaşacağımı sanmıyorum... sanırım benimle tekrar görüşmek istemeyecektir. İnsanların size en gizli duygularını açmalarının en kötü yanı da bu! Sizi bir daha istemezler.
Akşam yemeğinde aynı yere oturtulmamayı umuyordu. Bu ikimiz açısından da pek hoş olmayacaktır, diye düşündü sıkıntıyla. Başını yastığına yasladığında yorgun ve bir anlamda üzüldüğünü hissetti. Bu arada Paris'e ulaşmışlardı; defalarca dura kalka devam eden yolculuk gerçekten yorucuydu. Gare de Lyon'a vardıklarında kısa bir süre için de olsa perona inip ileri geri birkaç adım atabildiği için sevindi. Buharla ısıtılan trenin aşırı sıcak havasından sonra yüzüne çarpan soğuk ve sert hava canlandırıcıydı. Mink mantolu dostunun akşam yemeğinde olası beraber olma sıkıntısını kendi yöntemleriyle çözdüğünü görünce sevinerek gülümsedi. Kompartımanına doğru uzatılan bir kumanya sepeti pencereyi açan oda hizmetçisi tarafından içeri alındı.

Tren tekrar hareket edip zil çalarak akşam yemeğinin hazır olduğu bildirildiğinde Katherine huzur içinde yemekli vagonun yolunu tuttu. Bu kez karşısında İngiliz olmadığı hemen anlaşılan, gür bakımlı bıyıklı, hafifçe eğik tuttuğu kafası yumurta şeklinde ufak tefek bir yabancı oturuyordu. Katherine yemek sırasında okumak üzere yanında bir kitap getirmişti. Ufak tefek adamın parlak, muzip bakışlarını elindeki kitaba yönelttiğini fark etti.
"Gördüğüm kadarıyla bir roman policier^ okuyorsunuz, madam. Bu tür kitaplardan hoşlanıyor musunuz?"
"Beni oyalayıp eğlendiriyor," dedi Katherine.

Ufak tefek adam onunla tamamen hemfikir olduğunu belirtir şekilde başıyla onayladı.
"Bu kitapların çok iyi sattığı söyleniyor. Sizce bunun nedeni ne olabilir, matmazel? Bunu size insanları tanıyan biri olarak sormak istedim... sizin kanmızca bunun nedeni ne olabilir?"
Katherine bu sohbetten hoşlanmıştı.
"Kimbilir belki de insanda heyecanlı bir yaşam sürme sanısı uyandırıyor," diye bir varsayımda bulundu Katherine.
Adam neşeyle başım salladı.
"Evet bu olabilir."
Katherine, "Tabi böyle şeyler gerçek yaşamda pek olmuyor ama..." diye eklemek istediyse de sözü karşısındaki adam tarafından telaşla kesildi.
"Bazen olabilir, matmazel. Sizinle konuşmakta olan bu bey, zaman zaman bu tür durumlarla karşılaştı, matmazel."
Katherine karşısındaki adamı ilgiyle süzdü.
"Kimbilir belki siz de kendinizi bir gün bu türden bir olayın içinde bulursunuz," diye ekledi adam." Her şey kadere bağlı!"

"Bence bu olanaksız." Katherine gülümsedi. "Ben böyle durumlarla arşılaşmam-"
Adam öne doğru eğildi.
"Peki ister miydiniz?"
Bu soru Katherine'i ürkütmüştü, derin bir nefes aldı.
"Bu belki de yalnızca bir kuruntu ama," diye ekledi ufak tefek adam önündeki çatallardan birini ustaca hareketlerle parlatırken. "Sanırım siz ilginç olaylar yaşamının özlemini duyuyorsunuz. Eh bien matmazel, yaşamım boyunca bir tek şeyi gözlemledim. Kişi istediğini alır. Kimbilir?" Yüzünde komik denilebilecek tuhaf bir ifade belirdi. "Belki de istediğinizden de fazlasına ulaşırsınız."
Katherine gülümseyerek yerinden kalkarken sordu.
"Bu bir öngörü mü?"
Küçük adam başını salladı.
"Ben hiç öngörüde bulunmam," dedi öfkeyle. "Gerçi her zaman haklı çıktığımı itiraf etmeliyim ama bununla övünmekten hoşlanmıyorum. İyi geceler matmazel, iyi uykular."
Ufak tefek yemek komşusundan hoşnut olan Katherine içinde hafif bir heyecanla kompartımanına yürüdü. Yeni dostunun kompartımanının önünden geçerken kapının açık ve kondüktörün yatağı hazırlamakta olduğunu gördü. Mink mantolu kadın pencerenin dibinde durmuş dışarıyı seyrediyordu. Katherine açık duran bağlantı kapısından ikinci kompartımanın boş olduğunu fark etti. Koltuğun üzerine çantalar ve battaniyeler konulmuştu. Hizmetçi ortalarda görünmüyordu.
Kompartımanına girdiğinde Katherine yatağının hazır olduğunu gördü. Çok yorgundu, hemen uzandı ve yirmi bir otuz sıralarında ışığı söndürdü.
Birden uykusundan korkuyla irkilerek uyandı; ne kadar zaman geçtiğini, ne kadar uyuduğunu bilmiyordu. Saatine baktı ama saat durmuştu. Büyük bir huzursuzluk tüm benliğini kapladı ve bu huzursuzluk giderek

arttı. Sonunda yataktan kalkıp sabahlığını giydi ve koridora çıktı. Trendeki herkes uyuyor olmalıydı. Katherine pencereyi aşağı indirdi, birkaç dakika orada durup soğuk havayı içine çekti ve bir türlü anlam veremediği korkularını bastırmaya çalıştı. Sonra birden vagonun sonuna kadar gidip kondüktöre saatini ayarlamak için zamanı sormaya karar verdi. Ancak kondüktörün küçük koltuğu boştu. Bir anlık tereddütten sonra bir sonraki vagona geçti. Loş ışıklı koridora bakınca mink mantolu kadının kompartımanının kapısının önünde bir adamın durduğunu görünce şaşırdı. Bu o kompartıman olmalı, diye düşünüyordu. Ama belki de yanılıyordu. Adam bir iki dakika boyunca sırtı Katherine'ne dönük bir şekilde orada durdu, davranışından kararsızlık içinde olduğu, ne yapacağını bilemediği anlaşılıyordu. Sonra yavaşça döndü ve Katherine bunun kaderin tuhaf bir oyunu

olduğu inancı içinde adamın daha önce de iki kez karşılaştığı adam olduğunu fark etti. Onunla bir kez Savoy'da bir kez de Cook'ta burun buruna gelmişti. Adam bir kompartıman kapısını açarak içeri girdi ve kapıyı da hemen arkasından kapadı. Katherine o anda kafasından geçen bir düşünceyle sarsıldı. Bu mink mantolu kadının bahsettiği adam olabilir miydi... hani şu buluşmak için gittiği? Daha sonra kendi kendine bunun yalnızca romantik bir kurgulamadan öteye gidemeyeceğini söyledi. Büyük olasılıkla kompartımanları karıştırıyordu. Yeniden kendi vagonuna döndü. Beş dakika kadar sonra tren yavaşladı. Westinghouse marka frenin uzun acı gıcırtısı duyuldu ve hemen ardından da tren Lyon İstasyonu'nda durdu.

11. BÖLÜM
Cinayet

Ertesi sabah Katherine gözüne giren güneş ışığıyla uyandı. Tam zamanında kahvaltıya gittiyse de bir önceki gün tanıştığı kimselerden hiçbiriyle karşılaşmadı. Kompartımanına döndüğünde sarkık bıyıklı, melankolik bakışlı bir adam olan kondüktör kompartımanını gündüz için hazırlamıştı.

"Madam çok şanslı," diye konuşmaya başladı Katherine'ni görünce. "Güneş parlıyor. Gri, bulanık bir sabaha uyanmak yolcularımızda hep büyük hayal kırıklığı yaratmıştır."

"Hiç kuşkusuz bu benim için de üzücü olurdu," diye mırıldandı, Katherine.

Adam gitmek için döndü.

"Biraz rötarımız var madam. Nice'e yaklaşınca size haber vereceğim."

Katherine başıyla onayladı. Pencerenin kenarına oturup güneşli manzarayı seyre daldı. Palmiyeler, denizin koyu mavisi, altın sarısı mimozalar on dört yıl boyunca yalnızca ingiltere'nin bulanık, puslu sisli kışını yaşamış olan genç kadın için değişikliğin gizemini, dayanılmaz çekiciliğini taşıyordu.

Cannes'a vardıklarında Katherine trenden inip peronda dolaşmaya başladı. Mink mantolu bayanı merak ediyor, bundan dolayı onun kom-

partimammn pencerelerini dikkatle inceliyordu. Perdeleri halen kapalıydı; hatta trende perdeleri hâlâ kapalı olan tek kompartıman da onunkiy. di. Bu Katherine'e oldukça tuhaf göründü. Trene binince koridor boyunca ilerledi ve her iki kompartımanın koridora bakan kapı pencerelerinin perdelerinin de sıkı sıkıya kapalı olduklarını saptadı. Mink mantolu kadın büyük olasılıkla sabahları geç vakte kadar uyuyanlardandı.

Kısa bir süre sonra kondüktör gelerek trenin birkaç dakika içinde Nice İstasyonu'na gireceğini bildirdi. Katherine'in verdiği bahşişe teşekkür eden adam her nedense oradan ayrılmadı. Katherine önceleri adamın bahşişi yetersiz bulduğu için gitmediğini düşündüyse de sonradan konunun daha ciddi olduğunu anladı. Yüzü bembeyazdı; tüm vücudu titriyor ve adam ölesiye korkmuş, dehşet içinde görünüyordu. Katherine'ni anlaşılmaz, merak uyandıran bakışlarla süzüyordu. Birdenbire, "Özür dilerim madam, ama acaba Nice'de sizi karşılamaya gelecekler mi?" diye sordu.

"Büyük olasılıkla," dedi Katherine. "Niçin sordunuz?" Adam yalnızca başını sallayıp Katherine'in anlamadığı bir şeyler mırıldandıktan sonra uzaklaştı. Ancak tren istasyonda durunca yeniden gelerek, Katherine'in valizlerinin pencereden verilmesine yardımcı olmaya başladı.

Katherine birkaç dakika boyunca ne yapacağını bilmez şekilde peronda durup bekledi. Neden sonra yanına yaklaşan sarışın, temiz yüzlü genç bir adam tereddütle sordu.

"Miss Grey'siniz değil mi?"

Katherine başıyla onayladı; genç adamın yüzü sevinçle aydınlandı. "Adım Chubby; Lady Tamplin'in eşiyim. Size benden bahsettiğini umuyorum, ama belki de unutmuştur. Billet de bagages lanmz^ yanınızda mı? Bu yıl buraya geldiğimde benimkileri kaybetmiştim de, konuyu çözümleyip bagajlarımı alana kadar neler çektiğimi bilemezsiniz. Fransız bürokrasisi işte!" (' Bagaj biletiniz.

Katherine adama bagaj fişlerim uzattı. Tam onunla birlikte istasyondan ayrılacağı sırada son derece nazik ve kısık ancak ısrarlı bir sesin kulağına fısıldadığını duydu.
"Bir dakika lütfen, madam."
Katherine başını çevirdiğinde, kişiliğinin renksizliğini üniforması ve altm renkli kordonlarının fazlalığıyla örtmeye çalışan biriyle karşılaştı. Adam hemen söze girdi. "Özür dilerim bayan. Halledilmesi gereken bazı formaliteler var. Benimle gelebilir miydiniz? Polis kurallarına göre..." Kollarını kaldırdı.
"Saçma, hiç kuşkusuz, ama böyle işte."
Fransızcası oldukça yetersiz olan Bay Chubby Evans da söylenenleri pek bir şey anlamadan şaşkınlık içinde izliyordu.
"Tam Fransızlara göre bir şey!" diye mırıldandı Bay Evans. O da başka bir ülkede yerleşmeyi başarır başarmaz oranın esas sakinlerini küçümseyen, eleştirmeye başlayan sadık vatansever İngilizlerden biriydi. "Hep aynı aptalca formaliteler.Yine de daha önce hiç insanları istasyonda rahatsız etmemişlerdi. Bu yeni bir şey. Sanırım onunla birlikte gitmeniz gerekecek."
Katherine üniformalı memurla birlikte uzaklaştı. Biraz önce hareket eden trenin bir vagonunun çekilmiş olduğu ikinci yan bir hatta götürüldüğünü anlayınca oldukça şaşırdı. Adam vagona binmesini rica ederek, kendisi önden bindi, koridor boyunca yürüdü ve kompartımanlardan birinin kapısını açtı. İçeride iriyarı, debdebeli görünen bir polis memuru ve hemen yanında yazıcı olduğu anlaşılan mütevazı bir ikinci bir polis vardı. Nazik ve şatafatlı bir tavırla ayağa kalkıp Katherine'in önünde eğilerek selam verdi.
"Çok özür dilerim, madam, ancak halletmemiz gereken bazı formaliteler nedeniyle sizi biraz alıkoymamız gerekti. Fransızca biliyorsunuz, de-¦ ğil mi madam?"
Katherine Fransızca olarak yanıtladı. "Çok iyi olmasa da sanırım evet."

/Ai-auıa ^nrısııe
"İşte bu çok iyi. Lütfen oturur musunuz, madam. Adım M. Caux, komiserim." Bu arada göğsünü kabartmıştı. Katherine adama beğeniyle bakmaya çalıştı.
"Pasaportumu görmek ister miydiniz?" diye sordu. "Buyrun."
Komiser, genç kadını tepeden tırnağa dikkatle inceledikten sonra kısık bir sesle homurdandı.
"Teşekkürler madam." Pasaportu aldı. Hafifçe öksürerek boğazını temizledi.
"Ancak sizden asıl istediğim biraz bilgi."
"Bilgi mi?"
Komiser yavaşça başını sallayarak onayladı.
"Yolculardan biri, bir bayan hakkında. Dün yemekte onunla oturmuşsunuz."
"Korkarım size onun hakkında pek bir şey söyleyemeyeceğim. Yemekte yalnızca biraz sohbet ettik, hepsi o. Gerçekte birbirimizi hiç tanımıyoruz. Onu daha önce de hiç görmemiştim."
"Yine de," dedi komiser sert ve yüksek bir sesle. "Onunla yemekten sonra kompartımanına gidip orada da bir süre oturup konuştunuz değil mi?"
"Evet. Bu doğru."
Komiserin daha büyük beklentileri olduğu belliydi. Israrlı bakışlarını Katherine'ne yöneltti.
"Evet, madam?"
"Ne mösyö?"
"Bana aranızda geçen bu konuşmadan bahseder misiniz?"
"Olabilir ama şu an bunun için hiçbir neden görmüyorum."
Katherine'in İngiliz damarı kabarmış ve çok sinirlenmişti. Bu yabancı memurun biraz küstah olduğunu düşünüyordu.
"Neden yok mu?" diye bağırdı komiser öfkeyle. "Yoo madam, size bir neden olduğu, hatta çok önemli bir neden olduğu konusunda garanti verebilirim."

"Bu nedeni açıklar mıydınız?"
Komiser düşünceli bir halde bir iki dakika çenesini sıvazladı.
"Madam," diye söze girdi sonunda. "Neden aslında çok basit. Söz konusu bayan bu sabah kompartımanında ölü olarak bulundu."
"Ölü mü?" diye haykırdı Katherine şaşkınlık içinde. "Kalp krizi mi?"

"Hayır," diye yanıtladı komiser sözcüklerin üzerine basarak, ağdalı bir sesle. "Hayır... öldürülmüş olarak bulundu."
Katherine çığlık attı.
"Öldürüldü mü?"
"Öyle görünüyor madam, bundan dolayı da ulaşabileceğimiz her bilgiyi toplamaya çalışıyoruz."
"Ama hiç kuşkusuz oda hizmetçisi..."
"Hizmetçi ortadan kayboldu."
"Yaa," diyen Katherine düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu.
"Kondüktör sizin söz konusu bayanla kompartımanında konuştuğunuzu görmüş; tabi bu bilgiyi polise de iletti. Bundan dolayı sizi alıkoymak ve sizden, bize yardımcı olacak bazı bilgileriniz olabileceği umuduyla, bildiklerinizi bize iletmenizi rica etmek zorunda kaldık, madam."
"Ne yazık ki onun adını bile bilmiyorum," dedi Katherine üzülerek.
"Adı Kettering'ti. Pasaportundan ve bagaj kartlarından bunu öğrendik. Eğer..."
Birisi kompartımanın kapısını çalınca, Mösyö Caux alnını kırıştırıp kapıyı hafifçe araladı.
"Yine ne oldu?" diye sordu sert bir tonda. "Şu anda rahatsız edilmek istemiyorum."
Kapının önünde Katherine'in yemekte arkadaşlık ettiği yumurta şekilli kafa belirdi. Yüzünde huzurlu bir gülümseme göze çarpıyordu. "Ben Hercule Poirot," dedi. Komiser şaşkınlık içinde kekeledi. "Yani... o Hercule Poirot mu?"

"Tam olarak öyle," diye yanıtladı Mösyö Poirot. "Sizinle daha önce de karşılaşmıştık, Komiser Caux, Paris'te Surete^'de bir araya geldiğimizi anımsıyorum ama siz korkarım beni tamamen unutmuşsunuz."
"Asla mösyö, asla!" dedi komiser içtenlikle. "Lütfen içeri girin, sanırım bilginiz vardır, şu..."
"Evet, biliyorum. Bir yardımım olabilir mi diye uğramak istedim."
"Bundan onur duyarız," diye yanıtladı komiser telaşla. "Mösyö Poirot sizi..."
Hâlâ elinde tuttuğu pasaporta baktı. "Madam... pardon Matmazel Grey ile tanıştırayım."
Poirot, Katherine'e bakarak gülümsedi ve, "Tuhaf ama öngörülerim çok çabuk gerçekleşti, öyle değil mi?" diye mırıldandı.
"Ne yazık ki matmazel bize, çok az bilgi verebiliyor," diye açıkladı komiser hemen.
"Bu zavallı bayanın bana tamamen yabancı biri olduğunu söylemiştim," diye kendini savundu Kamerine.
Poirot başıyla onayladı. "Ama sizinle konuştu, değil mi?" diye sordu. "Hiç kuşkusuz onun hakkında belirli bir izlenim edinmişsinizdir, öyle değil mı/
"Evet," dedi Kamerine düşünceli bir halde. "Öyle denebilir."
"Peki bu izleniminiz neydi?..."
Komiser birden telaşla söze karıştı. "Evet, matmazel, bize tüm izlenimlerinizi açıklamalısınız."
Katherine orada oturmuş, konu üzerinde ileri geri düşünüyordu. Bildiklerini anlatsa kendine gösterilen güvene ihanet etmiş olacağını hissediyordu ama, "cinayet" gibi korkunç bir sözcüğün kulaklarında çınlaması, onu bildiklerini gizlemekten alıkoydu. Söyleyecekleri çok önemli olabilirdi. Bundan dolayı ölen bayanla yaptığı konuşmayı kelimesi kelimesine iletti.

"İşte bu ilginç!" dedi komiser, Mösyö Poirot'ya bakarak. "Çok ilginç, değil mi mösyö? Acaba bunun gerisinde soygun..." Cümlesini tamamlamadı.
Katherine tereddütle sordu. "Bu intihar olamaz mı?"
"Hayır," dedi komiser. "İntihar olması olanaksız. Bir parça siyah iple boğulmuş."
"Aman Tanrım." Katherine ürperdi. Mösyö Caux çaresizlik içinde ellerini iki yana açtı. "Bunun hiç de hoş olmadığının farkındayım, -maalesef!- Ama korkarım

buradaki tren soyguncuları sizin ülkenizdekilerden çok daha vahşi olabiliyorlar."
"Bu korkunç bir şey."
"Evet. Evet." Komiserin sesinde özür dilemek istercesine yumuşak, yatıştırıcı bir tonlama vardı. "Ama siz cesur bir kadınsınız, matmazel. Sizi ilk gördüğüm anda, "Bu çok cesur bir bayan!" diye düşündüm. Bu düşünceme sığınarak sizden bir şey rica etmek istiyorum. Çok üzücü, zor, rahatsız edici bir şey ama incelemenin sağlığı açısından bunu yapmak zorundayız, inanın bana."
Katherine adamı endişeli bakışlarla süzdü.
Komiser yeniden ellerini çaresizlik içinde iki yana açtı.
"Sizden bana bitişik kompartımana kadar eşlik etmenizi rica edeceğim.
Katherine yavaşça fısıldadı. "Bu gerekli mi?"
"Birinin onu teşhis etmesi gerekiyor. Hizmetçi ortadan kaybolduğuna göre..."
Hafifçe anlamlı bir şekilde öksürdü. "Yolculuk boyunca onu en uzun süre gören kişi de siz olduğunuza göre, bunu sizden istemek zorundayım."
Katherine sakin bir ses tonuyla yanıtladı. "Madem bu kadar gerekli..."
Ayağa kalktı. Poirot anlayışla taktir ettiğini belirtir şekilde başını salladı.

"Matmazel çok anlayışlı biri," dedi. "Size eşlik edebilir miyim, Mösyö Caux?"
"Bu benim için büyük bir zevk olur, sevgili dostum Poirot."
Birlikte koridora çıktılar. Komiser cinayetin işlendiği kompartımanın kapısını açtı. Peıncerelerdeki storlar odaya ışık sağlamak amacıyla yarıya kadar kaldırılmışlardı. Ceset kompartımanın solunda kalan yatakta yatıyordu, bu öylesine doğal bir yatış şekliydi ki bilmeyen uyuduğunu düşünebilirdi. Başı duvara dönüktü. Üzerine örtülen battaniye ve çarşaflar nedeniyle yalnızca kızıl bukleleri görünüyordu. Mösyö Caux yavaşça elini ölü kadının omzuna koyarak, yüzü görünecek şekilde döndürdü. Katilerine dehşetle irkildi, tırnaklarını avuç içlerine gömdü. Ağır bir darbe genç kadının yüz hatlarını neredeyse tanınamayacak hale getirmişti. Poirot telaş içinde haykırdı.
"Bunun ne zaman olduğunu bilmek isterdim, ölümden önce mi sonra mı?"
"Doktor sonra olduğunu söylüyor," diye yanıtladı Caux.
"Tuhaf!" dedi Poirot kaşlarını çatarak. Katerine'ne döndü. "Cesur olun matmazel! İyice bakın. Bu cesedin dün trende konuştuğunuz bayan olduğundan emin misiniz?"
Katherine'in sinirleri oldukça sağlamdı. Ölü bedeni uzun uzadıya dikkatle incelemek için büyük gayret gösterdi. Daha sonra eğilerek cesedin elini tuttu.
"Emin olduğumu söyleyebilirim," dedi sonuçta. "Gerçi yüzü tanma-mayacak durumda ama vücudu, boyu ve saçları aynı. Ayrıca dün onunla konuşurken bu da dikkatimi çekmişti," diyerek, cesedin bileğinin iç kısmındaki küçük bir beni işaret etti.
"Bolz(,)"dedi Poirot. "Mükemmel bir tanıksınız, matmazel. Demek oluyor ki cesedin kişiliği konusunda en ufak bir kuşkumuz bile yok ama
(*»İyi..

yine de bütün bunlar çok tuhaf!" Gözlerini şaşkınlık içinde cesede dikmişti.
Caux omuzlarını silkti.
"Herhalde katil büyük bir öfkeye kapıldı," diye fikrini açıkladı.
"Eğer mücadele edildiğini gösteren deliller olsaydı haklı olabilirdiniz," diye mırıldandı Poirot. "Ama onu boğan adam arkasından gizlice yaklaşmış ve onu hiç beklemediği bir anda boğmuş. Kısa bir homurdanma, boğulmadan önce soluk almak için verilen kısa bir çaba, hepsi bu. Daha sonra da yüzüne vurulan bu korkunç darbe! Katil yüzü tanınamayacak duruma gelince onun teşhis edilemeyeceğini mi sandı acaba? Yoksa ondan, ölüyken bile bu darbeyi indirmek isteyecek kadar nefret mi ediyordu?"
Katherine ürperdi. Poirot sevecenlikle başını ona doğru çevirdi.
"Sizi ürküttüğüm için beni affedin matmazel! Bütün bunlar sizin için yeni ve çok korkunç! Benim için ise, yalnızca bildik eski bir hikâye, hepsi o! Her ikinizden de bir dakika daha sabretmenizi rica edebilir miyim?"
Katherine ve komiser kompartımanın kapısında durup Poirot'nun büyük bir ustalıkla kompartımanı araştırmasını seyrettiler. Ölünün yatağın ayak ucuna düzenli bir şekilde konulmuş olan giysilerini büyük bir dikkatle inceledi,

askıda duran uzun kürk mantosu ve rafta duran kırmızı şapkayı gözden geçirdi. Daha sonra Katherine'in hizmetçinin oturduğunu gördüğü yan kompartımana geçti. Oradaki yatak açılmamıştı. Üç dört adet battaniye koltuğun üstüne atılmış bir halde duruyordu. Bir şapka kutusu ve birkaç valiz de koltuğun üstündeydi. Poirot birden Katheri-ne'ne döndü.
"Dün burada bu kompartımandaydınız. Dikkatinizi çeken bir değişiklik var mı? Ya da eksik olan bir şey?"
Katherine her iki kompartımanı da dikkatle inceledi.
"Evet," dedi neden sonra. "Eksik olan bir şey var. Üzerinde R.V.K. amblemi olan bordo bir deri çanta. Bu makyaj çantası ya da mücevher kutusu gibi bir şeydi. Onu gördüğümde hizmetçinin kucağındaydı."

"Aha!" dedi Poirot.
"Ama bu durumda..." diye mırıldandı Katherine. "Ben pek anlamam ama hizmetçi ve mücevher kutusunun aynı anda kaybolmaları sizce de biraz tuhaf değil mi? Sizce durum çok açık görünmüyor mu?"
"Hizmetçinin hırsız olabileceğini mi söylemek istiyorsunuz, matmazel? Hayır bu mümkün değil! Bu konuda çok sağlam bir delilimiz var," dedi Caux.
"Ne gibi?"
"Hizmetçi Paris'te kalmış."
Caux, Poirot'ya döndü.
"Bence kondüktörün anlatacaklarını dinlemenizde yarar var," diye fısıldadı gizlice. "Oldukça ayrıntılı bir öyküsü var."
"Matmazelin de bunları duymaktan memnun olacağını sanıyorum," diye ekledi Poirot. "Bunun sizce bir sakıncası yok, değil mi komiser?"
Komiser aslında buna temelden karşı olmasına rağmen çaresizlik içinde açıkladı.
"Hayır, tabi yok Mösyö Poirot, eğer siz öyle uygun görüyorsanız. Buradaki işiniz bitti mi?"
"Sanırım evet. Bir dakika."
Battaniyelerin üzerine eğildi, birini alıp pencerenin kenarına gitti ve üzerinden parmağının ucuyla bir şeyler aldı.
Caux merakla sordu. "Neydi o?"
"Dört adet kızıl saç teli." Cesede doğru eğildi. "Evet, cesetle birebir uyuşuyor, madamın saçı olduğu kesin."
"Yani? Sizce bunun bir anlamı var mı?"
Poirot battaniyeyi yeniden koltuğun üzerine bıraktı. "Ne önemli? Ne önemsiz? Şu aşamada bunu saptamak çok zor. Ne var ki her küçük ayrıntıyı dikkatle incelemeli, özenle not almalıyız."
Birinci kompartımana geri döndüler. Kısa bir süre sonra da kondüktör sorgulanmak üzere getirildi.

"Adınız Pierre Michel, değii mi?" diye sordu komiser ilk olarak. "Evet sayın komiser."
"Bu beyefendiye..." Parmağıyla Poirot'yu işaret etti. "Paris'te olanları tekrar anlatmanızı istiyorum."
"Emredersiniz sayın komiser." Gare de Lyon'dan ayrıldıktan sonra yatakları yapmak üzere buraya geldim, madamın yemekli vagonda olacakını tahmin ediyordum. Ancak o buradaydı, akşam yemeği için bir kumanya paketi getirtmişti. Hizmetçisini Paris'te bırakması gerektiğini bu nedenle yalnızca bir tek yatak hazırlamamın yeterli olacağını söyledi. Kumanya sepetiyle bitişik kompartımana geçti ve ben yatağı hazırladığım sırada akşam yemeğini yedi. Daha sonra da bana yorgun olduğunu, hemen yatacağım ve sabah erken uyandırılmak istemediğini söyledi. Onu anladığımı belirttim, o da bana iyi geceler diledi."
"Siz diğer kompartımana geçmediniz mi?"
"Hayır, mösyö."
"O zaman tesadüfen de olsa oradaki eşyalar arasında bordo, deri bir çanta olup olmadığını da görmediniz, değjl mi?"
"Hayır mösyö, görmedim."
"Peki sizce bitişikteki kompartımanda bir erkek gizlenmiş olabilir miydi?"

Kondüktör düşündü.
"Kapı yarı açıktı," dedi. "Eğer adam kapının arkasında duruyorsa onu görmem olanaksızdı ama bu durumda da orada olan bayan onu tamamen görürdü."
"Haklısınız, bu çok doğru," dedi Poirot. "Bize anlatabileceğiniz başka bir şey var mı?"
"Sanırım hepsi bu kadar, mösyö. Anımsayabildiğim başka bir şey yok."
"Peki ya bu sabah?" diye ısrar etti Poirot.
"Madamın verdiği talimata uygun şekilde onu rahatsız etmek istemedim. Ancak Cannes'e yaklaşırken kapısını çaldım. Cevap alamayınca ka-

pıyı açtım. Hanımefendi yataktaydı, uyuyor gibi görünüyordu. Onu uya^ dırmak için omuzlarından tuttum ve..."
"Sonra olanları gördünüz, değil mi?" diye tamamladı Poirot. "Tres bi~ en.{ ' Sanırım şimdilik bilmem gereken her şeyi öğrendim."
"Umarım sayın komiser, olayda ihmalkârlık yapmakla suçlanmam, değil mi?" dedi adam üzüntüyle. "Böyle bir olayın Mavi Tren'de olması, korkunç bir şey! Akıl alacak şey değil."
"Hiç endişelenmeyin." Komiser sakin bir sesle açıkladı. "İnceleme elimizden geldiğince gizli yürütülecek, hatta yargıya intikal etse bile bu gizliliği korumaya özen gösterilecek. Sizin herhangi bir şeyden dolayı da suçlanacağınızı sanmıyorum."
"Peki sayın komiser bunu şirkete bildirecekler mi?"
"Hiç kuşkunuz olmasın. Kuşkunuz olmasın." Komiser hırçın bir tavırla yanıtladı. "Şimdilik bu kadarı yeterli."
Kondüktör yanlarından ayrıldı.
"Tıbbi kanıtlar cinayetin tren Lyon'a varmadan önce işlendiğini gösteriyor. Bu durumda katil kim? Matmazelin açıklamalarından anlaşıldığı kadarıyla bu yolculukta bahsettiği adamla herhangi bir anda buluşmayı düşünüyordu. Hizmetçisini Paris'te bırakması da bunun kanıtı olabilir. Acaba adam Paris'te trene bindi ve bitişikteki kompartımanda mı saklandı? Eğer bu varsayımı kabul edersek aralarında çıkan bir anlaşmazlıkta adamın öfkeye kapılıp onu öldürdüğünü düşünebiliriz. Bu bir olasılık! Diğer olasılık, bence çok zayıf olanı ise, katilin bu trende yolculuk eden bir soyguncu olması. Kondüktöre görünmeden gizlice koridora geçmiş, genç kadını öldürmüş ve hiç kuşkusuz içinde çok değerli mücevherler olan bordo deri çantayla oradan uzaklaşmış olabilir. Ve bu durumda büyük olasılıkla da Lyon'da trenden inmiştir. Zaten Lyon İstasyonu'na da telgraf çektik ve orada trenden inenlerin tam listesi ile tanımlarını istedik."
Poirot söze karıştı. "Nice'e kadar trenle gelmiş de olabilir."

"Tabi bu da olası!" diye dedektife hak verdi müfettiş. "Ama yine de bu onun açısından çok riskli olurdu."
Poirot bir iki dakika düşündükten sonra sordu.
"İkinci olasılık olarak kastettiğiniz bu cinayetin sıradan bir tren soyguncusu tarafından işlenmiş olabileceği mi?"
Komiser omuzlarını silkti.
"Bilemiyorum, ama olabilir de! Hizmetçiyi bulmamız gerek. Tabi bordo deri çanta onda da olabilir. Böyle bir durumda madamın matmazele bahsettiği adam olaya karışmış ve cinayeti kıskançlık ya öfkeden işlemiş olabilir. O zaman bu bir aşk cinayeti olarak incelenecek. Ama bence tren soyguncuları olasılığı daha ağır basıyor. Bu adamlar son zamanlarda çok ileri gitmeye başladılar."
Poirot gözlerini birden Katherine'ne çevirdi.
"Peki ya siz matmazel, o gece bir şey duydunuz ya da gördünüz mü?"
"Hiçbir şey!" diye yanıtladı Katherine.
Poirot, komisere döndü.
"Sanırım matmazeli burada daha fazla tutmamıza gerek yok."
Komiser başıyla onayladı.
"Bize lütfen sizinle bağlantı kurabileceğimiz bir adres bırakır mısınız?"

Katherine, Lady Tamplin'in villasının adresini bıraktı. Poirot hafifçe eğildi. "Eğer bir sakıncası yoksa sizi tekrar görmek isterdim, matmazel. Yoksa arkadaşlarınız tüm zamanınızı dolduruyorlar mı?"
"Aksine!" dedi Katherine gülümseyerek. "Fazlasıyla boş zamanım olacak ve sizinle yeniden görüşmekten mutluluk duyacağım."
"Mükemmel!" Poirot, genç adama dönerek dostça gülümsedi. "Bu gerçek bir roman policier â nous{ ' olacak. Bu olayı beraberce çözüme ulaştıracağımıza inanıyorum."
Bizim polisiye romanımız.

12. BÖLÜM
Villa Marguerite
"Demek bu konuya sen de karıştın," dedi Lady Tamplin kıskançlıkla. "Ne kadar heyecanlı bir olay, tatlım!" Menekşe renkli gözlerini faltaşı gibi açarak, derin derin iç çekti.
"Gerçek bir cinayet!" dedi Bay Evans sevinçle.
"Tabi Chubby'in aklına böyle bir şey gelmemiş," diye ekledi Lady Tamplin. "Polisin seni niçin istediğine bir anlam verememiş. Ne olay ama! Bence tatlım, muhakkak, ama muhakkak bu konunun üstüne gidilmeli."
Mavi gözlerin temiz, saf görüntüsü göze yansıyan içten pazarhlıkla gölgelendi. Kamerine kendini oldukça huzursuz hissediyordu. Yemeği henüz tamamlamışlardı. Sırayla masanın etrafında oturan üç kişiyi inceledi. Kafası yepyeni planlarla dolu Lady Tamplin, nahif bir hoşnutlukla etrafını süzen Bay Evans ve asık suratında tuhaf, sinsi bir gülümsemeyle Lenox.
"Ne şans ama," diye mırıldandı Chubby. "Keşke seninle birlikte gelseydim... ve her şeyi... ama her şeyi görebilseydim." Sesi özlem dolu ve çocuksuydu.
Katherine bir şey söylemedi. Polis konuyu gizli tutmasını istememişti; ayrıca zaten çıplak gerçekleri örtbas etmek ve ev sahibinden olanları saklamak hoş olmayacaktı. Aslında bunu yapabilmeyi ne kadar istiyordu.

"Evet!" diye söze girdi birden daldığı derin düşüncelerden uyanan Lady Tamplin. "Bence gerçekten de bu konudan yararlanabiliriz. Ustaca yazılmış bir metin, gazeteye verilecek küçük bir makale. Bir tanığın gözlemleri; kadınca bir duyarlılıkla kaleme alınmış: Cinayet kurbanıyla kısa sohbetim, aklıma gelir miydi ki...' İşte bu gibi bir şey, anlıyorsun değil mi?"
"Saçmalık," dedi Lenox.
"Farkında değilsiniz!" dedi Lady Tamplin yumuşak kararlı bir tonda. "Böyle bir haber için gazetelerin ne kadar bonkör olabileceklerini bilemezsiniz. Tabi önemli olan böyle bir yazının toplumda sosyal sınıfı kuşku götürmeyecek biri tarafından kaleme alınması. Eğer bunu sen kendin kaleme almak istemiyorsan tatlım, ki benim düşüncem öyle, Katherine, bana ayrıntıları tam olarak verirsen bu işi senin yerine seve seve hallederim. Bay de Havilland en yakın dostlarımdan biri. Birbirimizle çok iyi anlaşıyoruz. Mükemmel, çok hoş bir insan, asla sıradan bir muhabir değil! Bu fikrime ne dersin, Katherine?"
"Böyle bir şeyi yapmamayı yeğlerim," dedi Katherine doğrudan.
Beklenmeyen bu kesin karar Lady Tamplin'i çok sinirlendirdi. İçini çekerek, olayın ayrıntılarını öğrenmek üzere yeni bir çabaya girişti.
"Kadının çok göz alıcı bir tip olduğunu söylüyordun, değil mi? Acaba kim olabilir? Adını duymadın, değil mi?"
"Söylediler ama anımsayamıyorum. O sırada çok heyecanlanmıştım."
Katherine anımsasa bile o anda ismi açıklayıp açıklamayacağı bilinemezdi. Lady Tamplin'in ısrarlı sorgulaması sinirini bozuyordu. Kendince bir saygı anlayışı olan Lenox durumu fark edip Katherine'ne odasını göstermek için beraberce yukarı çıkmayı önerdi. Daha sonra odadan ayrılırken dostça ekledi: "Annemin kusuruna bakma lütfen, elinden gelse ölmüş büyükannemden bile bir çıkar sağlamaya çalışır!"
Lenox yeniden aşağı indiğinde annesini ve üvey babasını yeni konukları hakkında konuşurken buldu.

"Düzgün görünümlü!" diyordu Lady Tamplin. "Gerçek anlamda düzgün görünümlü. Giysileri çok hoş, yerli yerinde. Gri giysisi Gladys Co-oper'in Mısır Palmiyelerinin Altında filminde giydiğinin tıpatıp aynısı." "Gözlerine dikkat ettin mi?" diye söze karıştı Bay Evans. "Gözlerine boş ver, Chubby." Lady Tamplin sertleşti. "Önemli olan buna değecek yönlerini konuşmamız."
"Haklısın," diyen Bay Evans yeniden kendi kabuğuna çekildi. "Bana pek kolay yönlendirilebilecek biri gibi gelmedi." Lady Tamp-lin'in uygun sözcüğü bulmakta zorlandığı anlaşılıyordu.
"Kitaplarda ladylere ilişkin olarak anlatılan tüm nitelikleri taşıyan biri o!" dedi Lenox sırıtarak.
"Dar görüşlü," diye mırıldandı Lady Tamplin. "Tabi içinde bulunduğu koşullarda farklı olması da beklenemez."
"Onu açmak için hiç kuşkusuz elinden geleni yaparsın," diyen Lenox hâlâ sırıtıyordu. "Senin için iyi bir uğraş olacak. Şimdilik ayaklarını yere sağlam basıyor, söylediklerine kulak asmıyor, direniyor, ama..."
"Yine de..." Lady Tamplin umutlu olduğunu belirterek, "Bana cimri bir insan gibi görünmüyor. Bazı insanlar birdenbire para sahibi olunca gereğinden fazla harcamaktan hoşlanmazlar."
"Onu sağmayı nasıl olsa başarırsın." Lenox gülümsedi. "Senin aklında olan yalnızca bu, değil mi? Onun burada olmasının nedeni de bu!" Lady Tamplin gururla belirtti. "O benim kuzinim." "Kuzinin mi?" diye sordu dalgınlığından birden ayılan Bay Evans heyecanla. "O zaman ona Katherine diyebilirim, değil mi?"
Lady Tamplin gülümsedi. "Ona ne dediğin beni hiç ilgilendirmiyor, Chubby."
"İyi, o zaman ona Katherine derim. Neyse, ne dersin, sence tenis oynuyor mudur?" diye sordu umutla.
"Tabi ki hayır. Onun bakıcılık yaptığını unutma. Bakıcılar ne golf ne de tenis oynarlar. Bence kroket; ama bence bakıcılık yapan bu kızlar günlerini örgü örerek ya da köpek yıkayıp gezdirerek geçirirler."

"Aman Tanrım!" dedi Bay Esans. "Bu doğru mu?"
Lenox yeniden Katherine'in odasına döndü.
"Sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"
Katherine'in teşekkür ederek olmadığını belirtmesinin ardından yatağın kenarına oturup konuğu meraklı gözlerle süzmeye başladı.
"Buraya neden geldin?" diye sordu birden. "Bizim yanımıza diyorum? Biz senin çevrenden değiliz."
"Ah, sosyeteye girmek istedim, hepsi o kadar."
"Saçmalama!" diyen Lenox, Katherine'in yüzündeki muzip gülümsemeyi fark edince güldü. "Ne demek istediğimi çok iyi anladın. Sen benim olduğunu düşündüğüm, öyle bir insan değilsin. Buna karşın son derece şık giysilerin var." İçini çekti.
"Aslına bakarsan benim için giysinin hiç anlamı yok, zaten bana elbise yakışmıyor. Hiçbir şey yakışmayan bir tipim var. Ne yazık ki giysilerden de çok hoşlanıyorum."
"Ben de," dedi Katherine. "Ama şimdiye dek bundan hoşlanmak bana hiçbir şey kazandırmadı. Bunu şık buluyor musun?"
İki kadın uzunca bir süre keyifle giysiler üzerinde konuştular.
"Senden çok hoşlandım," dedi Lenox birden. "Aslında yukarı gelmemin nedeni seni anneme karşı uyarmaktı ama gördüğüm kadarıyla buna hiç gerek yok. Sen gerçekten korkunç denecek derecede dürüst ve doğru bir insansın ve bütün bu acayip şeyler; ama neyse ki sen aptal değilsin. Aman Tanrım? Bu da ne?"
Aşağıdaki salondan bağıran Lady Tamplin'in sesi duyuluyordu.
"Lenox, biraz önce Derek aradı. Bu akşam yemeğe gelmek istiyor. Sence de uygun mu? Akşam için garip bir şeyler, yani bıldırcın filan yok değil mi?"
Lenox, onu rahatlattıktan sonra yeniden Katherine'in yanına döndü. "Yüz ifadesi çok daha aydınlık ve neşeli görünüyordu.

"Derek'in gelmesine sevindim," dedi. "Onu beğeneceksin."
"Derek kim?"

"Lord Leeonbury'nin oğlu, çok zengin bir Amerikalıyla evlendi. Kadınlar hep onun peşinde dolanırlar."
"Neden?"
"Neden olacak bilinen nedenlerle! Yakışıklı ve havalı. Aylak bir adam ama herkesin başını döndürüyor."
"Senin de mi?"
"Bazen evet." Lenox gülümsedi. "Bazen en iyisinin mütevazı bir pa. pazla evlenip taşraya yerleşmek ve orada sebze yetiştirmek olduğunu düşünüyorum." Kısa bir süre susup düşündükten sonra ekledi. "Aslında en iyisi İrlandalı bir papazla evlenmek olacak herhalde, o zaman ava da çıkabilirim."
Bir iki dakika sonra yeniden daha önceki konuya döndü. "Derek'in tuhaf bir tarafı var. Aslında ailesinin tamamı fazlasıyla şımarık, hovarda insanlar; servetlerini yitirmiş kumarbazlar filan, anlarsın ya? Geçmiş günlerde karılarını ve servetlerini kumar uğruna yediler ve sırf zevk olsun diye en akla gelmeyecek şeyleri yaptılar. Derek aslında mükemmel bir soyguncu olurdu. Kibar, nazik ve neşeli; çok görgülüdür ve usul adap bilir." Kapıya doğru ilerledi. "Neyse hazırlanınca aşağı gel."
Yalnız kalınca Katherine düşüncelerine daldı. O anda kendini giderek daha huzursuz ve içinde bulunduğu bu çevreye yabancı hissediyordu. Trende keşfettiklerinin şoku ve yeni dostlarının bu haberi algılayış şekilleri bu hassasiyetini daha da artırıyordu. İnceden inceye öldürülen kadını düşündü. Ruth namına üzülmüştü ama aslına bakılırsa ondan hoşlanmış olduğunu da söyleyemezdi. Kişiliğinin anahtarı sayılabilecek sınır tanımayan egoizmi sezmesi, onu Katherine'den uzaklaştırmıştı.
Kadının amacına ulaştıktan sonra onunla soğuk bir şekilde vedalaşması Katherine'i hem rahatlatmış hem de kırmıştı. Katherine kadının bir karara varmış olduğundan emindi ve bu kararın ne olduğunu merak ediyordu. Artık her neyse... ölümün pençesine düşmesiyle tüm kararları geçerliliğini yitirmişti. Bu uğursuz yolculuğun böylesi vahşi bir cinayetle so-

nuçlanması tuhaftı. Birden Katherine'in aklına bir şey geldi; bunu belki 'e polise söylemesi gerekirdi, ancak bu her nedense soruşturma sırasında khna gelmemişti. Acaba gerçekten önemli olabilir miydi? Adamın o ompartımana girdiğini gördüğünden emindi; ama şimdi yanılmış da ola-ileceğini anlıyordu. Belki de bu bitişikteki kompartımandı ve gördüğü dam hiç kuşkusuz bir tren soyguncusu değildi. Adamı çok iyi anımsıyor-u; onunla daha önce de iki kez karşılaşmıştı. Bir kez Savoy'da bir kez de "ook Seyahat Acentası'nda. Hiç kuşkusuz yanılmıştı. Adam kadının öl-ürüldüğü kompartımana girmiş olamazdı; şimdilik bunu polise anlatma-ası daha doğru olacaktı. Eğer bunu söylerse birine hiç istemeden zarar ermiş olabilirdi.
Aşağı inerek terasa oturanlara katıldı. Mimoza dallarının arasından Akdeniz'in masmavi sularını seyrederken bir yandan da Lady Tamplin'in sohbetini dinliyordu. Ne olursa olsun oraya gelmiş olmaktan mutluydu. Burası St. Mary Mead'den çok daha iyiydi.
Akşam soupir d'automne adlı pembemsi mor gece elbisesini giydi. Aynadaki görüntüsüne bakıp hoşnutlukla gülümsedi ve aşağı indi. Yaşamında ilk kez çekingenlik hissediyordu.
Konukların çoğu çoktan gelmişlerdi. Lady Tamplin'in verdiği partilerin karakteristik özelliklerinden olan kulakları sağır edecek yükseklikteki müzik sesi ortama egemen olmuştu. Chubby hemen Katherine'in yanma giderek ona bir kokteyl kadehi uzatıp onu kanatlarının-altına aldı.
Kapı son konuğun geldiği bildirilerek açıldığında Lady Tamplin heyecanla seslendi. "Nihayet geldin, Derek! Artık yemeğe oturabiliriz. Açlıktan ölüyordum."
Katherine başını çevirip odanın diğer tarafına baktığında ister istemez donakaldı. Demek Derek oydu; Katherine o anda bunun onu şaşırtmadığını fark etti. İnanılmaz bir rastlantılar zinciriyle tam üç kez üst üste karşılaştığı bu adamla günün birinde yeniden karşılaşacağını biliyordu. Adam da onu tanımış olmalıydı. Birden yüz ifadesi değişerek sustu ve

Lady Tamplin'le olan sohbetine yeniden dönmekte zorlandı. Yemeğe geçildiğinde Kamerine onların yan yana oturmasının planlanmış olduğunu gördü. Adam, onu görünce içtenlikle gülümsedi.
"Sizinle yeniden karşılaşacağımı biliyordum," dedi hemen. "Ama bunun burada olacağını düşümde görsem inanmazdım. Demek böyle olması gerekiyormuş. Bir kez Savoy bir kez de Cook'ta karşılaştık. Allah'ın hakkı üçtür derler. Lütfen beni anımsamadığınızı ya da fark etmediğinizi söylemeyin. Hiç değilse aklınızda kalmışım gibi davranın."
"Sizi gerçekten de fark ettim," dedi Katherine. "Ama bu üçüncü değil dördüncü karşılaşmamız. Sizi Mavi Tren'de görmüştüm."
"Mavi Tren!" Adamın yüz ifadesinde tanımı zor bir değişiklik belirdi; Katherine bunun ne anlama geldiğini tam olarak kestiremiyordu. Beklemediği bir darbe yemiş gibiydi. Derek neden sonra kayıtsız bir tavırla yeniden söze girdi.
"Bu sabahki ne heyecandı ama? Trende birinin öldüğü doğru mu?"
"Evet," dedi Katherine yavaşça. "Biri öldü."
"Trende ölmek kötü bir şey," diye ekledi Derek küstahça. "Sanırım şimdi bir sürü yasal formalite ortaya çıkacak; uluslararası işlemler gerekecek; tabi böylece demiryolları idaresi de rötarları için yeni bir açıklama bulmuş olacak."
"Bay Kettering?" Tam karşılarında oturan toplu bir Amerikalı bayan eğilerek, ülkesinin belirgin aksanıyla konuşmaya başladı. "Bay Kettering, sanırım beni unutmuşsunuz, halbuki ben sizin her zaman kusursuz bir erkek olduğunuzu düşünüyordum."
Derek de aynı şekilde eğilerek kadını mutlu edecek şekilde bir yanıt verdi. Katherine afallamış bir halde oturuyordu.
Kettering mi? Evet, o isim buydu! Şimdi yeniden anımsıyordu; bu ne kadar tuhaf, olağandışı bir durumdu. Bir önceki akşam Katherine'in sağlıklı olarak yanından ayrıldığı kadının kompartımanına girdiğini gördüğü bu adam tam yanı başında masada, karısının başına gelen felaketten ha-

bersiz bir halde oturuyordu. Bu konuda en ufak bir kuşkusu bile yoktu, /idamın hiçbir şeyden haberi yoktu.
Bir uşak Derek'in kulağına eğilerek, bir şeyler fısıldadı ve bir mektup uzattı. Derek, Lady Tamplin'den özür dileyerek zarfı yırttı ve yüzünde giderek artan şaşkınlık ifadesiyle mektubu okudu. Daha sonra ev sahibine döndü.
"Bu çok ilginç! Çok özür dilerim Rosalie, ama maalesef hemen ayrılmam gerekiyor. Polis şefi benimle hemen görüşmek istiyor. Konunun ne olduğuna ilişkin de hiçbir bilgim yok."
"Günahlarından biri açığa çıkmıştır," dedi Lenox gülerek.
"Öyle olm-ılı," dedi Derek gülerek. "Bunun yalnızca bir saçmalık olduğundan eminim, ama yine de polis merkezine gitmem gerekiyor. Bakalım şef beni yemek sofrasından kaldırmanın hesabını nasıl verecek? Kendisini haklı çıkarmak için gerçekten çok önemli bir neden göstermesi gerekecek." Sandalyesini geriye itip oradan ayrılmak için ayağa kalkarken gülüyordu.

13. BÖLÜM
Van Aidin Bir Telgraf Alıyor
15 Şubat günü öğleden sonra Londra kesif, sarı bir sisin egemenliği altındaydı. Rufus Van Aidin Savoy'daki dairesinde hava koşullarını en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıp normalden çok daha uzun süre çalıştı. Knighton tanımlanamayacak kadar mutluydu. Son zamanlarda patronunun bekleyen işlere konsantre olmasını sağlamakta büyük güçlük çekiyordu. Her ne zaman onu belirli bir konuya yönlendirmek istese Van Aidin kısa bir sözcükle konuyu geçiştiriyordu. O gün Van Aidin iki kat enerjiyle işlere sarılmıştı, sekreteri de bu fırsatı kaçırmamak için elinden geleni yapıyordu. Van Aidin farkına varmadan zarifçe işleri birbiri ardından önüne koyuyordu.
Her ne kadar işlere yoğunlaşmış gibi görünse de ufak bir konu sürekli olarak Van Aldin'in kafasını meşgul ediyor, bir türlü aklından çıkmıyordu. Buna da

Knighton'un Van Aidin için ne anlam taşıdığının farkında olmadan söylediği bir sözcük neden olmuştu. Düşünceleri hep bu sözcüğün etrafında dönüp durdu ve sonuçta Van Aidin pes ederek bunu aklından çıkardı.
Knighton'un anlattıklarını her zamanki dikkatiyle dinliyor görünmesine rağmen gerçekte bir tek sözcüğe bile dikkat etmedi. Yine de otoma-tikman anlamış gibi başını salladı. Sekreter evrakları düzenlediği sırada patronunun sesi duyuldu.

"Bana konuyu yeniden açıklar mısınız, Knighton?"
Knighton bir an için şaşkınlıktan ne yapacağını bilemedi.
"Bunu mu efendim?" Bir firmadan gelen sık yazılı bir iş raporunu kaldırarak sordu.
"Hayır, hayır!" dedi Van Aidin. "Ruth'un oda hizmetçisini dün akşam Paris'te görmenizi! Bunu anlayamıyorum. Yanılmış olmalısınız."
"Yanılmış olmam olanaksız, efendim, onunla konuştum da."
"Lütfen bana her şeyi en baştan anlatın."
Knighton denileni yaptı.
"Bartheimer'le olan toplantıyı henüz bitirmiş, eşyalarımı toplamak için Ritz'e dönmüştüm," diye anlatmaya başladı. "Akşam yemeğimi yiyip Gare de Nord'dan kalkacak yirmi bir trenine yetişmek niyetindeydim. Resepsiyonda Bayan Kettering'in oda hizmetçisi olduğundan kesinlikle emin olduğum bayanla karşılaştım. Yanına giderek Bayan Kettering'in de Paris'te olup olmadığını sordum."
"Evet, evet," dedi Van Aidin. "Tabi. Bu çok açık. Size Ruth'un Rivi-era'ya gittiğini ve kendisini talimat beklemek üzere Ritz'e yolladığını söyledi, değil mi?"
"Aynen öyle, efendim."
"Çok tuhaf!" dedi Van Aidin. "Gerçekten çok tuhaf ya bu kadın çok küstahlaştı ya da başka bir şey var."
"Normal koşullarda," diye söze karıştı Knighton. "Bayan Kettering ona parasının tamamını ödeyip İngiltere'ye geri dönmesini söylemiş olmalıydı. Onu Ritz'e göndermesi pek anlaşılacak şey değildi."
"Evet," diye mırıldandı milyoner. "Bu doğru."
Daha başka bir şey de söylemek istediyse de kendini tuttu. Knigh-ton'u taktir ediyor, ondan hoşlanıyor, onu beğeniyordu, ona güveniyordu da ama yine de sekreteriyle kızının özel yaşamına ilişkin konuları konuşması uygun olmazdı. Ruth ona karşı açık davranmamasına daha önce de kırılmıştı, bundan dolayı bu beklenmedik açıklama da sinirlerini yatıştırmaya yetmedi.

Ruth hizmetçisini niçin Paris'te bırakmış olabilirdi? Bunu yapmakta- I ki amacı ya da hedefi ne olabilirdi?
Bir an için rastlantıların ne kadar tuhaf olabileceğini düşündü. Ruth'un aklına oda hizmetçisinin Paris'te babasının sekreteriyle karşılaşacağı gelir miydi hiç? Ama böyle şeyler oluyordu işte.Ve böylece de gerçekler ortaya çıkıyordu.
Bu düşünceyle birlikte yüzü asıldı; bu cümlenin aklına gelmesi tedirginliğini artırdı. "Ortaya" çıkacak "gerçekler" neler olabilirdi? Bu soruyu kendi kendine sormakta bile zorlanmasına rağmen yanıtını yine kendi kolaylıkla verdi. Bu konuda hiç kuşkusu yoktu. Bu sorunun yalnızca bir tek yanıtı vardı ve bundan emindi: Armand de la Roche.
Kendi kızının böyle bir adamın oyununa gelmesi ve onunla birlikte olması Van Aidin için çok acıydı ama yine de kızının beğenilen bir arkadaşı olduğunu kabul etmesi gerekiyordu. Daha başka birçok zeki, kültürlü, zengin kadın da kontun çekiciliğinin etkisinden kendini kurtarama-mıştı. Erkekler onun gerçek yüzünü anlıyordu, kadınlarsa hayır.
Sekreterinde uyanmış olabilecek kuşkuyu giderecek sözcükler bulmaya çalıştı.
"Ruth planlarını sık sık değiştirir, dakikası dakikasına uymaz," dedi ve bilinçli bir umursamazlıkla sordu. "Peki hizmetçi... yani... plandaki bu değişikliğe ilişkin bir şey söylemedi mi?"
Knighton yanıt verirken sesinin mümkün olduğunca doğal olmasına gayret etti.

"Bayan Kettering'in bir dostuna rastladığını söyledi."
"Demek öyle?"
Sekreterin deneyimli kulağı bu kayıtsız görünen ses tonundaki endişeyi hemen sezdi.
"Anlıyorum. Peki bu dost erkek ini yoksa kadın mıymış? Bir şey söyledi mi?"
"Sanırım erkek olduğunu söyledi, efendim."

Van Aidin başını salladı. En kötü korkuları gerçekleşiyordu. Ayağa kalkıp büyük adımlarla sinirli olduğu zamanlarda her zaman yaptığı gibi odada bir aşağı bir yukarı gidip gelmeye başladı. Duygularına daha fazla hâkim olamadı ve birden isyan etti.
"Erkeklerin hiçbir zaman yapamayacakları bir şey kadınları mantıklı bir nedeni dinlemeye ikna etmektir. Öyle ya da böyle kadınların belirli konularda akılları mantıkları olmadığına inanmak gerekiyor. Kadmsal önseziden bahsedilir bir de... bu arada herkes çok iyi bilir ki yakışıklı bir dolandırıcı için zengin bir kadın kaçırılmayacak bir avdır. On kadından biri bile, kibar ve yakışıklı bir adamın hele ağzı da biraz laf yapıyorsa dolandırıcının teki olduğunu anlayamaz ve kolaylıkla pençesine düşüp kendini kullandırır. Eğer bana sorulsa..."
Konuşmasına ara vermesi gerekti. Elinde telgraf tutan bir komi odaya girdi. Van Aidin telgrafı açıp okuduğu anda yüzü kireç kadar bembeyaz kesildi.
"Ne oldu, efendim?"
Knighton endişeyle ayağa kalktı.
"Ruth!" dedi Van Aidin kısık ve boğuk bir sesle.
"Bayan Kettering mi?"
"Ölmüş."
"Tren kazası mı?"
Van Aidin başını salladı.
"Hayır. Burada yazdığına göre ayrıca soyulmuş da. Sözcüğü kullanmaktan kaçınıyorlar ama kızım cinayete kurban gitmiş, Knighton."
"Aman Tanrım, inanamıyorum, efendim."
Van Aidin işaret parmağıyla telgrafın üzerine vurdu.
"Nice polisinden geliyor. İlk trenle oraya gitmeliyim."
Knighton her zamanki gibi sorun çözücüydü. Saatine baktı.
"Saat beşte Victoria İstasyonu'ndan hareket eden bir tren var, efendim."

"İyi, güzel! Benimle gelin, Knighton. Uşağım Archer'e talimat verin ve siz de hazırlanın. Her şeyle siz ilgilenin. Ben Curzon Sokağı'ndaki eve gitmek istiyorum."
Telefon çaldı, sekreter ahizeyi kaldırdı. "Evet, buyurun?" Daha sonra Van Aldin'e döndü. "Bay Goby efendim."
"Goby mi? Onu şimdi kabul edemem. Hayır, bir dakika, daha zamanımız var. Onu yukarı göndermelerini söyleyin."
Van Aidin güçlü bir adamdı. Bu arada demir gibi olan iradesini ve sükûnetini yeniden kazanmıştı. Bay Goby'i selamladığı sırada sesinden bir şey olduğunu ancak çok ender insan anlayabilirdi.
"Çok acelem var Goby. Anlatacağınız önemli bir şey var mı?" Bay Goby öksürdü.
"Bay Kettering'in bağlantıları efendim. Hepsini öğrenmek istemiştiniz."
"Evet... neler öğrendiniz?"
"Bay Kettering dün sabah Riviera'ya hareket etti." "Ne?"
Van Aldin'in ses tonundaki bir şey Bay Goby'yi ürküttü. Saygılı adam işini yaptığı insanın yüzüne bakmamak yönündeki alışkanlığını bırakarak, yan gözle milyoneri süzdü.
"Hangi trenle gitmiş?" diye sordu Van Aidin. "Mavi Tren, efendim."
Bay Goby yeniden öksürerek, bakışlarını şöminenin üstündeki saate dikti.
"Matmazel Mirelle, Parthenon'daki dansçı kadm da, aynı treridey-miş, efendim."

14. BÖLÜM
Ada Mason'un Öyküsü

"Size bu olaydan duyduğumuz dehşeti, şaşkınlığı ve derin teessürlerimizi nasıl anlatacağımızı bilemiyorum, mösyö!"
Sorgu Hâkimi Mösyö Carrege Van Aldin'e dönerek bunları söyledi. Komiser Caux üzüntüsünü belirtecek şekilde gülümsedi. Van Aidin dehşet, şaşkınlık ve teessür ifadelerini basit bir yüz ifadesiyle geçiştirdi. Sorgu hakiminin Nice'deki bürosundaydılar. Mösyö Carrege, komiser ve Van Aidin dışında odada bulunan diğer kişi konuşmaya başladı.
"Mösyö Van Aidin," dedi. "Bir şeyler yapılmasını istiyor. Hemen harekete geçilmesini."
"Ah!" diyerek atıldı komiser telaşla. "Sizi henüz tanıştırmadım. Mösyö Van Aidin, bu bey Mösyö Hercule Poirot. Hiç kuşkusuz ondan bahsedildiğini duymuşsunuzdur. Gerçi birkaç yıl önce bu işi bırakıp kendini emekliye ayırdı ama halen herkes dünyanın en büyük yaşayan dedektiflerinden biri olarak onu tanıyor."
"Sizinle tanıştığıma sevindim, Mösyö Poirot." Bay Van Aldin'in aklına birden birkaç yıl önce yaşamından tamamen çıkardığı bir formül geldi. "İşinizi bıraktınız mı?"
"Evet mösyö. Artık hayatın tadını çıkarıyorum."
Küçük adamın yüzünde çok şeyler anlatan bir ifade belirdi.

"Mösyö Poirot da tesadüfen Mavi Tren'deymiş." Komiser açıklan^ yapma gereği hissetmişti. "Bize engin deneyimleri ile yardımcı olmayı ka-bul ettiği için çok şanslıyız."
Milyoner, Poirot'yu dikkatli bakışlarla süzdü. Daha sonra diğerlerini şaşkınlık içinde bırakan şu sözleri dile getirdi.
"Ben çok zengin bir adamım, Mösyö Poirot. Genel olarak zengin kişi. lerin her şeyi ve herkesi satın alabileceklerine inancı içinde yaşadıkları söy. lenir. Bu doğru değil. Ben kendi alanımda büyük bir adamım ve büyük bir adam olarak başka bir büyük adamdan bir ricada bulunmak istiyorum."
Poirot hemen saygılı bir baş hareketiyle onayladı.
"Bu çok hoş bir ifade şekli, Mösyö Van Aidin. Emrinizdeyim."
"Teşekkürler. Şu an için sizden tek isteyebileceğim her an yanımda olmanız; bu yardımlarınızın karşılığını fazlasıyla alacaksınız. Size minnet borcunu ödeyeceğim. Evet beyler, artık biraz çalışalım."
Mösyö Carrege, "Hizmetçiyi, Ada Mason'u sorgulamayı öneriyorum," dedi. "Kadın burada değil mi?"
"Evet," dedi Van Aidin. "Paris'ten geçerken onu da yanımıza aldık ve biraz sıkıştırdık. Hanımının ölümünü duyunca perişan oldu ama hikâyesini eksiksiz ve tutarlı olarak anlatabiliyor."
Mösyö Carrege söze karıştı. "O zaman onu içeri alalım."
Masasının üzerindeki zile bastı. Kısa bir süre sonra Ada Mason içeri girdi. Ufak tefekti; siyahlar giymişti. Burnunun ucu kırmızıydı. Yolculuktaki gri eldivenlerini siyah, güderi eldivenlerle değiştirmişti. Ürkek bir tavırla sorgu yargıcının odasını gözden geçirdi ve hanımının babasının da orada olduğunu görünce rahatladı. Rahat ve güven verici davranış biçiminin gururu içindeki sorgu hakimi kadının huzursuzluğunu gidermek için elinden geleni yaptı. Bu konuda ona tercüman rolünü yüklenen Poirot da çok yardımcı oldu; yumuşak samimi tavrı İngiliz kadını çok rahatlattı.

"Adınız Ada Mason değil mi?"
"Asıl adım Ada Beatrice!" dedi Mason üzerine basarak.
"Çok iyi. Bütün bunların sizin için çok üzücü ve zor olduğunun bilincindeyiz."
"Öyle denilebilir efendim. Yıllardır birçok hanımefendinin yanında çalıştım ve hepsinin benden çok memnun olduklarını sanıyorum. Yanında çalıştığım birinin başına böyle bir şey gelebileceğini düşümde bile görsem inanamazdım."
"Elbette, anlıyorum," dedi Carrege.
"Elbette pazar gazetelerinde bu türden haberler okumuştum. Böyle zamanlarda hep bu başka ülkelerdeki trenlerin..." Odada bulunanların sözünü etmeye çalıştığı trenlerle aynı ülkeden olduklarını fark edince birden sustu.

"Neyse, şimdi biraz da asıl konuya gelelim." Carrege söze karıştı. "Londra'dan hareket ettiğiniz sırada Paris'te kalmanız gerekeceği konusunda hiçbir bilginiz olmadığı doğru mu?"
"Evet, efendim. Birlikte Nice'e gidecektik."
"Daha önce hanımınızla hiç yurtdışına çıkmış mıydınız?"
"Hayır efendim. Kendisinin yanında iki aydır çalışıyordum." "Londra'dan hareket ettiğinizde hanımınızda bir anormallik fark ettiniz mi? Normal mıydı?"
"Biraz endişeli ve heyecanlıydı, ayrıca sinirli ve gergindi de, memnun edilmesi çok zordu."
Mösyö Carrege başıyla onayladı.
"Peki Mason, Paris'te kalmanız gerektiği size ilk olarak ne zaman bildirildi?"
"Gare de Lyon'a vardığımızda, efendim. Hanımım biraz trenden inip peronda dolaşmak istiyordu. Koridora çıktığı anda heyecanla bağırdı ve yanında bir centilmenle yeniden kompartımanına döndü. Kendi kompar-tunanıyla benimki arasındaki kapıyı kapattığı için bir şey görmedim ve

duymadım. Sonra birden kapıyı açıp planını değiştirdiğini söyledi. Bana para verdi ve trenden inip doğruca Ritz Oteli'ne gitmemi söyledi. Orada kendisini çok iyi tanıdıklarını ve bana oda vereceklerini belirtti. Orada kendisinden haber beklememi, telgraf çekip ne yapacağımı bildireceğini söyledi. Tren hareket etmeden eşyalarımı toparlayıp trenden ayrılmak için zar zor zaman bulabildim. Ne kadar telaşla hazırlandığımı anlatamam."
"Bayan Kettering size bu talimatları verirken adı geçen bey neredeydi?"
"Bitişik kompartımanda efendim, pencereden dışarıyı seyrediyordu." "Onu bize tanımlayabilir misiniz?"
"Onu tam olarak gördüğümü söyleyemem. Zamanın büyük kısmında bana arkası dönüktü. Uzun boylu ve koyu renk saçlıydı, daha fazlasını söyleyemeyeceğim. Diğer bütün centilmenler gibi o da lacivert palto ve gri şapka giymişti."
"Mavi Tren'in yolcularından biri olması mümkün mü?" "Sanmıyorum, efendim. Bayan Kettering'i oradan geçerken ziyaret etmek isteyen biri olduğu gibi bir izlenime kapıldım. Ama tabi aslında yolculardan biri olması da mümkün, bu hiç aklıma gelmemişti." Mason bu yeni düşünce şekli nedeniyle şaşırmışa benziyordu.
"Ah!" Mösyö Carrege yumuşak ve nazik bir biçimde başka bir konuya atladı. "Hanımınız daha sonra kondüktörden kendisini sabah erken uyandırmamasını istemiş. Bu onun açısından olağandışı bir davranış sayılabilir mi?"
"Hayır değil, efendim. Sayın bayan hiçbir zaman kahvaltı etmezdi. Genellikle geceleri uykusu çok kötü olduğu için sabahlan geç saate kadar uyurdu."
Carrege yeniden konuyu değiştirdi.
"Eşyaları arasında koyu kırmızı deri bir çanta vardı değil mi? Hanımınızın mücevher kutusu?"

"Evet, efendim."
"Peki kutuyu yanınızda Ritz'e görürdünüz mü?"
"Sayın bayanın mücevher kutusunu benim Ritz'e götürüp götürmediğimi mi soruyorsunuz? Hayır, hayır gerçekten hayır, efendim." Mason paniğe uğramış gibiydi.
"Kompartımanda mı bıraktınız."
"Evet, efendim."
"Hanımınızın yanında fazla miktarda mücevher olup olmadığını biliyor musunuz?"
"Oldukça fazla, efendim. Bundan dolayı oldukça huzursuzdum, yurtdışındaki hırsızlıklarla ilgili duyduğumuz onca öyküden sonra bu çok doğaldı tabi. Gerçi onların sigortalı olduklarını biliyordum ama bu bana yine de riskli görünüyordu. Sayın bayan yalnızca o yakutun yüz bin sterlin değerinde olduğunu söyledi."
"Yakut mu? Hangi yakut?" diye haykırdı Van Aidin birdenbire.
Mason, ona döndü. "Sanırım onu hanımıma kısa bir süre önce siz vermiştiniz, efendim."
"Aman Tanrım!" diye bağırdı Van Aidin. "O yakutu yanma aldığını söylemiyorsunuz, değil mi? Onu bankaya koymasını söylemiştim."

Mason hafifçe Öksürdü. Böylelikle bir ladynkı oda hizmetçisinin görevlerinin sınırını kibarca anımsatmak ister gibiyci. Hatta'bu kez böylece çok daha fazlasını anlatmaya çalışıyor olabilirdi. Bu öksürme sözcüklerden çok daha güçlü şekilde Mason'un hanımının kendi kafasının dikine giden biri olduğunu anlatıyordu.
"Ruth çıldırmış olmalı," dedi Van Aidin. "Bu çılgınlığı yapmasının gerekçesi ne olabilir?"
Bu kez hafifçe öksürme sırası Mösyö Carrege'de idi. Bu da özel anlam taşıyan bir öksürüktü. Van Aldin'in dikkatini ona yöneltti.
"Şu an için," dedi Mason'a dönerek. "Hepsi bu kadar. Eğer bitişik odaya geçerseniz, matmazel, size yöneltilen sorular ve cevaplarınız okunacak. Lütfen ifadenizi dinleyip imzalayın."

Mason, sekreterle birlikte dışarı çıktı, Van Aidin hemen yargıCa döndü.
"Evet, ne var?"
Mösyö Carrege yazı masasının çekmecesini açıp bir mektup çıkardı ve Van Aldin'e uzattı.
"Bunu madamın el çantasında bulduk."
Chere ami, (mektup böyle başlıyordu) -Senin önerilerini uygulayacağım; sağgörülü ve tedbirli olacağım.- Bir âşığın en nefret ettiği şeyler bunlar. Paris belki akıllıca bir çözüm değildi ama Isles d'Or dünyanın öbür ucu ve kimsenin bir şey öğrenmeyeceğinden emin olabilirsin. Burası tam sana ve yazdığım ünlü mücevherlerle ilgili eser konusunda çalışmak için ilahi bir yer. Bu tarihi yakutları gerçekten görmek ve avuçlarımın arasında tutmak benim açımdan olağanüstü bir ayrıcalık olurdu. Ateşten Kalp'm benim gözümdeki yeri bambaşka. Biricik aşkım. Çok kısa süre sonra ayrı geçirdiğimiz boşa giden uzun yılların acısını sana unutturacağım.
Seni seven ve sana tapan Armand:

15. BÖLÜM
Kont de la Roche
Van Aidin mektubu sessizce okudu. Yüzü öfkeden giderek daha koyu kırmızı bir renk aldı. Ona bakanlar alnındaki damarların şiştiğini ve adamın kocaman ellerinin sıkılarak yumruk halini aldığını gördüler. Van Aidin yine bir şey söylemeden mektubu uzattı. Mösyö Carrege dikkatli bakışlarını yazı masasına yöneltti. Caux gözlerini yere dikmiş, düşünüyordu. Hercule Poirot ise giysisinin kolundaki bir toz taneciğini zarifçe silkelemeye çalışıyordu. Hepsi büyük bir nezaket ve ustalıkla Van Aidin ile göz göze gelmeme çabası içindeydiler. Makamının ve üzerine düşen görevlerin bilinciyle neden sonra Mösyö Carrege tatsız konuya girmek zorunda kaldı.
"Belki de sizin..." diye mırıldandı. "Bu mektubu yazanın kim olabileceği konusunda bir fikriniz vardır, mösyö!"
Van Aidin soğuk ve sert bir sesle yanıt verdi. "Evet var."
"Yani kim?" Yargıç merak içinde baktı.
"Kendini Kont de la Roche olarak tanıtan bir alçak."
Kısa bir sessizlik oldu; daha sonra Poirot eğilip sorgu yargıcının masasından bir cetvel aldı ve doğrudan milyonere hitap etti.
"Bu konulan konuşmanın sizin için ne kadar zor olduğunu hepimiz çok iyi anlıyoruz, Mösyö Van Aidin. Ancak sır saklamanın, susmanın za-

manı değil. Eğer adaletin yerini bulmasını istiyorsanız her şeyi bilmeliyiz. Bir an düşünürseniz bunu anlayacak ve bize hak vereceksiniz."
Van Aidin kısa bir süre düşündükten sonra gönülsüzce başını sallayarak hak verdiğini belirtti.
"Haklısınız, Mösyö Poirot," dedi. "Her ne kadar bana çok zor gelse de, benim için çok acı verici olsa da, sizden bazı şeyleri gizlemeye hakkım yok."
Komiser rahatlayarak derin bir soluk aidi, sorgu yargıcı arkasına yaslanarak, koltuğuna iyice yerleşti, burnunun üstündeki okuma gözlüğünü düzeltti.

"Belki de bu adam hakkında bütün bildiklerinizi bize kendi sözcüklerinizle iletmenizde yarar var, Mösyö Van Aidin."
"Her şey on... on iki yıl önce Paris'te başladı. O zamanlar kızım tüm gençler gibi çılgın, romantik fikirleri olan, yerinde duramayan bir genç kızdı. Benim haberim olmadan bu Kont de la Roche denilen adamla tanışmış. Belki siz de ondan bahsedildiğini duymuşsunuzdur."
Komiser ve Poirot başlarını salladılar.
"Kendisine Kont de la Roche diyor ama bu unvanı taşımaya hakkı olup olmadığı konusunda ciddi kuşkularım var."
"Adına Almanac de Gotha'da' ' rastlanamadı," dedi komiser.
"Bunu ben de belirledim. Adam yakışıklı, ikna etme yeteneği kuvvetli alçağın tekiydi; kadınlar arasında dayanılmaz bir çekiciliği vardı. Ruth ona âşık oldu, ama ben bu hikâyeye en kısa zamanda son verdim. Adam ahlaksız, sıradan bir dolandırıcıdan başka bir şey değildi."
"Çok haklısınız." Komiser yeniden hak verdiğini belirtti. "Kont de la Roche tanıdığımız, bildiğimiz bir isim. Eğer elimizden gelseydi onu çoktan yakalar, bu işten el çektirirdik ama, ma fof*] bu hiç kolay değil, adam son derece yüzsüz ve usta, ayrıca işlerini de hep en üst sınıf kadınlar ara-
n Soylular Sözlüğü.
^
<**) İnanın.
\
1
120
Mavi Trenin Esrarı
sında yürütüyor. Onlardan şantajla ya da yanlış beyanlarla büyük paralar aİ!p dolandırsa bile, eh bien, kimse ondan şikâyetçi olmuyor. Dünyaya karşı aldatılmış, aptal yerine konmuş olduğunu ilan etmek, kimse bunu göze alamıyor, ayrıca adamın kadınlar üzerinde de olağanüstü bir etkisi, inanılmaz bir gücü var."
"Aynen öyle," dedi milyoner sıkıntıyla. "Neyse, daha önce de söylediğim gibi bu olayı çok sert ve kesin bir şekilde sonuçlandırdım. Ruth'a onun nasıl bir insan olduğunu tüm açıklığıyla anlattım, o da zorunlu olarak bana inanmak ve dediğimi yapmak zorunda kaldı. Bir yıl kadar sonra da şu andaki eşiyle tanışıp evlendi. Bildiğim kadarıyla bu hikâye de böylece sonuçlanmış oldu. Ancak bir hafta kadar önce kızımın söz konusu Kont de la Roche ile yeniden bağlantı kurduğunu öğrenince çok şaşırdım ve büyük hayal kırıklığına uğradım. Onunla Londra ve Paris'te birçok kez buluşmuş. Onu bundan dolayı tedbirsizlikle suçladım. Bu arada size kızımın benim ısrarımla eşinden ayrılma hazırlığında olduğunu da belirtmeliyim."
"İşte bu ilginç!" Poirot gözlerini yerden kaldırmadan mırıldandı.
Van Aidin, onu keskin bakışlarla süzerek, ekledi. "Ona bu şartlar altında kont ile buluşmasının aptallık olacağını belirttim. O da bana hak verdi."
Sorgu yargıcı hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Ama bu mektuba göre..." diye söze başladıysa da hemen sustu.
Van Aidin alnını kırıştırdı.
"Biliyorum. Bu konuyu daha fazla irdelemenin yararı yok. Her ne kadar tatsız olsa da gerçekleri ortaya koymalıyız. Ruth'un Paris'te Kont de la Roche ile buluşmak için her tür hazırlığı yapmış olduğu anlaşılıyor. Ancak uyarılarımı dikkate almamış, anladığım kadarıyla konta farklı bir randevu ayarlaması için de mektup yazmış."
121
Agatha Christie
"Isles d'Or," dedi komiser düşünceli bir halde. "Hyeres'in karşı tara-fında, sakin, doğayla baş başa kalmabilecek, romantik bir yer."
Van Aidin başını salladı.
"Aman Tanrım! Ruth nasıl bu kadar aptalca davranabildi ki?" diye acıyla haykırdı. "Adamın mücevher ve değerli taşlar hakkında kitap yazdığı konusuna nasıl inanabilir? Saçmalık bu! Başından beri yakutların peşinde olduğundan eminim."

"Çok değerli bazı yakutlar olduğunu biliyorum," dedi Poirot. Çoğu da Rus kraliyet mücevherlerinin parçası. Bunlar emsalsiz ve değerleri ölçülemeyecek derecede yüksek taşlar. Kısa bir süre önce bunların Amerikalı bir milyonerin eline geçtiğinin dedikodusu yayıldı. Bu alıcının siz olduğunuzu düşünebilir miyiz, mösyö?"
"Evet," dedi Van Aidin. "Yaklaşık on gün önce Paris'te satın aldım."
"Affedersiniz mösyö, daha önce bu alışveriş için uzun süre görüşmeniz gerekti mi?"
"Yaklaşık iki ay kadar. Niçin?"
"Bu konunun konuşulduğunu duydum," dedi Poirot. ""Bu tür taşların ardından koşan daima çok olur."
Van Aldin'in yüz hatları seğirmeye başladı.
"Anımsıyorum," dedi çatlak, üzgün bir sesle. "Ruth'a taşları armağan ederken hiç gereksiz, tuhaf bir öneri yapmıştım. Yalnızca bir şaka! Ona Riviera'ya giderken bu taşları yanma almamasını, bu taşlar yüzünden saldırıya uğrayıp öldürülmesine dayanamayacağımı söylemiştim. Aman Tanrım, böyle bir şeyi nasıl söyleyebildim... gerçek olacağını nasıl bilebilirdim ki?"
Odaya tam bir sessizlik hâkim oldu, neden sonra Poirot konuşmaya başladı.
"İzin verirseniz elimizdeki ipuçlarını güvenilirlik açısından bir düzene sokalım. Şu andaki varsayımımıza göre durum şöyle görünüyor: Kont

de la Roche bu taşları aldığınızı biliyordu. Basit bir manevrayla Bayan £ettering'i taşları yanma almaya ikna etti. Bu durumda Mason'un Paris'te trene bindiğini gördüğü adam o olmalı."
Diğerleri de aynı fikirde olduklarını belirtir şekilde başlarını salladılar.
"Madam onu trende görünce şaşırdı, ama adam hiç kuşkusuz durumu açıklayacak iyi bir neden buldu. Mason ayak altından uzaklaştırıldı, dışarı çıkıp görülmemek için yemek sepeti sipariş edildi. Kondüktörün anlattıklarından yalnızca birinci kompartımandaki yatağın hazırlandığını ve bu arada o görmeden ikinci kompartımanda bir adamın saklanıyor olmasının mümkün olduğunu biliyoruz. Kontun bütün bu süre boyunca orada saklanmış olduğu anlaşılıyor. Madam dışında kimse onun trende olduğunu bilmiyordu. Hizmetçinin yüzünü görmemesi için çaba gösterdiği anlaşılıyor. Kadının tek söyleyebildiği iriyarı ve koyu renk saçlı olduğuydu. Her şey çok belirsiz görünüyor. Yalnızlardı... tren gecenin karanlığında ilerliyordu. Aralarında bağrışma, kavga duyulmamış... bu normal, ne de olsa adamın sevgilisi olduğunu düşünüyordu." Samimiyetle Van Aldin'e döndü. "Ölüm aniden gerçekleşmiş olmalı, mösyö. Neyse bunu bir yana bırakalım. Kont hemen ardından orada hazır duran mücevher çantasını aldı. Ve tren Lyon'da durdu."
Mösyö Carrege anlayışla başını salladı.
"Çok doğru. Kondüktör trenden perona iniyor. Bu durumda adamımız için kimse tarafından görünmeden trenden inip Paris'e ya da başka bir yöne giden başka bir trene binmek hiç zor olmamıştır. Nasıl olsa bu soygun olağan bir tren hırsızlığı olarak nitelenecekti. Eğer madamın çantasında bu mektup bulunmamış olsa kontun bu olayla bağlantısının kurulması olanaksızdı." I "Kadının çantasını araştırmamış olması ilginç," dedi komiser.
"

"Hiç kuşkusuz onun bu mektubu imha etmiş olduğunu düşündü. Affedersiniz ama mösyö bu onun açısından büyük bir gaf!"
"Yine de," diye söze karıştı Poirot. "Bu kontun atlamaması gereken bir gaf."
"Bununla neyi kastediyorsunuz?"
"Hepimiz tek noktada birleşiyoruz, bu da Kont de la Roche'un kadınlar konusunda uzman olduğu. Kadınları bu kadar iyi tanıyan bir adam, madamın bu mektubu saklayacağını nasıl olur da düşünmemiş olabilir?"
"Evet... evet," dedi sorgu yargıcı tereddütle. "Her söylediğiniz sözcüğün özel bir anlamı var. Bu tür durumlarda insanın kendine tam olarak hâkim olması çok zor. Her şeyi sükûnetle düşünebilmesi mümkün değil. Mon Dieu'A ' diye ekledi üstüne basarak. "Eğer canilerimiz, soyguncularımız hep soğukkanlı olsa, eksiksiz düşünebilse onları nasıl yakalayabiliriz?"

Poirot kendi kendine gülümsedi.
"Bence durum çok açık," dedi diğeri. "Ama kanıtlanması çok zor. Kont güvenilmez bir adam ama hizmetçi onu teşhis edemezse..."
"Bu da büyük olasılıkla olanaksız," dedi Poirot.
"Bu doğru. Çok doğru." Sorgu yargıcı alnım kaşıdı. "Bu çok zor olacak."
"Eğer bu cinayeti işleyen gerçekten oysa..." diye söze başlayan Po-irot'nun sözleri Mösyö Caux tarafından kesildi.
"Eğer mi... eğer mi dediniz?"
"Evet, sayın komiser, eğer dedim."
Diğeri adamı sert bakışlarla süzdükten sonra,"Haklısınız," dedi birden "Kontun sağlam bir delili olması da mümkün. O zaman da çok zor durumda kalacağız."
'' Tamım!

"Ah, ça par exemple,'^ diye yanıtladı Poirot. "Neyse, bunun hiçbir anlamı yok. Eğer bu suçu işlediğiyse kendini temize çıkaracak bir kanıtı hiç kuşkusuz vardır. Kont kadar deneyimli biri gerekli tedbirleri almayı unutmaz. Hayır , hayır, eğer dememin nedeni çok farklı."
"Peki bu neydi?"
Poirot parmağını sempatiyle salladı. "Psikoloji."
"Efendim?" Komiser şaşkınlık içindeydi.
"Psikolojik açıdan uyumsuzluk var. Kont alçağın teki; bu doğru. Kont dolandırıcı; bu da doğru. Kont kadınların zaaflarından yararlanıyor; bu da doğru. Madamın mücevherlerini çalmaya niyetlenmişti; bu da doğru olabilir. Peki ama o cinayet işleyebilecek tipte bir adam mı? Bence hayır. Kont tipinde biri alçağın teki olabilir, ama bu tipler genellikle büyük risklere girmezler. Daima güvenli, düşük risk taşıyan oyunlara girişir; hani siz İngilizlerin de, alçakça oyunlar dediğiniz türde. Ama cinayet, hayır, binlerce kez hayır." Sıkıntı içinde başını salladı.
Sorgu yargıcı onunla bu konuda aynı şeyi düşünmüyor gibi görünüyordu.
"Herkes günün birinde kendini kaybedip ileri gidebilir," dedi bilgiç bir tavırla. "Hiç kuşkusuz bu da böyle bir durum. Sizin söylediklerinizi çürütmek istemem ama Mösyö Poirot..."
"Yalnızca fikrimi söyledim, o kadar," dedi Poirot telaşla. "Tabi ki bu olay sizin davanız ve bu konuyu çözmek için elinizden geleni yapacağınızdan da eminim."
"Yakalamamız gereken insanın Kont de la Roche olduğundan eminim," dedi Carrege. "Bana hak veriyor musunuz, sayın komiser." "Tamamen." "Ya siz Mösyö Van Aidin?" Örneğin.

"Evet," dedi milyoner. "Evet bu adam alçağın, serserinin teki. Kesinlikle öyle, bunda hiçbir kuşkum yok."
"Onu tutuklamak kolay olmayacak," dedi sorgu yargıcı. "Ama elimiz-den geleni yapacağız. Hemen telgrafla gözaltına alınmasına ilişkin talimat çıkaracağım."
"Size yardımcı olayım." Poirot yargıca yaklaştı. "Bunda sorun olmamalı."
"Yani?"
Diğerleri şaşkınlık içinde onu süzdüler. Ufak tefek adam neşeyle, kurnazca gülümsedi.
"Her şeyi bilmek benim görevim," diye açıkladı. "Kont zeki bir insan. Şu sıralar kiraladığı bir villada yaşıyor, Antibes'te Villa Marina'da."

16. BOLUM
Poirot Olayı Araştırıyor
Hepsi birden Poirot'yu saygıyla süzdü. Hiç kuşkusuz ufak tefek adam taşı tam gediğine oturtmuştu. Komiser güldü ancak bu gülüşteki samimiyetsizlik açıkça anlaşılıyordu.
"Bize mesleğimizi öğretiyorsunuz," diye bağırdı. "Mösyö Poirot polisten çok daha fazlasını biliyor."
Poirot yapmacık bir alçakgönüllülükle yere baktı.

"Ne diyorsunuz, başkalarının bilmediklerini bilmek benim hobim," diye mırıldandı. "Tabi ki bununla ilgilenecek kadar zamanım da var. Yapılması gerekli görevler altında ezilmiyorum."
"Ah!" diyen komiser ağır hareketlerle başını salladı. "Benimse..."
Yüz ifadesiyle sırtına yüklenen sorumlulukların fazlalığını anlatmak ister gibiydi.
Poirot birden Van Aldin'e döndü.
"Siz de aynı fikirde misiniz, mösyö? Kont de la Roche'un katil olduğunu mu düşünüyorsunuz?"
"Öyle görünüyor... evet, bence kesinlikle öyle."
Yanıt verirken bir an için tereddüt etmesi sorgu yargıcının dikkatli bakışlarını Amerikalıya yöneltmesine neden oldu. Van Aidin bu sorgulayan bakışların farkına varıp konuyu değiştirmeye çalıştı.
"Peki ya damadım?" diye sordu. "Ona haber verdiniz mi? Bildiğim kadarıyla o da Nice'de olmalı."

"Hiç kuşkusuz." Komiser bir an için tereddüt ettikten sonra yavaşça mırıldandı. "Hiç kuşkusuz Bay Kettering'in de o akşam Mavi Tren'in yolcuları arasında olduğundan haberiniz vardır, Mösyö Van Aidin." Milyoner başıyla onayladı.
"Londra'dan ayrılmadan önce yola çıktığını duydum," dedi kısaca. Komiser ekledi. "Karısının da aynı trende olduğundan haberi olmadığım söylüyor."
"Bundan eminim." Van Aldin'in yüzü asılmıştı. "Hatta bu konuda bahse bile girebilirim. Onun için bunu bilmek korkunç bir şey olurdu." Diğer üç adam şaşkınlık içinde sorarcasına ona baktılar. "Dobra dobra söylemem gerekirse," diye ekledi Van Aidin öfkeyle. "Hiç kimse zavallı kızımın nelere katlanmak zorunda kaldığını bilemez. Derek Kettering yalnız değildi. Yanında bir kadın vardı." "Ah, öyle mi?" "Mirelle. Şu dansöz kadın."
Mösyö Carrege ve komiser, daha önce aralarında geçmiş bir konuşmayı onaylarcasına birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Carrege koltuğunda iyice geriye yaslandı, ellerini kenetledi ve gözlerim tavana dikti.
"Ah!" diye mırıldandı yeniden. "Bilmem ki..." Öksürdü. "Yani kulağımıza gelen söylentiler var."
"Kadın," dedi Mösyö Caux. "Ünlü biri." "Ve," diye mırıldandı Poirot. "Çok da pahalı."
Van Aidin kıpkırmızı kesilmişti. Hafifçe eğilerek yumruğunu masaya indirdi. "Damadım!" diye haykırdı. "İflah olmaz bir alçaktır." Öfke dolu bakışlarını çevresindeki adamların yüzlerinde gezdirdi. "Hiç bilemiyorum," diye ekledi. "Yakışıklı, karizmatik, zarif ve görgülü. Başlangıçta ben de aldandım. Kızımın ölümünü duyunca hiç kuşkusuz mahvolmuş gibi bir tavır sergilemiştir... tabi zaten bilmiyorduysa." "Onun için tam bir şok oldu. Gerçekten yıkıldı."

"Pis sahtekâr! İki yüzlü riyakâr," diye Van Aidin öfkeyle haykırdı. "Kederden perişan olmuş gibi davrandı, değil mi?"
"H... Hayır," diye komiser kekeledi. "Tam olarak bunu söyleyemeyeceğim- Ya siz Mösyö Carrege, siz ne dersiniz?"
Sorgu yargıcı ellerini birbirine birleştirip, gözlerini hafifçe yumdu.
"Şok, şaşkınlık, dehşet... evet bunları söyleyebilirim," dedi düşünceli bir tavırla. "Ama keder, matem... hayır... bunu söylemem olanaksız."
Poirot yeniden söze karıştı.
"İzin verirseniz size bir şey sormak istiyordum, Mösyö Van Aidin, Mösyö Kettering'in karısının ölümünden bir kazancı olacak mı?"
"Yaklaşık olarak iki milyon kadar."
"Dolar mı?"
"Sterlin. Ruth'a evlendiği zaman bu meblağı bağışlamıştım. Vasiyetname yapmadığına ve çocuğu da olmadığına göre bu para olduğu gibi kocasının olacak."
"Ayrılmak üzere olduğu kocasının," diye mırıldandı Poirot. "Ah evet, precisement!"^ '
Komiser, dedektife dönerek onu keskin bakışlarla süzdü.
"Yani sizce?..." diye söze başladıysa da konuşması Poirot tarafından kesildi.

"Söylemek istediğim bir şey yok. Yalnızca gerçekleri sınıflandırmaya çalışıyorum, hepsi bu."
Küçük adam ayağa kalktı.
"Şu an için size daha fazla bir yararım olabileceğini düşünmüyorum, sayın yargıç," dedi Carrege'in karşısında hafifçe eğilerek. "Lütfen beni bundan sonraki olayların seyri konusunda da aydınlatabilir misiniz? Size bundan dolayı minnettar olurum."
"Hiç kuşkusuz. Elbette."
Van Aidin de ayağa kalktı.
Açıkça belli.

"Şu an için bana ihtiyacınız var mı?"
"Hayır mösyö, şu an için gereken tüm bilgiyi aldık."
"O zaman ben de Mösyö Poirot ile birlikte çıkmak ve biraz yürümek istiyorum. Tabi kendisi için bir sakıncası yoksa."
"Mutluluk duyarım, mösyö," dedi küçük adam hafif bir reveransla.
Van Aidin kalın bir puro yaktı. Poirot ise kendine sunulan puroyu reddedip kendi ince sigaralarından birini yaktı. Aslında çok güçlü karaktere sahip olan Van Aidin yeniden normal haline dönmüştü. Bir süre konuşmadan yan yana yürüdükten sonra sessizliği bozan milyoner oldu.
"Yanlış anladıysam beni düzeltin lütfen Mösyö Poirot, ama sanırım mesleğinizi tamamen bıraktığınızı söylemiştiniz."
"Çok doğru mösyö. Yaşamın tadını çıkarıyorum."
"Yine de bu olayda polise yardımcı mı olacaksınız?"
"Mösyö, yolda giderken bir kaza olsa, o anda orada bulunan bir doktor ayaklarının dibinde yaralı biri kanlar içinde can çekişirken, ben artık emekli oldum, yürüyüşüme devam edeyim diyebilir mi? Eğer bu olaylar olduğunda Nice'de olsaydım ve polis birini gönderip yardım etmemi isteseydi hiç kuşkusuz reddederdim. Ama bu olay, bir çeşit yüce Tanrı'nın elime yolladığı bir şey oldu."
"Siz de oradaydınız, değil mi?" diye sordu Van Aidin. "Kompartımanı araştırdınız değil mi?"
Poirot başıyla onayladı.
"Hiç kuşkusuz orada sizin için anlam taşıyabilecek bazı şeyler buldunuz, değil mi?"
"Belki," dedi Poirot.
"Sanırım ne demek istediğimi anlıyorsunuz? Bu olayda Kont de la Roche'un suçlu olduğuna inanmama rağmen, ben aptal biri asla değilim. Son bir saat boyunca sizi izledim ve herhangi bir nedenle bu varsayımı onaylamadığınızı saptadım."
Poirot omuzlarını silkti.

"Belki de yanılıyorum."
"Neyse asıl konuya dönelim, sizden bir ricam olacak. Bu olayda benim adıma görev almayı kabul eder misiniz?"
"Özellikle sizin için çalışmamı mı istiyorsunuz?"
"Aynen öyle. Tam olarak bunu söylemek istiyordum."
Poirot kısa bir süre sustuktan sonra yanıtladı.
"Benden ne istediğinizin farkında mısınız?"
"Sanırım evet," dedi Van Aidin.
"İyi öyleyse," dedi Poirot. "Kabul ediyorum. Ancak bu olayda sorularımın karşılığında doğru, çekinmeden açık yanıtlar verilmesini isterim."
"Evet tabi. Bu çok açık."
Poirot birden değişti. Bir işadamının serinkanlılığı ve ciddiyeti içinde konuşmasını sürdürdü.
"Şu ayrılık konusu," diye ekledi. "Kızınızdan bunu yapmasını siz mi istediniz?"
"Evet."
"Ne zaman?"

"Yaklaşık on gün kadar önce. Bana kocasının davranışlarından yakınan bir mektup yazmıştı. Onu ayrılığın bu durumda en iyi çözüm olduğuna inandırdım."
"Yakındığı konular neydi?"
"Ünü çok yayılmış bir kadınla birlikte olmasından ortalıklarda görülmesinden huzursuzdu -hani biraz önce bahsettiğimiz şu kadın- Mirclle."
"Dansöz mü? Ah! Madam Kettering bundan mı rahatsızdı? Kocasını seviyor muydu?"
"Pek sanmıyorum," dedi Van Aidin tereddütle.
"O zaman kalp acısı değil, gururunun kırılmasından dolayı acı çekiyordu. Durumun böyle olduğunu söyleyebilir miyiz?" "Evet, öyle denebilir."
"Evliliklerinde başlangıçtan itibaren mutluluğu yakalamadığını söy-'eyebilir miyiz?"

"Derek Kettering iliklerine dek sefih bir adam," dedi Van Aidin. "Bir kadını mutlu etmesi olanaksız."
"Yani onun İngiltere'de ciğeri beş para etmez denilen tiplerden olduğunu mu ima ediyorsunuz?" Van Aidin başıyla onayladı.
"Tres bien! Madama ondan ayrılmasını önerdiniz ve o da bunu kabul etti. Doğru anlıyorum, değil mi? Avukatlarıyla görüştünüz, onları görevlendirdiniz. Peki Mösyö Kettering kendisi için yapılan bu planlardan ne zaman haberdar oldu?"
"Onu yanıma çağırtıp yapılmasını düşündüklerimi kendim bizzat açıkladım."
"Peki nasıl yanıtladı?"
Van Aldin'in yüzü anımsadıklarının etkisiyle asıldı. "Son derece küstah davrandı."
"Özür dilerim, mösyö, ama bunu sormak durumundayım. Size Kont de la Roche'dan bahsetti mi?"
"İsmen değil," diye homurdandı diğeri isteksizce. "Ama olay hakkında bilgi sahibi olduğunu ima etti."
"İzninizle size o sıralar Mösyö Kettering'in mali durumunun nasıl olduğunu sorabilir miyim?"
Van Aidin kısa bir tereddütten sonra yanıtladı. "Bunu bildiğim sonucuna nasıl varabiliyorsunuz?"
"Bu konuda inceleme yaptırdığınızı sanıyorum."
"Hımm, neyse... bunda haklısınız. Bunu yaptım. Kettering'in iflas etmek üzere olduğunu saptadım."
"Ve şimdi birden iki milyon sterlinlik bir mirasın sahibi oldu. La vie gerçekten çok tuhaf, sürprizlere gebe, değil mi?" Van Aidin, dedektifi sert bakışlarla süzdü. "Ne demek istiyorsunuz?"
'' Yaşam.

,.,
A "Biraz ahlaki, biraz felsefi düşünüyorum! Neyse konumuza dönelimi jyiösyö Kettering hiç kuşkusuz boşanmayı kayıtsız şartsız kabul etmedi
¦r>ır
BM-
Van Aidin kısa bir süre susup düşündükten sonra yanıtladı.
"Niyetinin ne olduğunu tam olarak bilemiyorum."
"Onunla bu konuyu konuşmadınız mı? Belki daha sonra?"
Van Aidin yine kısa bir süre için ne diyeceğini bilemeyerek sustu.
"Hayır."
Poirot birden olduğu yerde durdu. Şapkasını düzeltti. Milyonere elini uzattı.
"Size iyi günler dilemek isterim, mösyö. Sizin için bir şey yapabileceğimi sanmıyorum."
Van Aidin öfkelendi. "Bu da ne demek?"
"Bana gerçekleri açıklamazsanız sizin için bir şey yapabileceğimi sanmıyorum, hepsi bu."
"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."
"Sanırım ne demek istediğimi çok iyi biliyorsunuz, Mösyö Van Aidin. Hiç kuşkunuz olmasın, bana söylenen bende kalır. Sır saklamayı çok iyi bilirim."
"Öyleyse!" dedi milyoner sıkıntıyla. "Biraz önce gerçeği söylemediğimi itiraf etmeliyim. Damadımla daha sonra bir kez daha bağlantı kurdum."

"Nasıl?"
"Daha açık ifade edecek olursam, sekreterim Binbaşı Knighton'u onunla görüşmeye gönderdim ve boşanmayı pürüz çıkarmadan kabul etmesi karşılığında nakit olarak yüz bin paund ödemeyi önerdim."
"İyi bir meblağ!" dedi Poirot taktirle. "Peki damadınızın yanıtı ne oldu?"
"Cehenneme kadar yolum olduğu!" dedi milyoner üzerine basarak. "Ah!"

Dedektifin yüz ifadesinde hiçbir değişim olmadı. O arıda olaylar, metodik bir düzene oturtmaya çalışıyordu.
"Mösyö Kettering İngiltere'den buraya kadar olan yolculuk boyunca karısını ne gördüğünü ne de onunla konuştuğunu ifade etti. Bu açıklama sizce doğru olabilir mi, mösyö?"
"Evet bence doğru! Onunla karşılaşmamak için özel çaba gösterdiğinden bile eminim."
"Neden?"
"Yanında o kadın olduğu için?"
"Mirelle mi?"
"Evet."
"Bunu nasıl öğrendiniz?"
"Damadımı izlemekle görevlendirdiğim adamlarımdan biri onların bu trende beraberce seyahat ettiklerini bildirdi."
"Anlıyorum," dedi Poirot. "Böyle bir durumca sizin de söylediğiniz gibi Madam Kettering'le bağlantı sağlamaya çalışmamış olması çok doğal."
Ufak tefek adam sessizliğe gömüldü. Van AJdin, onu, içine düştüğü derin düşüncelerden uyandırmadı.

17. BÖLÜM
Aristokrat Bir Adam
Poirot ertesi sabah uşağına sordu. "Daha önce hiç Riviera'da bulunmuş muydunuz, Georges?"
George değişmeyen yüz ifadesiyle tam bir İngiliz uşaktı.
"Evet, efendim. İki yıl önce, Lord Edward Frampton'un hizmetinde çalışırken."
"Şimdi ise," diye mırıldandı efendisi. "Hercule Poirot'nun hizmetin-desiniz. Dünyada önemli değişimler olabiliyor. Bu ne yükseliş."
Uşak bu sözlere karşı hiçbir tepki göstermedi. Uygun bir süre sonra saygıyla sordu.
"Kahverengi giysilerinizi mi giyeceksiniz, efendim? Bugün hava biraz serinde."
"Yeleğinde bir yağ lekesi var," diye karşı koydu Poirot. "Önceki salı günü Ritz'deki yemekte yediğim Filet de sole â la Jeannette'tenn biraz sos damlamıştı."
"Ama şu anda leke yok," dedi George serzenişle. "Lekeyi çıkardım."
"Tres bien," diye mırıldandı Poirot memnuniyetle. "Sizden çok memnunum, Georges!"
"Teşekkürler, efendim."
Soslu dilbahğı filetosu.

Kısa süren bir sessizlikten sonra Poirot dalgın dalgın mırıldandı.
"Bir an için eski efendiniz Lord Edward Frampton ile aynı sosyal çevrede dünyaya geldiğinizi düşünün, sevgili Georges. Kendi paranızın kalmadığını buna karşın olağanüstü zengin bir kadınla evlenmiş olduğu, nuzu ve bu kadının haklı nedenlerle sizden boşanmak istediğini düşünün. Ne yapardınız?"
"Onu bundan vazgeçirmeye çalışırdım, efendim."
"Zorla mı yumuşaklıkla mı?
George dehşete kapılmış bir halde efendisine baktı.
"Özür dilerim efendim, aristokrasiden gelen bir centilmen hiçbir zaman bir Whitechapel balıkçısı gibi davranmaz. Kendine yakışmayan biri şey yapmaz."
"Yapmaz mı Georges? Neyse, bunu düşünmeliyim... Ama kimbilır, belki de haklısınızdır."

Kapı çaldı. George kapıya giderek hafifçe araladı. Mınltılar içinde geçen bir konuşmadan sonra uşak geri döndü.
"Size bir mektup var, efendim."
Poirot mektubu aldı. Komiser Caux'tan geliyordu.
"Kont de la Roche'u sorgulamak üzere toplandık. Sorgu yargıcı sizin de bulunmanızı rica ediyor."
"Hemen giysilerimi getir, George. Acele etmeliyim."
Poirot yeni temizlenmiş kahverengi giysisiyle çeyrek saat kadar sonra sorgu yargıcının bürosuna girdi. Mösyö Caux zaten oradaydı. Carrege, Poirot'yu saygısını belirten bir hoşnutlukla selamladı.
"Olay biraz karıştı," diye mırıldandı Caux. "Kontun cinayetten bir gün önce Nice'e gelmişe benziyor."
Poirot gülümseyerek yanıtladı.
"Eğer bu doğruysa bu konudaki varsayımınızın geçersizliği ortaya çıktı."
Carrege boğazını temizledikten sonra konuşmaya katıldı.

"Yine de bu delillerin geçerliliklerini iyice araştırmamız gerekiyor."
tvlasasınm üzerindeki çana uzanarak çaldı.
Kısa bir süre sonra uzun boylu, siyah saçlı, dikkat çekecek kadar şık giyimli, kendini beğenmiş ifadeli bir adam içeri girdi. Kontun öylesine aristokrat bir görüntüsü vardı ki, babasının Nant'ta kendi halinde bir tahıl tüccarı olduğunu, ki gerçek buydu, fısıltıyla bile söylemek tam bir dalalet olarak nitelendirilebilirdi. Onun bu haline bir kez olsun bakmak bile tüm atalarının Fransız Devrimi sırasında giyotinden geçirildiklerini düşündürmek için yeterliydi.
"Evet, beyler, işte buradayım," dedi kont kibirle. "Benimle hangi konuda konuşmak istediğinizi sorabilir miyim?"
"Lütfen oturun, sayın kont," dedi sorgu yargıcı saygıyla. "Konu Madam Kettering'in ölümü, bu konuyu araştırıyoruz."
"Madam Kettering'in ölümü mü? Hiçbir şey anlamıyorum."
"Sanırım, bayanla... hımmm... tanışıyordunuz, öyle değil mi sayın kont?"
"Tabi ki tanışıyordum. Bunun bu konuyla ne ilgisi olabilir ki?"
Gözüne bir monokl sıkıştırdıktan sonra serinkanlı bakışlarla odada-kileri süzdü. Bakışlarının onu bir çeşit hayranlıkla izleyen Poirot'ya takılması kontun gururunu okşadı. Mösyö Carrege koltuğunun arkasına yaslanarak, yeniden hafifçe boğazını temizledi.
"Belki de henüz duymadınız ama..." Kısa bir ara verdi. "Madam Kettering öldürüldü, sayın kont."
"Öldürüldü mü? Mon Dieu, ne korkunç!"
Büyük bir şaşkınlık ve keder o anda öylesine iyi sergilendi ki rahatlıkla gerçek olduğuna inanılabilirdi.
"Madam Kettering Paris'le Lyon arasında, trende katledildi," diye ekledi Carrege. "Mücevherleri de çalındı."
"Ne kadar korkunç!" diye haykırdı kont öfkeyle. "Polis bu demiryolu gaspçılarına karşı bir tedbir almak zorunda. Artık kimsenin can ve mal güvenliği kalmadı."

"Madamın el çantasında," diye sürdürdü yargıç konuşmasını. "Size ait bir mektup bulduk. Anladığımız kadarıyla madam ile buluşmayı planlıyordunuz."
Kont omuzlarını kaldırıp ellerini iki yana açtı.
"Bütün bu gizliliğin anlamı ne? Hepimiz erkeğiz. Halden anlarız," dedi samimiyetle. "Bu çok özel bir konu, lütfen aramızda kalsın. Adı geçen bayanla ilişkim olduğu doğru."
"Onunla Paris'te buluşup sonra birlikte seyahat ettiğinizi düşünüyoruz."
"Aslında düşüncemiz öyleydi ama madamın isteği üzerine bu planı değiştirmek zorunda kaldık. Onunla Hyeres'te buluşacaktık."
"Onunla ayın on dördünde, akşam Gare de Lyon'da trende görüşmediniz mi?"
"Hayır, aksine aynı günün sabahı ben zaten Nice'e geldim. Bu durumda söylediğinizin gerçekleşmiş olması zaten olanaksız."

"Hiç kuşkusuz, tamam anlıyorum." Carrege yumuşak bir sesle ekledi. "Yalnız yine de her olasılığa karşın bize ayın on dördü akşamı ve gecesi neler yaptığınızı açıklar mıydınız?"
Kont birkaç dakika boyunca düşündü.
"Monte Carlo'da Cafe de Paris'te yemek yedim. Daha sonra da Le Sporting'e gittim. Birkaç bin frank kazandım." Omuzlarını silkti. "Saat on üç sularında da eve döndüm."
"Affedersiniz mösyö, eve nasıl döndünüz?"
"Kendi iki kişilik arabamla."
"Yanınızda biri var mıydı?"
"Hayır, kimse yoktu."
"Bu söylediklerinizi doğrulayacak tanıklarınız var mı?"
"Hiç kuşkusuz arkadaşlarımdan bazıları beni o gece söz konusu yerlerde görmüşlerdir. Yemeği ise yalnız yedim."
"Villanıza döndüğünüzde size kapıyı uşağınız mı açtı?"

"Evin kapısını kendim, anahtarımla açtım."
"Ah!" diye mırıldandı sorgu yargıcı.
Yeniden çanını eline alıp çaldı. Kapı açıldı ve bir odacı göründü.
"Lütfen hizmetçi Mason'u buraya getirir misiniz?" dedi Mösyö Carrege.
"Peki, sayın yargıç."
Ada Mason içeri getirildi.
"Sizden bu beye iyice bakmanızı rica edeceğim, matmazel! Paris'te hanımınızın kompartımanına gelen beyin bu bey olup olmadığını bize elinizden geldiğince söylemeye gayret etmenizi istiyoruz."
Kadın uzunca bir süre kontu inceledi. Poirot adamın bu bakışlardan her nedense biraz huzursuz olduğunu sezdi.
"Gerçekten bundan emin olduğumu söyleyemeyeceğim, efendim," dedi Ada Mason sonunda. "Belki evet, belki de hayır. Onu yalnızca arkasından gördüğüm için bundan emin olmam çok zor. Ama yine de sanırım o bu centilmendi."
"Yine de bundan emin olduğunuzu söyleyemiyorsunuz, değil mi?"
"Ha... hayır," diye haykırdı Ada Mason isteksizce. "Ha... yır. Emin değilim."
"Bu beyi daha önce hiç Curzon Caddesi'nde görmüş müydünüz?"
Mason başını salladı.
"Curzon Caddesi'ne gelen ziyaretçilerden hiçbirini görmezdim," diye açıkladı. "Tabi yanımızda uzunca bir süre kalmadığı taktirde."
"Pekâlâ. Şimdilik bu kadarı yeterli." Sorgu yargıcı hayal kırıklığına uğramışa benziyordu.
"Bir dakika!" diye söze karıştı Poirot o anda. "Eğer izin verirseniz matmazele bir şey sormak isterdim?"
"Hiç kuşkusuz, Mösyö Poirot, elbette." Poirot hizmetçiye döndü. "Biletler nerede matmazel?"

"Biletler mi?"
"Evet, Londra Nice arası tren biletleri. Biletler kimdeydi, sizde mi yoksa hanımınızda mı?"
"Saygıdeğer hanımefendim pulman biletini almıştı; diğer biletleri ise ben saklıyordum."
"Peki biletleri ne yaptınız?"
"Fransa'da trene binince kondüktöre verdim, efendim; böyle yapılması gerektiğini söyledi. Yoksa vermemeli miydim?"
"Yoo, yoo, bunu çok doğru yapmışsınız. Yalnızca bilmek istedim."
Mösyö Caux ve sorgu yargıcı meraklı bakışlarını dedektife yönelttiler. Ada Mason kısa bir ikilemin ardından sorgu yargıcının başıyla onay-lamasıyla dışarı çıktı. Poirot küçük bir kâğıt parçasının üstüne bir şeyler karalayarak Carrege'e uzattı. Komiserin kâğıdı okumasıyla birlikte yüz ifadesinde bir rahatlama göründü.
"Evet, beyler," dedi kont kibirli bir tavırla. "Beni burada daha fazla tutmanız gerekmiyor sanırım."

"Asla! Asla!" diye Carrege uysalca yanıtladı. "Olayın sizinle ilgili olan kısmı şu an için açıklık kazandı. Madamın çantasında bulduğumuz mektup nedeniyle sizi de sorguya almamız gerektiğini anlayışla karşılarsınız sanırım."
Kont ayağa kalktı vestiyerden süslü bastonunu aldı, hafif bir reveransın ardından odadan çıktı.
"İşte hepsi bu!" dedi Carrege. "Siz haklıydınız, Mösyö Poirot. Kendisinden kuşkulanmadığımızı düşünmesi şu an için daha doğru olacak. İki adamım onu gece gündüz sürekli gözetleyecekler, aynı zamanda gösterdiği tanıkları da biraz sıkıştıracağız. Ban... hımm... delilleri pek sağlam görünmüyor."
"Olabilir," dedi Poirot dalgın bir halde.
"Mösyö Kettering'e bu sabah buraya uğramasını rica ettim," diye ekledi yargıç. "Gerçi ona ne sormamız gerektiğini bilmiyorum ama yine de aydınlatılması gereken bir iki kuşkulu nokta..." Susup burnunu sıvazladı.

"Ne gibi?" diye sordu Poirot.
"Örneğin..." Sorgu yargıcı öksürdü. "Beraber yolculuk ettiği kadınla ilgili, Matmazel Mire İle! İkisi farklı otellerde kalıyorlar. Bu da bana... ahh-- oldukça tuhaf görünüyor."
"Bence de öyle," dedi Mösyö Caux. "Bu ikisi sanki özellikle tedbir almış gibiler."
"Doğru!" dedi Carrege zafer edasıyla. "Peki ama neye karşı tedbir aldıklarını düşünüyorsunuz?"
"Çok fazla tedbir kuşku uyandırıyor, değil mi?" diye sordu Poirot esprili bir havada.
"Precisement'^)
"Bence," diye mırıldandı Poirot. "Mösyö Kettering'e soracak birkaç şeyimiz olabilir."
Sorgu yargıcının buyruğu üzerine Derek Kettering her zamanki kayıtsız tavrıyla içeri girdi.
"Günaydın, mösyö!" dedi yargıç saygıyla.
"Günaydın," dedi Derek Kettering kısaca. "Beni çağırtmışsınız. Yeni bir şey mi var?"
"Lütfen oturun, mösyö."
Derek şapka ve bastonunu masanın üstüne bırakarak oturdu.
"Evet, neydi?" diye sordu sabırsızlıkla.
"Aslına bakarsanız yeni bir durum yok," dedi Mösyö Carrege özenle.
"Çok ilginç!" Derek'in kayıtsızlığı sürüyordu. "Beni buraya bunu söylemek için mi çağırdınız?"
Yargıç sert bir tavırla yanıtladı.
"Tabi ki bu konuda sizi gelişmelerden haberdar etmemizin yararlı olacağını düşünüyorduk, mösyö."
"Hatta bir ilerleme kaydedilmese bile."
Tamamen.

"Bunun dışında size sormak istediğimiz birkaç şey de vardı."
"Sorun."
"Karınızı trende görmediğinizde ya da onunla konuşmadığınızda hâlâ ısrar ediyor musunuz?"
"Size bunun yanıtını daha önce de vermiştim. Evet... bunda en ufak bir kuşkum bile yok."
"Hiç kuşkusuz bunun için nedenleriniz vardı."
Derek kaygıyla bakındı.
"O... onun... trende... olduğunu... bilmiyordum," dedi sözcüklerin üstüne teker teker basarak karşısında anlayışı ya da duyma yeteneği zayıf olan biriyle konuşurcasma.
"Bu sizin ifadeniz," diye mırıldandı Carrege.
Derek alnını kırıştırdı.
"Nereye varmak istediğinizi anlıyorum. Ne düşündüğümü biliyor musunuz, Mösyö Carrege?"

"Ne düşünüyorsunuz, mösyö?"
"Fransız polisinin yeteneklerinin abartıldığını düşünüyorum. Trenlerde faaliyet gösteren gasp çetelerine ilişkin kayıtlarınız olmalı. Böylesi bir train de luxe'de^ böyle bir olayın olmasını aklım almıyor, Fransız polisinin bu olay karşısında eli kolu bağlı çaresiz kalması ise, kabul edilir gibi değil."
"Hiç endişelenmeyin, bu işin peşindeyiz, mösyö."
"Bildiğim kadarıyla Madam Kettering vasiyetname bırakmamış," diye söze karıştı Poirot o anda. Parmak uçlarını birbirine dayamış, dikkatle tavana bakıyordu.
"Yaptığını anımsamıyorum," dedi Kettering. "Niçin sordunuz?" "Bu durumda gerçekten ufak çapta bir servet sayılabilecek bir mirasın vârisi oluyorsunuz," diye mırıldandı Poirot. "Gerçekte hatırı sayılır küçük bir servetin."
O
Lüks tren.

Dedektifin gözleri halen tavana dikiliydi ama yine de Derek Kette-ring'in yüzünü kaplayan kızarıklık gözünden kaçmadı.
"Ne demek istiyorsunuz? Ayrıca kim olduğunuzu sorabilir miyim?"
Poirot tüm bu süre boyunca bacak bacak üzerine atmıştı; ayağını indirip tavandan uzaklaştırdığı gözlerini genç adamın yüzüne dikti.
"Adim Hercule Poirot," dedi sakin bir sesle. "Ben gerçekten dünyanın en büyük dedektifiyim. Karınızı trende görmediğinizden ya da onunla konuşmadığınızdan gerçekten emin misiniz?"
"Ne demek istiyorsunuz? Yoksa... yoksa... onu benim öldürdüğümü mü ima etmeye çalışıyorsunuz?"
Birden güldü.
"Niçin heyecanlanıyorum ki. Bu çok saçma. Eğer onu ben öldürmüş olsam, mücevherleri çalmama gerek yoktu değil mi?"
"Bu doğru," diyen Poirot'nun yüzünde hafif bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Bunu düşünmemiştim."
"Bunun adi bir soygun ve cinayet olayı olduğu çok açık," dedi Derek Kettering. "Zavallı Ruth, her şeyin nedeni o kahrolası yakutlar. Onları yanma aldığını herkese söylemiş olmalı. Bu yakutlar yüzünden daha önce de bazı kişilerin öldürüldüğünü duydum."
Poirot birden sandalyesinde doğruldu. Gözlerinde kurnaz, yeşil bir pırıltı belirdi, bu haliyle bakımlı, kurnaz bir kediyi andırıyordu.
"Size bir sorum daha olacak, Mösyö Kettering," dedi. "Karınızı en son ne zaman gördüğünüzü söyleyebilir misiniz?"
"Düşüneyim," diyen Derek Kettering bir süre düşündükten sonra yanıtladı. "Sanırım... üç hafta kadar önceydi. Korkarım size kesin tarihi söyleyemeyeceğim."
"Ziyanı yok," dedi Poirot. "Soracak başka bir şeyim yok."
"Neyse," dedi Derek Kettering, küstah bir tavırla diğerlerine döndü. "Başka bir şey?"

Carrege, Poirot'ya dönerek, ne yapmaları gerektiğini anlamaya çalıştı ve dedektifin hafifçe baş sallamasının ardından kibar bir tavırla yanıtladı.
"Hayır, Mösyö Kettering, hayır, sanırım sizi burada daha fazla tutmamıza gerek yok. Size iyi günler dileriz."
"İyi günler!" diyen Kettering çıktıktan sonra kapıyı arkasından kapattı.
Genç adam kapıdan çıkar çıkmaz Poirot eğilerek merakla sordu.
"Mösyö Kettering'e bu yakutlardan ne zaman bahsettiğinizi öğrenebilir miyim?"
"Söz etmedik ki," dedi Carrege şaşkınlıkla. "Onların varlığını biz de daha dün öğleden sonra Mösyö Van Aldin'den öğrendik."
"Evet, ama kontun mektubunda onlardan bahsediliyordu."
Carrege alınmış görünüyordu.
"Elbette ki Mösyö Kettering'e bu mektuptan da bahsetmedim," dedi şoka uğramış olduğunu belirten bir sesle. "Olayın şu andaki durumu itibariyle bu çok büyük tedbirsizlik olurdu."
Poirot iyice masaya eğilerek, masanın üstüne vurdu.

"Peki onların varlığını nasıl biliyor?" diye sordu yavaşça. "Madamın ona bundan bahsetmiş olması olanaksız, son üç hafta boyunca görüşmemişler. Mösyö Van Aidin ya da sekreterinin de söylemiş olmaları pek olası değil. Onların aralarındaki konuşmaların niteliği çok farklı, bambaşka konulan konuşuyorlar. Gazetelerde de bu konuda bir haber çıkmadı, yakutlardan bahsedilmedi."
Ayağa kalkıp şapka ve bastonunu aldı.
"Yine de," diye mırıldandı kendi kendine giderken. "Bu centilmenin onlar hakkında bilgisi var. Bu çok kuşkulu, evet kuşkulu!"

18. BÖLÜM
Derek Öğlen Yemeğinde
Derek Kettering, Negresco'ya giderek, ısmarladığı birkaç kadeh kokteyli bir dikişte içti. Daha sonra karamsar, kederli gözlerini pırıl pırıl parlayan denizin maviliklerine dikti. Oradaki müşterileri istemeden incelemeye başladı. Kötü giyimli, ilgi çekici hiçbir yönleri olmayan sıradan, kasvetli, sıkıcı bir kalabalık. O günlerde zaten enteresan bir şeye rastlanması çok enderdi. Ancak bu son saptamasını aynı anda değiştirdi; gözleri birden istemeden arka plandaki masalardan birinde oturan bir kadına takıldı. Turuncu-siyahm olağanüstü bir uyumunu sergileyen giysisi dikkat çekiyor, şık şapkası yüzünü gizliyordu. Bir kokteyl daha sipariş etti, yeniden denizi seyre daldı ve sonra birden irkildi. Çok iyi tanıdığı bir parfüm kokusu burnuna geldi; başını kaldırdığında turuncu-siyah giysili kadının tam yanı başında durduğunu gördü. Yüz yüze geldiği anda onu tanıdı. Bu Mirelle idi. Genç adamı çok iyi tanıdığı o etkileyici, küstah gülümseme -siyle süzüyordu.
"Derek," diye mırıldandı. "Beni gördüğüne sevindin, değil mi?"
Kadm masanın diğer yönündeki başka bir sandalyeye oturdu.
"Bu ne beklenmedik bir rastlantı!" dedi Derek isteksizce. "Londra'dan ne zaman ayrıldın?"
Kadın omuzlarını silkti.
"Bir iki gün önce?"

"Ya Parthenon'dan?"
"Onlara... nasıl deniliyordu... istifa ettiğimi, başlarının çaresine bakmalarını söyledim." "Sahi mi?"
"Bundan pek hoşlanmadın, değil mi Derek?" "Öyle olmasını mı bekliyordun?"
Mirelle bir sigara yaktı. Birkaç nefes çektikten sonra yanıtladı. "Bu kadar çabuk açıklamanın doğru olmayacağı, tedbirsizlik olacağı düşüncesinde misin?"
Derek gözlerini kadının yüzüne dikti, omuzlarını silkti ve serinkanlılıkla yanıt verdi.
"Öğlen yemeğini burada mı yiyeceksin?" "Mais oıü. Tabi seninle birlikte yiyeceğim." "Çok üzgünüm," dedi. "Çok önemli bir randevum var." "Mon Dieu! Siz erkekler hepiniz çocuk gibisiniz!" diye bağırdı dansöz kadın heyecanla. "Şimdi de bana karşı şımarık bir çocuk gibi davranıyorsun, Londra'da dairemden çıkıp gittiğinden beri kırgınlığın, küskünlüğün devam ediyor. Ah! Mais c'est inoıii!"^)
"Sevgili yavrum," dedi Derek. "Ne dediğini gerçekten bilmiyorsun. Londra'da batan gemiyi ilk terk edenin fareler olduğu konusunda hemfikirdik, bu konuyu daha fazla konuşmamıza gerek yok."
Kayıtsız, saygısız konuşmasına rağmen yüz ifadesi üzgün ve sıkıntılıydı. Mirelle birden öne doğru eğildi.
"Beni kandıramazsın," diye mırıldandı. "Biliyorum... senin benim için ne yaptığını çok iyi biliyorum."
Derek, kadını sert bakışlarla süzdü. Kadının sözcüklerindeki imalı ton dikkatini çekmişti. Mirelle başıyla onaylayarak devam etti.
"Ah! Hiç korkma, ben sır tutmasını çok iyi bilirim. Fevkaladesin! İnanılmaz bir cesaret sergiledin... ama yine de, bu fikri aklına ben getir-
(*)
Bu olacak şey değil.

dim. Londra'da bazen kazaların da olabileceğini söylemiştim. Tehlikede değilsin değil mi? Polis senden kuşkulanmıyor ya?"
"Ne diyorsun sen?..."
"Pısst."
Parmağında büyük bir zümrüt parlayan, zeytin yeşili eldivenli ince, zarif elini kaldırdı.
"Çok haklısın, topluluk içinde böyle konuşmamalıydım. Bu konuyu artık kapatmalıyız. Zaten tüm sorunlarımız çözüldü. Birlikteki yaşantımız mükemmel, ah gerçekten olağanüstü, fevkalade olacak!"
Derek birden güldü. Bu tatsız, katı bir gülüştü.
"Demek fareler geri dönüyor, öyle mi? Tabi iki milyon küçümsenmeyecek bir miktar. Bunu tahmin etmeliydim." Tekrar güldü. "Bu iki milyonu harcamakta bana yardımcı olabilirsin, değil mi Mirelle? Bunun nasıl yapılacağını çok iyi biliyorsun; hatta hiçbir kadm bunu senden daha iyi bilemez, değil mi?" Tekrar küstahça güldü.
"Hışşt!" diye uyardı Mirelle. "Sana neler olduğunu anlayamıyorum, Derek! Şuraya bak, insanlar buraya bakıyorlar."
"Bana mı? Umurumda değil. Bana ne olduğunu söyleyeyim. Sen benim için bittin, Mirelle! İçimde seni bitirdim. Anlıyor musun? Bitti."
Mirelle bunu genç adamın beklediği şekilde algılamadı. Genç adamı bir iki dakika boyunca süzdükten sonra zarifçe gülümsedi.
"Ah, çocukça davranıyorsun! Öfkelisin, kızgınsın, bütün bunların nedeni de benim gerçekçi düşünmem. Her zaman sana dile getirdiğimi unutmadın, değil mi?"
Öne doğru eğilerek fısıldadı.
"Seni çok iyi tanıyorum, Derek. Bak bana... bak, bu benim, Mirelle, seninle konuşan sevdiğin kadın, Mirelle! Bu kadın olmadan yaşayamayacağını, yaşamın senin için bir anlamı olmayacağını çok iyi biliyorsun. Seni daha önce de sevdim, şimdi yüzlerce defa daha fazla seveceğimi göreceksin. Sana olağanüstü güzellikte bir yaşam sunacağımdan emin ol... mükemmel bir yaşantı! Başka hiç kimse Mirelle gibi olamaz."

İstekli gözlerini genç adamın yüzüne dikti. Onun derin bir soluk alıp rahatlaması için fırsat tanıdı. Kendi kendine mutlulukla gülümsüyordu. Erkekler üzerindeki gücünü ve vazgeçilmez büyüsünü, etkileyiciliğini çok iyi biliyordu.
"Konu çözümlendi değil mi?" diye fısıldadı ve sevgiyle gülümsedi. "Evet, Derek, şimdi beni yemeğe davet ediyor musun?"
"Hayır."
Genç adam derin bir nefes alarak ayağa kalktı.
"Çok affedersin ama sana daha önce de söyledim, randevum var."
"Başka biriyle mi yemek yiyeceksin? Ah! Buna inanmıyorum."
"Karşıdaki bayanla yiyeceğim."
Derek doğrudan o anda merdivenlerden yukarı çıkan, beyazlı kadının yanına gitti. Biraz soluk soluğa, biraz heyecanlı aceleyle konuşmaya girdi.
"Miss Grey, izin verirseniz sizi yemeğe davet etmek isterdim. Anımsıyorsanız sizinle Lady Tamplin'in evinde karşılaşmıştık."
Katherine, genç adamı birkaç dakika yanıt vermeden gri, düşünceli, ancak çok şeyler anlatan gözlerle süzdü.
"Çok teşekkür ederim," dedi biraz sonra. "Davetinizi mutlulukla kabul ediyorum."

19. BÖLÜM
Beklenmeyen Bir Konuk
Kont de la Roche, omelette fines herbes, entrecöte Bearncıise( ) ve kırmızı şaraptan oluşan kahvaltısını henüz bitirmişti. Peçetesiyle bakımlı, siyah bıyığını zarifçe sildikten sonra masadan kalktı. Villasının salonundan geçerken mutlulukla odanın çeşitli yerlerine dağıtılmış objets d'art'lart ' gözden geçirdi: XV. Louis'e ait enfiye kutusu, Marie Antoinette'te ait saten

ayakkabılar ve kontun mise en scene'inin1 **) parçası olan birkaç ufak antika daha. Kont güzel, asil konuklarına bunların aileden kalma yadigârlar olduğunu anlatmaktan hoşlanıyordu. Terasa çıkıp denizin mavisini seyre daldı. Aslında o gün hiç de karşısındaki muhteşem manzaranın keyfini çıkarabilecek durumda değildi. O kadar uğraşıp geliştirdiği plan tamamen boşa gitmişti; şimdi yeni baştan başlaması gerekiyordu. Hasır koltuğuna gömülüp parmaklarının arasına sıkıştırdığı sigarayla derin düşüncelere daldı.
Uşak Hipolyte kahve ve seçilmek üzere birkaç şişe likör getirdi. Kont çok eski, hafif içimli bir brendi seçti.
Uşak oradan ayrılmak üzereyken kont onu sıkıntılı bir yüz ifadesiyle durdurdu. Hipolyte saygıyla olduğu yerde kalakaldı. Durdurulmaktan pek hoşnut olmasa da düzgün duruşu ve tavrı bu hoşnutsuzluğunu gizle-
Sebzeli omlet, bearnez soslu antrikot.
Sanat eserleri.
i***)
Mizansen.

meye yeterli oluyordu. Bu duruşuyla bir saygı ve dikkat abidesinden farlç. sızdı.
"Önümüzdeki günlerde," diye söze girdi kont. "Birtakım yabancılar^ buraya, bu eve gelmeleri mümkün olabilir. Sizle ve Marie ile yakınlık kurmaya çalışacaklardır. Büyük olasılıkla da sizlere benim hakkımda bazı şeyler soracaklar."
"Evet, sayın kont."
"Belki de geldiler bile?"
"Hayır, sayın kont."
"Buraya yabancı kimse gelmedi mi? Bundan emin misiniz?"
"Kimse gelmedi, sayın kont."
"Bu iyi," dedi kont soğuk kuru bir sesle. "Ama gelecekler, bundan eminim. Size sorular yöneltecekler."
Hipolyte efendisini anlayışlı bir beklentiyle süzdü.
"Bildiğiniz gibi buraya önceki salı günü geldim. Eğer polis ya da başka biri size bunu sorarsa sakın bunu unutmayın. Ayın ondördü, salı günü geldim, on beşi, çarşamba değil. Anladınız, değil mi?"
"Kesinlikle, sayın kont."
"Bir kadının adının karıştığı her olayda ihtiyatlı olmak gerekir. Sizin basiretli davranacağınızdan emin olabilirim değil mi?"
"Tedbirli olacağımdan emin olabilirsiniz, efendim."
"Ya Marie?"
"Aynı şekilde. Ona kefil olabilirim."
"İyi öyleyse," diye mırıldandı kont.
Hipolyte gittikten sonra kont düşüncelere dalarak kahvesini yudumlamaya başladı. Zaman zaman alnını kırıştırıyordu; bir kez başını iki yana salladı, iki kez de başıyla bir şeyleri onayladı. O bu düşüncelerine dalmış halde otururken Hipolyte ikinci kez geldi.
"Bir bayan geldi, mösyö."
"Bayan mı?"

Kont şaşırdı. Gerçi Villa Marina'ya bir bayanın ziyarete gelmesi ender yaşanan olaylardan değildi ama o anda kont kimseyi beklemediği gibi, gelen bayanın kim olabileceği konusunda da en ufak fikri yoktu.
Uşak yardımcı olmak isteğiyle fısıldadı. "Sanırım bu sayın mösyönün daha önceden tanıdığı bir bayan değil."
Durum kontun daha da fazla ilgisini çekti.
"Onu hemen buraya getirin," diye buyurdu.
Bir dakika kadar sonra turuncu-siyah giyimli olağanüstü şıklık ve güzellikte bir bayan göründü, onunla birlikte egzotik çiçeklerin kuvvetli kokusu terasa yayıldı.
"Sayın Kont de la Roche?"

Kont hafifçe eğilerek cevap verdi. "Emrinizdeyim madam."
"Adım Mirelle. Belki de benden bahsedildiğini duymuşsunuzdur."
"Ah, elbette matmazel, Matmazel Mirelle'in dans sanatının büyüsüne kapılmamış olmak mümkün mü? Olağanüstü."
Dansöz kadın bu itirafları hafif, sıradan bir gülümsemeyle karşıladı.
"Böyle haber vermeden, birdenbire geldiğim için özür dilerim."
"Lütfen oturun, matmazel," dedi kont ve hemen bir sandalye uzattı.
Kadınlara karşı gösterdiği genel abartılı nezaket maskesinin altında kadını dikkatle inceliyordu. Kontun kadınlar hakkında bilmediği çok az şey verdi. Ancak vahşi hayvan soyuna yakın olan Mirelle tipindeki kadınlar hakkında fazla deneyimi yoktu. O ve dansöz kadın bir anlamda ayrı türdendi. Kont çok övündüğü becerilerinin Mirelle için bir anlamı olmadığının farkındaydı. Paris'li üstelik de seçkin ve deneyimli bir Parisliydi. Ancak kont bir konunun kesinlikle farkındaydı ve bunda yanılmıyordu; öfkeli bir kadınla karşı karşıyaydı. Kont öfkeli bir kadının her zaman söylemesi gerekenden çok daha fazlasını söylediğini ve kendine hâkim, deneyimli bir centilmenin bu durumdaki bir kadından yararlanabileceğini çok iyi biliyordu.
"Mütevazı evimi bu şekilde onurlandırmanız benim açımdan büyük bir onur!" dedi.

"Paris'te ortak tanıdıklarımız var," diye açıkladı Mirelle. "Bana sizden çok bahsettiler. Ancak bugün buraya gelmemin nedeni çok farkh. Nice'e geldiğimden bu yana sizinle ilgili bazı şeyler duydum. Farklı bir konuda, bilmem anlayabiliyor musunuz?"
"Ah!" dedi kont yumuşak bir tavırla.
Dansöz kadın gülümseyerek ekledi. "Size karşı açık olmak istiyorum. İçtenlikle sizin iyi olmanızı diliyorum. Sayın kont, Nice kötü dedikodularla çalkalanıyor. Herkes sizin o İngiliz bayanın, Madam Kettering'in katili olduğunuzu söylüyor."
"Ben mi?... Madam Kettering'in katili mi?... Ah, çok saçma!"
Kadının daha fazla konuşmasını kışkırtacak şekilde kızgınlık göstermeden, umursamaz bir tavır takındı.
Kadın, "Ama evet!" diye direndi. "Durum inanın aynen size söylediğim gibi."
"İnsanlar boş konuşmaktan hoşlanırlar," diye mırıldandı kont kayıtsızca. "Bu türden suçlamaları ciddiye almak benim kişiliğime aykırı."
"Anlamıyorsunuz." Mirelle öne doğru eğildi, siyah gözleri pırıl pırıl parlıyordu. "Bu sıradan bir dedikodu değil. Konu polisle ilgili."
"Polis mi... ah?"
Kont doğruldu; bu kez dikkat kesilmişti.
Mirelle bir kez daha üzerine basarak yineledi.
"Evet, evet. Biliyor musunuz... her yerde arkadaşlarım var. Hatta polis müdürü bile..." Cümlesini çok şeyler anlatan bir omuz silkmeyle yanda kesti.
Kont kibarca, "Güzel bir kadının karşısında polisin bile dili çözülür," diye mırıldandı. "Öyle, değil mi?"
"Polis Madam Kettering'i sizin öldürdüğünüzü düşünüyor, ama yanılıyor."
"Tabi ki yanılıyorlar," dedi kont kayıtsızlıkla.
"Bu sizin ifadeniz, ama gerçeği bilmiyorsunuz. Bense biliyorum."

Kont, ona meraklı bakışlarla baktı.
"Madam Kettering'i kimin öldürdüğünü biliyor musunuz? Söylemek istediğiniz bu mu, matmazel?"
Mirelle heyecanla onayladı.
"Evet."
Kont ciddiyetle sordu. "Peki bu kim?"
"Kendi kocası." Öne doğru eğilip öfke ve heyecaıidan titreyen kısık bir sesle ekledi. "Onu kendi eşi öldürdü."
Kont koltuğuna iyice yaslandı. Yüzü maske gibiydi.
"Bunu nereden bildiğinizi sorabilir miyim, matmazel?"
"Nereden mi biliyorum?" Mirelle bir kahkaha atarak ayağa fırladı. "İşleyeceği cinayetle daha önce övünüyordu. Batmıştı. İflas etmişti, mahvolmanın eşiğindeydi. Onu içinde bulunduğu bataktan yalnızca karısının ölümü

kurtarabilirdi. Bunu bana kendisi söyledi. Aynı trene bindi... ama bunu karısının özellikle bilmemesini sağladı. Sorarım size... niçin? Tabi ki geceleyin üzerine çullanabilmek için!" Gözlerini kapadı. "Sahneyi gözümde canlandırıyorum."
Kont hafifçe öksürdü.
"Olabilir... bu mümkün," diye mırıldandı. "Ama durum öyleyse, matmazel, mücevherleri niçin çalsın?"
"Mücevherleri mi?" diye sordu Mirelle iç çekerek. "Mücevherleri. Ah, şu yakutlar..."
Gözleri buğulandı; gözlerinin ta derinlerinde ufak bir pırıltı belirdi. Kont, onu dikkat ve merakla inceliyor; değerli mücevherlerin kadınlar üzerindeki büyülü gücüne belki de yüzüncü kez şaşırıyordu. Daha soma yüksek sesle kadını gerçek yaşama döndürdü. "Peki benden ne istiyorsunuz, matmazel?" Mirelle yeniden kendini toplayarak, konuya döndü. "Çok basit. Polise gidecek ve onlara cinayeti işleyenin Mösyö Kettering olduğunu söyleyeceksiniz."

"Peki ya bana inanmazlarsa? Benden delil göstermemi isterlerse?" Israrlı bakışlarla kadını süzüyordu.
Mirelle hafifçe gülümseyerek, siyah-turuncu pelerinine sarındı.
"O zaman polisi bana gönderirsiniz, sayın kont," dedi yumuşak bir sesle. "İstedikleri kanıtları onlara ben verebilirim."
Bu sözlerin ardından fırtına gibi hızla arkasını dönerek kayboldu. Görevini tamamlamıştı.
Kont hafifçe kaşlarını kaldırıp uzunca süre onun arkasından baktı.
"Çok öfkeli, intikam peşinde," diye mırıldandı. "Onu bu kadar hiddetlendiren ne olabilir ki? Ama kartlarını açık oynuyor. Acaba Bayan Kettering'i öldürenin kocası olduğuna gerçekten inanıyor mu? Benim buna inanmamı istediği kesin. Hatta polisin de buna inanmasını istiyor."
Kendi kendine gülümsedi. Polise gitmek aklının ucundan bile geçmiyordu. Çok farklı olasılıklar söz konusu olabilirdi; olasılıklardan oluşan geniş bir panoramayı gözlerinin önünde canlandırarak mutlulukla gülümsedi.
Ancak bir an sonra yüzü aklına gelen bir düşünceyle gölgelendi. Mi-relle'in söylediğine göre polis ondan kuşkulanıyordu. Bu doğru olabilirdi de olmayabilirdi de. Onun gibi öfkeli bir kadın içinde bulunduğu ruh halinde sözlerinin doğruluğunu fazla umursamazdı. Diğer yandan bu bilgilere birinci elden ulaşmış olduğu da kesindi. Bu koşulda -ağzı karamsarlıkla kasılıp bir çizgi halini aldı- her halükârda bazı tedbirler alması gerekecekti.
Eve girerek, Hipolyte'e yeniden yabancı birinin gelip gelmediğini sordu. Uşak kesinlikle böyle bir durumun olmadığım ısrarla belirtti. Kont yukarı çıkıp yatak odasında duvarın dibinde duran yazı masasına gitti. Masayı açtı, parmak uçlarıyla oradaki gözlerden birinin dibindeki düğmeye uzandı. Gizli bir çekmece açıldı, burada kahverengi kâğıda sarılı küçük bir paket vardı. Kont paketi alıp bir süre avucunun içinde tarttı. Daha sonra elini kafasına götürüp yüzünü hafifçe ekşiterek kafasından

bir tel saç kopardı. Saçı dikkatle çekmecenin kenarına yerleştirdi ve çekmeceyi yeniden özenle kapadı. Elindeki paketle aşağı indi, garaja geçti ve kırmızı iki kişilik spor arabasına bindi. On dakika sonra Monte Carlo yolundaydı.
Birkaç saat gazinoda oyalandıktan sonra şehrin sokaklarında dolaştı. Daha sonra yeniden arabasına binip Mentone yönünde ilerledi. O öğleden sonra da gri bir arabanın belirli bir uzaklıktan kendini izlediğini fark etmişti. Aynı araba şimdi yine dikkatini çekmişti. Kendi kendine gülümsedi. Karşısında dimdik bir yokuş vardı. Kont gülümseyerek gaz pedalına bastı. Kontun isteklerine göre özel olarak imal edilen küçük kırmızı arabanın ondan umulmayacak kadar güçlü bir motoru vardı. Araba ileri doğru fırladı.
Arkasına bakarak gülümsedi; gri araba takipteydi. Küçük kırmızı araba tozlar arasında yolda uçarcasına bir hızla ilerleyip kayboldu. Bu arada hız tehlikeli bir boyuta ulaşmıştı ama kont usta bir sürücüydü. Artık inişe geçmişti, dik virajlar ve yamaçlar birbirini izliyordu. Sonra araba yavaşladı ve üzerinde

Bureau de Poste'} yazan küçük bir evciğin önünde durdu. Kont hemen arabadan indi, bagaj kapağını açtı, küçük kahverengi paketi aldı ve postaneye doğru ilerledi. İki dakika sonra yeniden Mentone yönünde yola koyulmuştu bile. Gri araba oraya vardığında kont çoktan oradaki otelin terasında ünlü İngiliz beş çayını içiyordu.
Daha sonra yeniden Monte Carlo'ya döndü, orada akşam yemeğini yedi, saat yirmi üçe doğru yeniden evine döndü. Hipolyte onu karşılamak üzere dışarı çıktığında yüz ifadesinden bir şeylerin ters gittiği anlaşılıyordu.
"Ah! Sayın kont nihayet döndüler? Sayın kont bu gün öğleden sonra beni aramadınız, değil mi?"
Kont hayır anlamında başını salladı.
"Yine de öğleden soma telefon eden biri saat on beşte sizinle Ni-ce'de Negresco'da buluşmamı istediğini bildirdi."
1 ' Postane.
155

"Öyle mi?" Kont sordu. "Peki, siz de gittiniz mi?"
"Elbette mösyö, ama Negresco'da kimsenin saym konttan haberi yoktu. Oraya uğramadığınızı söylediler."
"Ah!" dedi kont. "Hiç kuşkusuz aynı saatlerde Marie de akşam alışverişine çıkmıştı, değil mi?"
"Aynen öyle, efendim."
"Neyse. Bunun bir anlamı yok. Bir yanlışlık olmalı."
Merdivenlerden yukarı çıktı, bu arada kendi kendine gülümsüyordu.
Yatak odasına girince kapıyı arkasından kilitleyip dikkatle etrafı gözden geçirdi. Her şey normal görünüyordu. Çeşitli dolap ve çekmeceleri açıp kontrol etti. Sonra başını salladı. Her şeyi aynen buldukları şekilde bırakmaya büyük özen göstermiş oldukları kesindi, ama yine de. Ciddi bir araştırma yapılmış olduğu kesindi.
Yazı masasına giderek gizli kolu bastırdı. Gizli çekmece açıldı. Saç orada değildi. Yeniden başını salladı.
"Fransız polisi gerçekten övgüye değer," diye mırıldandı kendi kendine. "Mükemmel. Gözlerinden hiçbir şey kaçmıyor."
Mavi Trenin Esrarı
20. BÖLÜM
Katherine Arkadaş Oluyor
Ertesi sabah Katherine ve Lenox, Villa Marguerite'in terasında oturuyorlardı. Yaş farklarına rağmen aralarında yakın bir arkadaşlık kurulmuş gibiydi. Lenox olmasa Katherine villadaki yaşama alışmakta büyük güçlük çekecekti, hatta belki de dayanamayacaktı. Kettering olayı o günlerin tek konusuydu. Lady Tamplin konuğunun olayla dolaylı ilişkisinden alabildiğine yararlanıyordu. Katherine'in en ısrarlı, ters yanıtları, itirazları bile Lady Tamplin'in kendini beğenmişlikten kaynaklanan bilgiçliğini etkilemiyordu. Lenox aralarındaki mesafeyi ustalıkla koruyor, annesinin yaptıklarıyla eğleniyor gibiydi. Ancak Katherine'ne de içinde bulunduğu durumdan dolayı içten içten acıyordu. Saf, coşkulu tavrı sınır tanımayan Chubby'nin de konuyu abartmaktaki heyecanı durumu düzeltmekten çok uzaktı. Herkese Katherine'i şu sözcüklerle tanıtmaktan neredeyse kıvanç duyuyordu.
"Bu Miss Grey. Mavi Tren'deki olayı duydunuz mu? Olaya istemeden fazlasıyla karıştı. Ruth Kettering ile cinayetten hemen önce birkaç saat sohbet etmiş. Ne şanssızlık değil mi?"
O sabah bu türden birkaç konuşma Katherine'ni son derece kızdırmış ve sert tepki vermesine yol açmıştı. Yalnız kaldıklarında Lenox her zamanki ağır, ağdalı konuşma şekliyle Katherine'i sakinleştirmeye çalıştı.
"Kullanılmaya alışamadın, değil mi? Daha öğreneceğin çok şey var, Katherine."
157

"Kendimi kaybettiğim için çok üzgünüm. Aslında kolay kolay soğukkanlılığımı yitirmem."

"Artık senin de kendini göstermenin zamanı gelmişti. Chubby eşeğin tekidir, ama onu ciddiye almana gerek yok, kötü bir niyeti yoktur. Annem ise onun aksine insanı çıldırtacak kadar ileri gidebilir ama onun karşısında ne kadar sinirlenip kendini kaybetsen de onun etkileneceğini düşünme. Yalnızca sana o koskoca mavi gözleriyle üzüntü içinde bakar ve umursamaz bile."
Katherine kızın annesi hakkında yaptığı bu küçümseyici, saygısız açıklamalara karşılık vermemeyi yeğledi. Lenox ekledi.
"Aslına bakarsan ben de Chubby gibi düşünüyorum. Bu gizemli cinayetin hoşuma gitmediğini söyleyemem, ilgimi çekmedi değil, neyse, De-rek'i tanımak da bir şey."
Katherine başıyla onayladı.
"Demek dün onunla yemek yedin?" diye konunun üzerine gitti Lenox düşünceli bir halde. "Ondan hoşlanıyor musun, Katherine?"
Katherine birkaç dakika düşündü.
"Bilemiyorum," dedi yavaşça.
"Çok çekici biri o."
"Evet, çekici biri."
"Onun hoşlanmadığın yanı ne?"
Katherine bu soruya doğrudan yanıt vermek istemedi ve geçiştirdi. "Karısının ölümünden bahsetti. Bunun kendisi açısından olağanüstü bir şans olduğunu inkâr etmek istemediğini söyledi."
"Bu da seni dehşete düşürdü, öyle mi Katherine?" diyen Lenox biraz sustu ve neden sonra farklı, tuhaf bir ses tonuyla devam etti. "Senden hoşlanıyor o Katherine."
"Bana yemekte çok hoş şeyler ikram etti," dedi Katherine gülümseyerek.
Lenox konuyu saptırmak istemediğinden, "Bunu buraya geldiği ilk akşam fark ettim," dedi düşünceli bir tavırla. "Sana bakışı çok farklıydı

.aslında onun tipi değilsin, hatta tam tersi. Neyse sanırım bu da din gibi bir şey- insan belirli bir yaşta pençesine düşüyor."
Marie salon penceresinden başını uzatarak seslendi.
"Matmazel telefonda bekleniyorlar! Mösyö Hercule Poirot diye biri arıyor."
"Biraz daha gürültü patırtı! Haydi git Katherine, biraz da dedektifinle kırıştır."
Telefon ahizesinde vurgulu, belirgin tonlamasıyla Hercule Poirot'nun sesi duyuldu.
"Matmazel Grey ile mi görüşüyorum? Bon. Matmazel, size Mösyö Van Aldin'in, yani Madam Kettering'in babasının bir mesajını iletmek istiyordum. Kendisi sizinle görüşmek istiyor; ya Villa Marguerita'da ya da otelinde, siz nasıl isterseniz?"
Katherine bir süre düşündü. Ancak sonra Van Aidin için Villa Mar-guerita'ya gelmenin gereksiz hatta sıkıcı olabileceğini düşündü. Lady Tamplin milyonerin gelişini büyük şamata ile karşılayacaktı. Milyonerin dostluğu kazanma fırsatını kaçırması düşünülemezdi bile. Bundan dolayı Poirot'ya Nice'e gitmeyi tercih edeceğini söyledi.
"Fevkalade, matmazel. Sizi kendi arabamla alacağım. Kırk beş dakika sonra alsam, uygun mu?"
Poirot dakikası dakikasına geldi. Katherine, onu bekliyordu. Hemen hareket ettiler.
"Evet matmazel, nasılsınız, tatiliniz nasıl geçiyor?"
Dedektifin parlak gözlerine bakan Katherine'de ilk bakışta edindiği, onda tuhaf bir çekicilik olduğu izlenimi kuvvetlendi.
"Bu bizim özel roman policier'imiz değil mi?" dedi Poirot gülümseyerek.
"Araştırmayı beraber yapacağımıza söz vermiştim. Söz verdim mi sözümü daima tutarım."
"Çok iyisiniz," diye mırıldandı Katherine.
"Ah! Beni şımartıyorsunuz. Neyse, olayla ilgili son gelişmeleri öğrenmek isterdiniz, değil mi?"

i

Katherine yeni gelişmeleri öğrenmekten mutluluk duyacağını belirtti. Poirot, Kont de le Roche'un kısa bir tanımını yaptı ve olayla ilgisini anlattı.
"Cinayeti onun işlediğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu Katherine düşüncelerine dalmış bir halde.
"Bu bir varsayım," diye yanıtladı Poirot.
"Peki siz öyle olduğunu mu düşünüyorsunuz?"
"Böyle bir şey söylemedim. Ya siz matmazel, sizin düşünceniz ne?"
Katherine başını salladı.
"Bunu nasıl bilebilirim ki? Bu gibi şeylerden hiç anlamam, ama bence..."
"Evet?" diye sordu Poirot cesaretlendirerek.
"Bence... yani bana onunla ilgili olarak anlattıklarınızdan sonra, kont bana cinayet işleyecek biri gibi görünmedi."
"Ah! Çok iyi!" diye bağırdı Poirot. "Benim gibi düşünüyorsunuz, ben de aynı şeyi söyledim." Genç kadını ısrarcı bakışlarla süzdü. "Söyleyin bana, Bay Derek Kettering ile tanıştınız mı?"
"Evet ona Lady Tamplin'in evinde rastladım ve dün de beraber öğlen yemeği yedim."
"Un mauvais sujet,,/v dedi Poirot başını sallayarak. "Ama les fem-mes(' bundan hoşlandınız değil mi?"
Katherine'ne göz kırptı. Kadın utanarak gülümsedi.
"O herkesin dikkatini çekebilecek türde bir adam," diye ekledi Poirot. "Hiç kuşkusuz onu Mavi Tren'de de görmüşsünüzdür."
"Evet, ona rastladım."
"Yemekli vagonda mı?"
"Hayır. Yemeklerde onu görmedim.Yalnızca bir kez gördüm... o da karısının kompartımanına girerken."
(,) Tehlikeli bir konu. (**) Kadınlar.

Poirot başını salladı.
"İlginç bir öykü," diye mırıldandı. "Sanırım, Lyon'da uyanıp pencereden dışarı baktığınızı söylemiştiniz, matmazel? Acaba tesadüfen uzun boylu, siyah saçlı Kont de la Roche'a benzeyen birinin trenden ayrıldığını görmüş olabilir misiniz?"
Katilerine başını salladı.
"Hayır, sanmıyorum," dedi. "Trenden yalnızca kasketli ve paltolu bir delikanlı indi, ama sanırım o da trenden ayrılmadı, peronda biraz dolaştıktan sonra yeniden trene bindi. Bir de bıyıklı bir Fransız vardı, pijamasının üstüne paltosunu giymişti. Sıcak bir fincan kahve istedi. Sanırım bu ikisi dışında peronda yalnızca tren personeli vardı."
Poirot yeniden anlayışla başını salladı.
"Bakın, durumu kısaca açıklayayım," dedi önemli bir sırrı açıklarcası-na bir tavırla. "Kont de la Roche'un bir tanığı var. Aslında tanık çok tehlikeli bir şey, daima en kötü, en öldürücü kuşkuları uyandırır. Ama neyse ki biz varız."
Doğruca Van Aldin'in dairesine çıktılar. Knighton oradaydı. Poirot, onu, Katherine ile tanıştırdı. Karşılıklı olarak saygılarını belirttikten sonra, Knighton nezaketle, "Bay Van Aldin'e Miss Grey'in burada olduğunu bildireyim," dedi.
İkinci bir kapıdan bitişik odaya geçti. Kısık tonda bir mırıldanma duyuldu, daha sonra Van Aidin içeri girdi, elini uzatarak doğruca Katheri-ne'e gitti ve bu arada onu dikkatli ve meraklı bakışlarla inceledi.
"Sizinle tanıştığıma sevindim, Miss Grey!" dedi kısaca. "Bana Ruth hakkında anlatacaklarınızı dinlemekten mutluluk duyacağım."
Milyonerin soğukkanlı tavırları Katherine'ni olumlu etkiledi. Göstermemeye çalıştığı gerçek acısının ne denli şiddetli olduğunu çok iyi du-yumsuyordu.
Van Aidin, genç kadına bir sandalye uzattı.
"Lütfen oturun ve anlatın."

Poirot ve Knighton yan odaya çekildiler, Katilerine milyonerle yalnız kaldı ve elinden geldiğince ayrıntılı ve net olarak Ruth Kettering'le konuştuklarını anlattı. Van Aidin konuşmayı başından sonuna eli gözlerinin üstünde, hiçbir şey söylemeden anlatılanları dinledi. Kadının konuşmasını bitirmesinin ardından sakin bir sesle, "Çok teşekkür ederim, yavrum," dedi.
Daha sonra ikisi de sustular. Katherine o anda teselli sözcüklerinin yanlış olacağını hissetti. Milyoner konuşmaya başladığında ses tonu değişmişti.
"Size minnettar olduğumu bildirmek isterim, Miss Grey. Sanırım zavallı yavrum Ruth'un yaşamının son saatlerinde onun kalbindeki sıkıntıları rahatlatmasına destek olmuşsunuz. Size bir şey sormak istiyorum. Mösyö Poirot size zavallı kızımın ilişki kurduğu serseriden bahsetmiş olmalı. Size bahsettiği, buluşmaya gittiği adam oydu. Ne dersiniz, sizinle konuştuktan sonra bu fikrinden vazgeçmiş olabilir mi?"
"Bu konuda kesin bir şey söyleyemeyeceğim. Bir karar vermiş gibi görünüyordu. Konuşmamızın sonunda daha neşeli görünüyordu."
"Bu alçakla nerede buluşacağı konusunda bir fikriniz var mı? Paris'te mi yoksa Hyeres'te mi?"
Katherine başını salladı.
"Bu konuda bir şey söylemedi."
"Ah!" dedi Van Aidin düşünceli bir halde. "İşin püf noktası da bu aslında. Neyse zaman gerçeği ortaya çıkaracaktır."
Ayağa kalkarak bitişik odanın kapısını açtı. Poirot ve Knighton yeniden içeri girdiler.
Katherine milyonerin yemeğe kalması önerisini geri çevirdi, Knighton, onu aşağıya kadar geçirip bekleyen arabaya binmesine yardımcı oldu. Geri döndüğünde Poirot ve Van Aidin derin bir sohbete dalmışlardı.
"Eğer bilebilseydik..." dedi milyoner düşünceli bir tavırla. "Ruth'un kararının ne olduğunu bilebilseydik? Yarım düzine olasılık var. Belki de

Paris'te trenden inip bana telgraf çekecekti. Belki de kontla konuşmak jçin Güney Fransa'ya gelmeye karar vermişti. Karanlıkta; tamamen el yordamıyla ilerlemeye çalışıyoruz. Hizmetçi onun Paris'te garda kont ile karşılaşınca şaşırdığını hatta endişelendiğini söyledi. Demek oluyor ki böyle bir buluşma planda yoktu. Bu konuda benimle hemfikir inisiniz, Knighton?"
Sekreter birden irkildi.
"Özür dilerim, Bay Van Aidin. Sizi duymadım."
"Hayal mi kuruyorsunuz, ne oldu size?" Van Aidin sinirlendi. "Sizi hiç böyle görmedim. Sanırım kız sizi etkiledi."
Knighton kızardı.
"Çok hoş, dikkat çeken bir kız," dedi Van Aidin üstüne basarak. "Çok da zarif ve akıllı. Gözlerine dikkat ettiniz mi?"
"Gözlerine mi?" diye yanıtladı Knighton. "Bir erkeğin onları fark etmemesi mümkün mü?"

21. BÖLÜM
Tenis Oynarken
Aradan birkaç gün daha geçti. Katherine yalnız yaptığı gezintiden döndüğü bir sabah Lenox'u onu beklerken buldu.
"Bir hayranın aradı, Katherine."
"Kimi kastediyorsun?"
"Yenisini... Rufus Van Aldin'in sekreteri. Onu çok etkilemiş olmalısın. Bu gidişle seri bir kalp kıran zalim bir kadın olacaksın, Katherine. Önce Derek Kettering, şimdi de bu genç Knighton. Hikâyenin en hoş yanı onu çok iyi anımsamam. Annemin burada, bahçeye kurdurttuğu sahra hastanesindeydi. O zamanlar daha çocuktum, sekiz yaşlarında filan."
"Ağır mı yaralıydı?"
"Eğer yanlış anımsamıyorsam bacağından vurulmuştu, oldukça kötü bir yaraydı. Sanırım doktorlar bu konuda bir yanlış yaptılar. Yürüyeceğini, eskisi gibi olacağını söylüyorlardı ama buradan ayrıldığında hâlâ aksı-yordu."

Lady Tamplin dışarı çıkıp onlara katıldı.
"Katherine'ne Binbaşı Knighton'dan bahsettin mi?" diye sordu. "Yakışıklı nazik bir adamdı. Önce onu anımsayamadım -o kadar çok yaralı vardı ki- ama şimdi her şey dün gibi gözümün önünde."
"O zamanlar anımsanmaya değmeyecek önemsiz biriydi," diye söze karıştı Lenox. "Ama şimdi Amerikalı bir milyonerin sekreteri olduğuna göre durum çok değişmiş sayılır."

"Tatlım!" diye seslendi Lady Tamplin belli belirsiz azarlayan bir ses tonuyla. Katherine merakla sordu.
"Albay Knighton niçin aramış?"
"Bugün öğleden sonra tenis oynamaya davet etmek istiyordu. Eğer istiyorsan seni arabasıyla almaya gelecek. Annemle senin adına daveti kabul ettik. Eğer sen bu milyonerin sekreteriyle flört edersen, belki benimle de milyoner arasında bir bağlantı kurulma şansı olabilir, Katherine. Altmış yaşlarında filan olmalı. Hiç kuşkusuz benim gibi tatlı, genç birini arıyordur."
"Ben de Bay Van Aldin'i çok tanımak isterdim," dedi Lady Tamplin ciddiyetle. "Onun hakkında o kadar çok şey duydum. Batı dünyasından gelen bu kaba, seçkin tipler..." Bir an için sustu. "Fevkalade!"
"Binbaşı Knighton davet edenin Bay Van Aidin olduğunu özellikle belirtti," dedi Lenox. "Hatta bunu o kadar çok yineledi ki kuşkulandım bile. Sen ve Knighton, çok hoş bir çift olursunuz. Tanrı sizi kutsasın, çocuklar."
Katherine gülüp giysisini değiştirmek üzere yukarı çıktı.
Knighton öğlen yemeğinden hemen sonra geldi ve Lady Tamplin'in onunla tekrar karşılaşmaktan mutluluk duyduğunu dile getirmesini ustalıkla geçiştirdi.

Cannes yoluna koyulduklarında Katherine'ne, "Lady Tamplin ne kadar hoş olmuş!" dedi.
"Hangi açıdan, fiziksel mi yoksa davranışlarında mı?"
"Her iki açıdan da. Sanırım kırk yaşın üstündedir, ama hâlâ dikkati Çekecek kadar güzel, alımlı bir kadın."
"Bu doğru," dedi Katherine.
"Bugün gelebilmenize çok sevindim," diye ekledi Knighton. "Mösyö Poirot da orada olacak. Ufak adam olağanüstü bir adam. Onu iyi tanıyor musunuz, Miss Grey?"

Katherine başını salladı. "Onunla buraya gelirken trende dedektif romanı okurken tanıştım. Ona laf olsun diye bu tür olayların gerçek hayatta olmadığını söylemiştim. Tabi o sıralar kim olduğunu bilmiyordum."
"Çok ilginç bir adam," dedi Knighton yavaşça sözcüklerin üstüne basarak. "Bazı olağanüstü işler yapmış. Olayların temeline inip nedenlerini keşfetmekte bir dâhi o, üstelik de olayı çözene kadar kimse ne düşündüğünü bilemiyor. Bir defasında Yorkshire'da misafir olduğum malikânede Lady Clanravons'un mücevherleri çalınmıştı. Önceleri olay sıradan bir hırsızlık gibi görünüyordu ama yine de yerel polis ne yapacağını bilemez haldeydi. Hercule Poirot'ya başvurmalarını, onlara yardımcı olabilecek tek kişinin o olduğunu önermiştim ama onlar bu olayda Scotland Yard'a güvenmeyi yeğlediler."
"Peki ya sonra?" Katherine meraklanmıştı. "Mücevherler asla bulunamadı," dedi Knighton kuru bir sesle. "Öyleyse ona gerçekten çok güveniyorsunuz."
"Kesinlikle. Kont de la Roche gerçekten düzenbazın biri. Başını birçok olayda ipten kurtarmayı başardı ama Hercule Poirot onun asıl yüzünü ortaya çıkaracaktır."
"Kont de la Roche," diye tekrarladı Katherine dalgınlıkla. "Gerçekten bu olayda onun suçlu olduğuna inanıyor musunuz?"
"Tabi." Knighton kadını şaşkınlık.içinde süzdü. "Siz inanmıyor musunuz?"
"Yoo hayır..." dedi Katherine telaşla. "Yani demek istiyorum ki ya bu trende olan sıradan bir gasp olayı ise?"
"Tabi öyle de olabilir. Ama bana öyle geliyor ki Kont de la Roche bu tabloya tam olarak oturuyor."
"Ama kendini temize çıkaran tanığı var."

"Ah, tanıklar!" Knighton güldü; bu genç bir insanın neşeli, temiz gülüşüydü.

"Dedektif romanları okumaktan hoşlandığınızı söylediniz, Miss Grey. Güvenilir kanıtları olanların aslında en fazla kuşkulanılacak kişiler olduğunu okumuşsunuzdur."
Gerçek yaşamda da durumun böyle olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?" diye sordu Katherine gülümseyerek.
"Niçin olmasın? Kurgu romanlar gerçek yaşama dayanır."
"Ama okuyucuya süsleyip püsleyip sunulur."
"Belki. Her neyse eğer ben suçlu olsaydım Hercule Poirot'nun ayaklarımın altında dolaşmasından hoşlanmazdım."
"Ben de," diyen Katherine güldü. Tenis kulübüne ulaştıklarında onları Poirot karşıladı. Sıcak bir gün olduğu için beyaz keten bir elbise giymiş, yakasına da bir kamelya takmıştı."
"Bonjour, matmazel!" dedi. "Bu halimle tam bir İngiliz gibi görünüyorum, değil mi?"
"Çok şıksınız," dedi Katherine nezaketle.
"Benimle eğleniyorsunuz," dedi Poirot neşeyle. "Ziyanı yok. Son gülen daima baba Poirot olur."
"Bay Van Aidin nerede?" diye sordu Knighton.
"Onunla korttaki oturma yerlerinde buluşacağız. Gerçeği söylemek gerekirse dostum, benden pek memnun değil. Bu Amerikalılar... sükûnet, dinlenmek nedir bilmiyorlar. Mösyö Van Aidin suçlu avında Nice sokaklarında koşuştursam, her köşeyi araştırsam çok mutlu olacak."
"Aslında bu hiç de fena bir düşünce değil." Knighton patronuyla aynı fikirde olduğunu belirtti.
"Yanılıyorsunuz," dedi Poirot. "Bu gibi işlerde enerjiye değil, inceliğe, ustalığa gerek vardır. Tenis kulübünde birçok insana rastlayabilirsiniz. Bu çok önemli. Ah, bakın Bay Kettering de burada."
Derek doğrudan onlara doğru geliyordu. Yorgun ve sinirli görünüyordu. Onu huzursuz eden bir şeyler olmuş gibiydi. Knighton'la çok soğuk bir şekilde selamlaştılar. Yalnızca Poirot ortamdaki tatsızlığın bilin-

cinde değilmişçesine neşe içinde çevresindekileri rahatlatacak şekilde konuşmayı sürdürüyordu. Herkese küçük komplimanlar yapıyordu.
"O kadar iyi Fransızca konuşuyorsunuz ki Bay Kettering, inanılır gibj değil," dedi. "Bilmeyen rahatlıkla sizin Fransız olduğunuzu düşünebilir. Bir İngiliz için çok ender rastlanır bir nitelik."
"Bunu ben de isterdim," dedi Katherine. "Ama maalesef ben Fran-sızcayı berbat bir İngiliz aksanı iıe konuşuyorum."
Yerlerine gidip oturdular. Hemen ardından Knighton patronunun kortun karşı tarafından el işaretiyle onu yanma çağırdığını fark edince, hemen onun yanına gitti.
"Bu genç adam hoşuma gidiyor," dedi Poirot aceleyle uzaklaşan sekreterin arkasından neşeyle gülümseyerek. "Ya sizin, matmazel?"
"Onun çok hoş bir insan olduğunu düşünüyorum."
"Ya siz, Bay Kettering?"
Küstah bir yanıt Derek'in dilinin ucuna kadar geldiyse de ufak tefek Belçikalının gözlerini kırpıştırmasının yaptığı alarm etkisiyle kendini tuttu. Özenle, sözlerini tartarak konuştu.
"Knighton çok iyi bir arkadaş."
Katherine bir an için Poirot'nun hayal kırıklığına uğradığı duygusuna kapıldı.
"Üstelik sizin de büyük bir hayranınız Mösyö Poirot," dedikten sonra Knighton'un yol boyunca anlattıklarından bahsetti. Kısa boylu adamın anlatılanlardan bir kuş gibi göğsünün kabarıp kibirlenmesini ve bu arada kimsenin kanmadığı bir alçakgönüllülük sergilemeye çalışmasını izlemek Katherine'in çok hoşuna gitti.
"Bu arada aklıma bir şey geldi de," diye söze karıştı dedektif birdenbire. "Sizinle işle ilgili bir konuyu görüşmem gerekiyordu. Trende bu zavallı bayanla konuştuğunuz sırada sanırım sigara tabakanızı düşürmüşsünüz."

Katherine şaşırmıştı.

"Hiç sanmıyorum," diye kekeledi.
Poirot cebinden üzerinde altın renkli bir K harfi bulunan, yumuşak mavi deriden bir sigara tabakası çıkardı.
"Katherine tabakayı görünce, başını sallayarak, "Hayır, bu benim değil," dedi.
"Ah, madam, gerçekten binlerce kez özür dilerim. Bu hiç kuşkusuz madamın kendine aitti. K harfi tabi ki Kettering adını temsil ediyor. El çantasında başka bir sigara tabakası daha bulunduğu için bu yanılgıya düştük, iki sigara tabakasını aynı anda taşıması bize tuhaf geldi de. Birden Derek'e döndü. "Sanırım siz bu tabakanın eşinize ait olup olmadığını biliyorsunuzdur."
Derek bir anlık şaşkınlıktan sonra, hafiften kekeleyerek yanıt verdi.
"Ben... ben bilemiyorum. Ama olabilir de."
"Sizin olamaz değil mi?"
"Kesinlikle değil. Eğer benim olsaydı karımın yanında bulunması olanaksızdı."
Poirot, adamı normalden daha çocuksu ve nahif bakışlarla süzdü.
"Onu karınızın kompartımanına girdiğiniz sırada kaybetmiş olabileceğinizi düşünmüştüm," dedi saf bir ifadeyle.
"Orada hiç bulunmadım. Bunu polise de onlarca defa söyledim."
"Tekrar binlerce defa özür dilerim," dedi Poirot yüzünü iyice ekşiterek. "Bu matmazel sizin kompartımana girdiğinizi gördüğünü söylemişti de."
Düşüncelere dalmış bir halde bir an için sustu.
Katherine Derek'e baktı. Adamın yüzü bembeyaz olmuştu, acaba yanılmış olabilir miyim, diye düşünüyordu Katherine. Derek'in gülüşü çok doğal ve içten görünüyordu.
"Yanılmış olmalısınız, Miss Grey!" dedi rahatça. "Polisin söylediklerinden anladığım kadarıyla sanırım karımın kompartımanı benimkinden bir ya da iki kapı ilerideymiş. O sıralar bunu bilmiyordum tabi. Sanırım

benim kendi kompartımanıma girdiğimi görüp yanıldınız." Van Aidin ve Knighton'un geldiklerini görünce hızla ayağa kalktı.
"Artık buradan ayrılmam gerekiyor," dedi gülümseyerek. "Şu anda ne pahasına olursa olsun kayınpederime katlanamam."
Van Aidin, Katherine'ni hafifçe selamladı. Morali bozuk gibiydi.
"Sanırım siz tenis maçı seyretmekten hoşlanıyorsunuz, Mösyö Po-irot," dedi.
"Evet, bundan hoşlanıyorum," diye yanıtladı dedektif kayıtsızca.
"İyi ki Fransa'dasınız." Van Aidin sözlerini sürdürdü. "Birleşik Dev-letler'de bizler kendimize çok daha az değer veririz. İş daima eğlencenin önünde gelir."
Poirot bu sözlerden kesinlikle alınmadı; öfkeli milyoneri yumuşak ve güven verici bakışlarla süzdü.
"Lütfen sinirlenmeyin," dedi samimiyetle. "Herkesin kendine göre bir yöntemi vardır. Ben şahsen daima iş ile eğlenceyi birbirine harmanlayarak çalışmayı çok doğru ve rahatlatıcı bir fikir olarak düşünürüm."
Diğer iki kişiyi yan bakışlarla süzdü. İkili derin bir sohbete dalmış görünüyorlardı. Poirot memnuniyetle başını salladıktan sonra milyonere doğru eğilip kısık ve boğuk bir sesle açıkladı.
"Buraya eğlenme amaçlı olarak gelmedim; Mösyö Van Aidin. Karşıda oturan yaşlı, iriyarı adamı görüyor musunuz... hani şu soluk benizli, gür sakallı olanı?"
"O da kim?"
"Bay Papopolous," diye yanıtladı Poirot.
"Bir Yunanlı, öyle mi?"
"Aynen öyle. Yunanlı! Dünyaca ünlü bir antikacı. Paris'te küçük bir dükkânı var, ancak polis onun başka işler de yaptığından kuşkulanıyor."
"Ne gibi?"
"Hırsızlık mallarının, özellikle de mücevherlerin satışına; aklanmasına yardımcı olduğundan. Değerli mücevherlerin yeniden taşlanması ve

işlenmesi konusunda onun bilmediği bir şey olamaz. Avrupa sosyetesinin en üst tabakası ve yeraltı dünyasının en alt, en pis tabakasıyla iş yapmaktan çekinmez."
Van Aidin Poirot'yu giderek artan bir dikkatle izlemeye başladı.
"Peki öyleyse?" diye sordu tamamen yeni, farklı bir ses tonuyla.
"Bence bu çok tuhaf!" diye mırıldandı Poirot. "Çok tuhaf! Kendi kendime soruyorum... Ben Hercule Poirot." Dramatik bir şekilde göğsüne vurdu. "Bay Papopolous niçin birden Nice'e gelmiş olabilir?" diye.
Van Aidin çok etkilenmişti. Kısa bir süre için de olsa Poirot'dan kuşkulanmış, ufak tefek adamın artık mesleğiyle olan ilgisinin tamamen geçmişte kaldığını, yaptıklarının yalnızca pozdan öte gitmediğini düşünmüştü. Ancak şimdi duyduklarıyla başlangıçtaki hayranlığı anbean geri dönüyordu. Dedektifin gözlerinin içine baktı.
"Sizden özür dilemeliyim, Mösyö Poirot."
Poirot bu özrü önemsiz bir şey olduğunu belirten bir yüz ifadesiyle geçiştirdi.
"Puf," diye bir ses çıkardı. "Bunun şu anda hiç önemi yok. Şimdi beni iyi dinleyin, Mösyö Van Aidin, sizin için yeni haberlerim var."
Milyoner kulak kesildi, ilgisi tam anlamıyla uyanmıştı.
Poirot hoşnutlukla başını salladı.
"Aynen söylediğim gibi. Bu sizi ilgilendirecek. Bildiğiniz gibi Mösyö Van Aidin, Kont de la Roche sorgu yargıcında ifade verdiği günden bu yana polis tarafından sıkı bir gözetim altında tutuluyor. Sorguya alındığının hemen ertesi günü o evde yokken polis Villa Marina da arama yaptı."
"Evet?" diye sordu Van Aidin. "Bir şey bulundu mu bari? Bahse girerim bulunamamıştır."
Poirot hafif bir reverans yaptı.
"Öngörünüzde yanılmıyorsunuz, Mösyö Van Aidin. Onun suçlanabileceği bir şey bulunamadı. Zaten bulunması da beklenmiyordu. Kont de la Roche, nasıl denir, şey, dünkü çocuk değil. Deneyimli, tilki kadar kurnaz bir centilmen o."

"Evet, sonra," diye homurdandı Van Aidin.
"Tabi ki kontun gizlemek isteyeceği bir kanıt olmaması da mümkündü. Bu olasılığı ihtimal dışı bırakamazdık. Ama eğer gizleyecek bir şeyi varsa... bunu nerede gizlemiş olabilirdi? Evinde olamazdı... polis evi didik didik aradı. Ceplerinde de olamazdı, her an için gözaltına alınabileceğinin bilincindeydi. Bu durumda tek olasılık vardı... arabası! Dediğim gibi sürekli izleniyordu. Monte Carlo'ya ve daha sonra da Menton'a kadar izlendi. Arabası çok güçlü, izleyenleri hızıyla atlatmayı ve yaklaşık bir çeyrek saat kadar gözden kaybolmayı başardı."
"Peki bu kısa sürede yol kenarında bir yere bir şeyler sakladığını mı düşünüyorsunuz?" diye sordu Van Aidin artan bir heyecanla.
"Yol kenarına mı? Hayır. Ça n 'estpas pratique. "^ Ama beni atlatamadı. Bakın, dinleyin; M. Carrege'e ufak bir öneride bulundum. Kendisi büyük nezaket gösterip önerimi kabul etti. Çevredeki tüm postanelere Kont de la Roche'u gördüğünü anımsayan biri olup olmadığını araştırdı. Biliyor musunuz mösyö, bir şeyi saklamanın en iyi yolu onu postayla göndermektir."
"Peki ya sonra?" Van Aldin'in yüzü merak ve heyecanla parlıyordu.
"Ve - voilâ!" Dramatik bir reveransla Poirot cebinden bağı çözülmüş, tekrar beceriksizce paketlenmiş küçük kahverengi kâğıda sanlı paketi çıkardı.
"Söz konusu çeyrek saatte centilmenimiz bu paketi postaya vermiş."
"Hangi adrese gönderilmiş?" diye sordu milyoner sert bir sesle.
Poirot başını salladı.
"Bundan bir şeyler öğrenmemiz mümkün olabilirdi tabi ama maalesef. Paket Paris'te isme gelen mektup ve paketlerin iadesi istenilene kadar ufak bir ücret karşılığında saklandığı küçük bir gazeteci dükkânına gönderilmişti."
Van Aidin sabırsızlanmıştı.
() Bu pratik değil.

"Peki ama bu paketin içinde ne var?"
Poirot paket kâğıdını çıkarınca ortaya küçük, küp şeklinde bir karton kutu çıktı. Etrafa bakındı.

"Şu an çok uygun," dedi memnuniyetle. "Herkes tenis maçma dalmış durumda. Bakabilirsiniz, mösyö!"
Kutunun kapağını bir an için araladı. Milyoner şaşkınlık içinde haykırdı. Yüzü kireç kadar bembeyaz kesildi.
"Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Yakutlar."
Bir dakika kadar donup kalakaldı. Poirot kutuyu yeniden cebine sokup neşeyle etrafa bakındı.
Neden sonra milyoner şaşkınlığından ayıldı, Poirot'ya doğru eğilip dedektifin elini öylesine bir güçle sıktı ki ufak adam acıyla inledi.
"Çok büyüksünüz!" dedi Van Aidin. "Olağanüstü. Söz verdiğinizi gerçekleştiriyorsunuz, Mösyö Poirot. Siz bir tanesiniz, en iyisiniz!"
"Bu bir şey değil," dedi Poirot alçakgönüllülükle. "Düzen, yöntem ve sonuca varabilmek. Hepsi bu. Daha fazlasına gerek yok." Van Aidin heyecan içinde sordu.
"Kont de la Roche tutuklandı, değil mi?" "Hayır," diye yanıtladı Poirot.
Van Aldin'in yüzünde olağanüstü bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Peki ama niçin? Hâlâ ne bekliyorlar?" "Kontun tanıkları hâlâ geçerli." "Ama bu saçmalık."
"Evet, bence de öyle, ama maalesef bunun saçmalık olduğunu da kanıtlamamız gerekiyor."
' "Ve bu arada herif parmaklarımızın arasından kayıp gidecek." Poirot hızla kafasını salladı.
"Hayır," dedi. "Bunu yapmayacaktır. Kontun vazgeçemeyeceği tek şey toplumdaki saygın yeri. Ne olursa olsun olduğu yerde kalıp yüzsüzlüğünü, pişkinliğini sürdürecektir."

Van Aidin halen hoşnut değildi.
"Ama benim görüşüme göre..."
Poirot elini kaldırdı.
"Bir dakika mösyö. Küçük bir fikrim var. İnsanların çoğu birçok kez Poirot'nun küçük fikirleriyle alay etmiş ve yanıldıklanm anlamışlardır."
"Evet," dedi Van Aidin. "Açıklayın. Bu fikir ne?"
Poirot kısa bir süre sustu. Sonra sözcüklerin üstüne basa basa konuştu.
"Yarın sabah on birde sizi otelinizde ziyaret edeceğim. O zamana kadar lütfen kimseye hiçbir şey söylemeyin."

22. BÖLÜM
Bay Papopolous Kahvaltı Ediyor
Bay Papopolous kahvaltı ediyordu. Karşısında da kızı Zia oturuyordu.
Salon kapısı çalındı. İçeri giren uşak Bay Papopolous'a bir kartvizit getirdi. Papopolous kartı uzun uzun inceledikten sonra kaşlarını kaldırıp kızına uzattı.
"Aha!" dedi derin düşüncelere dalmış bir halde sol kulağını kaşırken. "Hercule Poirot. Bilmem ki..."
Baba kız bakıştılar.
"Dün onunla tenis maçında karşılaştık. Zia bu hiç hoşuma gitmiyor."
"Sana bir defasında çok yardımcı olmuştu," diye anımsattı kızı.
"Bu doğru." Papopolous kızını onaylayarak gülümsedi. "Hem zaten artık aktif çalışmayı bırakıp emekliye çekildiğini duydum."
Bu konuşmalar ikisi araşma ana dillerinde geçmişti. Bay Papopolous uşağa dönerek, Fransızca olarak, "Faîtes monîer ce monsieur, "'' dedi.
Birkaç dakika sonra Hercule Poirot içeri girdi. Çok şıktı. Bastonunu neşe içinde sallıyordu.
"Sevgili Bay Papopolous." , Mösyöyü içeri al.

"Sevgili Mösyö Poirot." "Ve Matmazel Zia." Poirot nezaketle eğildi.
"Sizce bir sakıncası yoksa kahvaltımızı bitirebilir miyiz?" diyen Papo-polous ikinci bir fincan kahve doldurdu. "Ziyaretiniz... yani... biraz erken ve beklenmedik oldu da."
"Skandal denecek kadar erken. Ama bilmelisiniz ki çok acelem var." "Ah!" diye mırıldandı Papopolous. "Buraya iş nedeniyle mi geldiniz?" "Hem de çok ciddi bir

iş. Konu Madam Kettering cinayeti." "Bir dakika lütfen!" Bay Papopolous masum bakışlarını tavana dikerek düşündü. "Bu Mavi Tren'de ölen bayan değil mi? Gazetede okumuştum ama cinayet olduğu belirtilmiyordu."
"Araştırmanın sağlığı açısından konunun şimdilik gizlenmesinin daha uygun olacağı düşünüldü."
Tüccar adam kısa bir aradan sonra nezaketle sordu. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Mösyö Poirot?"
"Voilâ," dedi Poirot. "Konuya gelelim." Cebinden Cannes'te gösterdiği kutuyu çıkarıp açtı ve yakutları alarak'Papopolous'un masasının üstüne bıraktı.
Poirot dikkatle incelemesine rağmen yaşlı adamın yüzünde tek bir adalenin bile kıpırdamadığını gördü. Papopolous mücevherleri alıp isteksizce inceledi ve sonra gözlerini dedektife yöneltti. "Muhteşem, değil mi?" diye sordu Poirot.
"Fevkalade," dedi Papopolous. "Sizce değerleri ne kadardır?" Yunanlının yüzünde bazı kaslar seğirmeye başladı. "Size bunu söylememi gerçekten istiyor musunuz, Mösyö Poirot?" "Çok kurnazsınız, Bay Papopolous. Hayır bu gerekli değil. Örneğin beş yüz bin dolar etmez, değil mi?"

Papopolous güldü, Poirot da gülmeye katıldı.
"İmitasyon olarak," dedi Papopolous Poirot'ya taşlan geri verirken. "Biraz önce de belirttiğim gibi fevkalade olduklarını söyleyebilirim. Eğer sizce bir sakıncası yoksa bunları nereden bulduğunuzu sorabilir miyim?"
"Asla. Sizin gibi eski bir dosta bunu söylemenin nasıl bir sakıncası olabilir ki. Bunlar Kont de la Rochc'un elindeki taşlar."
Bay Papopolous'un kaşları anlamlı şekilde çatıldı.
"Gerçekten mi?" diye mırıldandı.
Poirot hafifçe eğilerek olabilecek en samimi ve nahif yüz ifadesini takınıp yanıt verdi.
"Bay Papopolous, kartları açık oynamak istiyorum. Bu mücevherlerin asılları Madam Kettering'in Mavi Tren'deki kompartımanından çalındı. Size bir şeyi özellikle belirtmek isterim: Bu mücevherlerin orijinallerini ele geçirmek beni ilgilendirmiyor; Bu polisin işi. Polis için değil, Mösyö Van Aidin için çalışıyorum. Madam Kettering'i öldüren adamı bulmak istiyorum. Bu taşlarla katilin izini bulmama yardımcı olacakları oranda ilgileniyorum. Anlıyorsunuz, değil mi?"
Son iki sözcüğü özellikle üstlerine basa basa söyledi. Papopolous sakin, yüz ifadesinde en ufak bir değişiklik olmadan konuştu.
"Devam edin."
"Bu taşların orijinallerinin Nice'de el değiştireceğini... ya da çoktan değiştirmiş olduklarını düşünüyorum."
"Ah!" diye mırıldandı Bay Papopolous.
Düşünceli bir halde kahvesini yudumladı, her zamankinden daha asil ve saygıdeğer görünüyordu.
"Kendi kendime dedim ki," diye ekledi Poirot zorlama bir neşeyle. "Bu ne büyük şans! Eski dostum, Bay Papopolous da Nice'de. Bana yardımcı olacaktır."

Papopolous soğuk bir tavırla sordu. "Size nasıl yardımcı olabileceğimi düşünüyorsunuz?" "Düşündüm de, Bay Papopolous olsa olsa iş nedeniyle Nice'dedir." "Pek sayılmaz. Sağlık nedeniyle buradayım. Doktorumun önerisiyle." Kesik kesik öksürdü.
"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Poirot içtenlikle. "Neyse devam edeyim. Bir Rus Grand Dükü Bir Avusturya Arşidüşesi ya da İtalyan Prensesi aile mücevherlerini elden çıkarmak istese... kime gidebilir? Bay Papopolous'a değil mi? Bu tür işlemler yapmaktaki ustalığı, üstün sır saklama yeteneği nedeniyle ünü dünyaya yayılmış olan birine, Bay Papopolous'a."
Diğeri hoşnutlukla başını eğdi. "Beni şımartıyorsunuz."
"Sır saklayabilmek çok önemlidir," diyerek fikrini belirten Poirot, kendisiyle aynı düşünceyi paylaşan Yunanlının yüzünde beliren kaçamak bir gülümseme de gördü.

İki adamın bakışları karşılaştı.
Daha sonra Poirot her sözcüğünü, özellikle, dikkatle seçerek konuşmasını sürdürdü.
"Bu düşüncelerle şu sonuca vardım: Eğer bu taşlar Nice'de el değiş-tirdilerse, Bay Papopolous'un bundan kesinlikle haberi vardır. Değerli taşlar dünyasında olup biten her şeyin haberi ona ulaşır." "Ah!" diyen Papopolous bir croissant!' aldı.
"Bakın polisin bu konuyla hiçbir ilgisi yok. Bu tamamen özel bir konu."
"Duyduğum bazı şeyler var," dedi Papopolous çekinerek. "Örneğin?" "Bunları size anlatmam için bir neden var mı?"
(' Kurvason.

"Evet," dedi Poirot. "Sanırım bir neden var. Çok iyi anımsayacaksınız, Bay Papopolous, on yedi yıl önce, çok önemli, saygın birinin güvende olması için size emanet ettiği, çok değerli bir mücevher tek sorumlusu siz olmanıza rağmen anlaşılmaz biçimde ortadan kaybolmuştu. Eğer bir İngiliz deyimiyle söylemek gerekirse gerçekten başınız dertteydi."
Sevecen bir bakışla masadaki genç kızı süzdü. Kız tabak ve fincanını yana itmiş, dirseklerini masaya dayamış, çenesini avuçlarının arasına almış oturuyordu. Poirot bir gözü kızda sözlerine devam etti.
"O sıralar Paris'teydim. Beni çağırtmıştmız. Kendinizi bana emanet etmiştiniz. Bu değerli mücevheri bulduğum taktirde ömür boyu bana minnettar olacağınızı söylüyordunuz. Eh bien! O mücevheri size getirmiştim."
Bay Papopolous derin bir iç çekmeden sonra mırıldandı.

"Yaşamımdaki en sıkıntılı anlardı onlar."
"On yedi yıl uzun bir zaman," dedi Poirot. "Ancak sizin halkınızın hiçbir şeyi asla unutmadığını söylemeye hakkım var sanırım."
"Bir Yunanlının mı?" diye sordu Papopolous alaylı bir gülümsemeyle.
"Yunanlıları kastetmedim."
Kısa bir sessizlikten sonra yaşlı adam gururla ayağa kalktı.
"Çok haklısınız, Mösyö Poirot," dedi sakin bir tonda. "Ben Yahudi-yim. Dediğiniz gibi bizim halkımız hiçbir şeyi unutmaz."
"Bana yardım edeceksiniz, değil mi?"
"Konu bu mücevherler olunca korkarım yapabileceğim bir şey yok."
Yaşlı adam sözcükleri aynen bir an önce Poirot'nun yaptığı gibi özenle seçiyordu.
"Bilmiyorum. Hiçbir şey duymadım. Ama belki sizin için bir şey yapabilirim... tabi eğer at yarışlarıyla ilgileniyorsanız."

"Bazı koşullarda ilgilendiğimi söyleyebilirim," diyen Poirot, sakin bakışlarla yaşlı adamı süzüyordu.
"Şu sıralar Longchamps'ta koşan, sanırım dikkate değer bir at var. Kesin bir şey söyleyemem, bu söylenti o kadar çok ağız değiştirdi ki, ama sanırım dikkate almaya değer."
Bir an susarak Poirot'ya baktı, karşısındakinin onu gerçekten anladığını belirlemek ister gibiydi.
"Sizi çok iyi anlıyorum," diyen Poirot başını eğerek onayladı.
"Atın adı," diye ekleyen Papopolous, koltuğunda iyice arkaya yaslandı, parmak uçlarını birbirine dayadı. "Marquis. Sanırım bu bir İngiliz atı, ama emin de değilim. Sen ne dersin, Zia?"
"Sanırım evet," dedi kız.
Poirot hemen ayağa kalktı.
"Teşekkürler mösyö," dedi. "At yarışlarına ilişkin, İngilizlerin dediği gibi, bir tiyo almak muhteşem bir şey. Au revoir, bayan, teşekkürler!"
Poirot masanın başında oturan kıza döndü.
"Au revoir. Matmazel Zia. Kendimi sizi henüz dün Paris'te görmüş gibi hissettim. Halbuki aradan en fazla iki yıl geçti."
"On altıyla otuz üç çok farklı yaşlar," dedi Zia melankolik bir tavır içinde.

"Söz konusu olan sizseniz, hayır," dedi Poirot nezaketle. "Babanızla birlikte sizi önümüzdeki akşamlardan birinde yemeğe davet etmek isterdim."
"Bu bizim için bir onur olur," diye yanıtladı Zia.
"Öyle ise bunu hemen organize etmeliyiz," diyen Poirot gülümsedi. "Neyse -je me sauve. "('>
Poirot yoldan aşağı yürürken ıslık çalarken, neşe içinde bastonunu sallıyordu, hatta bir iki kez kendi kendine güldü bile. İlk olarak önünden
<*) Ben kaçıyorum.

geçtiği ilk postaneye girip telgraf çekti. Kelimeleri düzenlemesi biraz za-n:an aldı; telgrafın şifreli çekilmesi gerekiyordu. Bunun için biraz hafıza-sjnı zorladı. Telgrafta kaybolan bir kravat iğnesinden söz ediliyordu. Scotland Yard'dan Müfettiş Japp'a gönderilmişti.
Şifresi çözülmüş olarak ise söylenenler çok açık ve netti: "Marquis takma adını kullanan bir adamla ilgili olarak tüm bilinenleri bana telgrafla bildirin."

23. BÖLÜM
Yeni Bir Varsayım

Poirjt, Van Aldin'in oteline vardığında saat tam on birdi. Milyoner odasında yalnızdı.
"Çok dakiksiniz, Mösyö Poirot," dedi dedektifi karşılamak üzere gülümseyerek yerinden doğrulurken.
"Daima dakikimdir," dedi Poirot gururla. "Kusursuzluk, buna her zaman özen gösteririm. Düzen ve yöntem olmazsa..." Sustu. "Sanırım bütün bunlardan size daha önce de bahsetmiştim. Neyse ziyaretimin nedenine gelelim."
"Şu küçük fikriniz?"
"Evet, küçük fikrim," diyerek Poirot gülümsedi. "Her şeyden önce şu oda hizmetçisiyle tekrar konuşmak isterdim. Ada Mason! Kendisi burada mı?" "Evet. Burada." "Ah!"
Van Aidin merak içinde dedektifi süzüyordu. Zili çalmasının ardından, birkaç dakika içinde hizmetçi odaya girdi.
Poirot, onu bu sınıf insanlar üzerinde hiçbir zaman etkisiz kalmayan olağan bir nezaketle selamladı.
"İyi günler, matmazel," dedi neşeyle. "Eğer mösyö için bir sakıncası yoksa lütfen oturun."

Van Aidin mırıldandı. "Evet, evet oturun."
Çekingenlikle, "Teşekkürler, efendim," diyen Mason oradaki sandalyelerden birinin ucuna ilişti. Her zamankinden daha sıkıntılı ve ezik görünüyordu.
"Buraya özellikle size birkaç soru daha sormak için geldim," diye söze başladı Poirot. "Bu konunun temeline inmek zorundayız. Tekrar şu trendeki adama dönelim. Size Kont de la Roche'u gösterdiler. Söz konusu adamın o olabileceğini, ancak bundan emin olmadığınızı söylediniz."
"Size daha önce de belirttiğim gibi adamın yüzünü görmedim. Durumu bu denli güçleştiren de bu."
Poirot gülümseyerek başıyla onayladı.
"Çok doğru. Anlıyorum. Bu zorluğu çok iyi biliyorum. Neyse matmazel, iki aydır Madam Kettering'in hizmetinde çalıştığınızı söylediniz. Bu süre içinde hanımınızın kocasını kaç kez gördünüz?"
Mason birkaç dakika düşündükten sonra yanıtladı.
"Yalnızca iki kez, efendim."
"Peki yakından mı yoksa uzaktan mı?"
"Bir kez Curzon Caddesi'ndeki eve gelmişti. Yukardaydım, tırabzanlardan aşağı baktığımda onu merdiven eşiğindeki antrede gördüm. Merak ediyordum da; yani anlıyorsunuz değil mi, durumun tuhaflığı nedeniyle." Mason kesik bir öksürükle konuşmasına ara verdi.
"Peki ya ikincisi?"

"Annie ile, diğer hizmetçilerden biri, parka gitmiştik, bana yabancı bir hanımla dolaşan beyefendiyi gösterdi." • Poirot yeniden başını sallayarak onayladı.
"Şimdi beni iyi dinleyin, Mason, hanımınızın Gare de Lyon'da kompartımanında konuştuğunu gördüğünüz adamın... hanımınızın saygıdeğer eşi olmadığını nasıl bilebiliyorsunuz?"

"Bay Kettering mi, efendim? Hiç sanmıyorum."
"Ama emin değilsiniz, değil mi?" diye diretti Poirot.
"Ah... aslına bakarsanız bunu hiç düşünmedim."
Bu düşünce Mason'u görülür şekilde heyecanlandırmıştı.
"Ama beyinizin de trende olduğunu duydunuz değil mi? Koridor boyunca gelen adamın o olması çok doğal olmaz mıydı?"
"Ama saygıdeğer hanımımın konuştuğu adam dışardan gelmiş olmalıydı. Üzerinde paltosu ve şapkası vardı."
"Çok haklısınız, matmazel, ancak sizden bir an düşünmenizi isteyeceğim. Tren Gare de Lyon'a henüz girmişti. Yolculardan birçoğu bacaklarını biraz hareket ettirmek, hava almak üzere perona inmişlerdi. Hanımınız da aynı şekilde davranmak isteyip kürkünü giymişti, değil mi?"
"Evet, efendim," diye onayladı Mason.
"Beyiniz de aynı şekilde davranmış olabilir. Tren sıcaktı, ama peron soğuktu. Paltosunu ve şapkasını giyip peronda dolaşmaya çıkmış, aydınlık kompartımanlara bakarken birden Madam Kettering'i görmüş olabilir. O zamana kadar elbette karısının da trende olduğunu bilmiyordur. Hemen trene binip kompartımana gelmiştir. Hanımınızın onu görünce şaşkınlıktan bir çığlık atmış olması çok doğal, elbette ki ara kapıyı kapayıp çok özel olan konuşmalarının duyulmamasını sağlamak isteyecekti."
Sandalyesinin arkasına yaslanıp sözlerinin hizmetçi üzerindeki etkisini adım adım izledi. Hiç kimse Mason'un ait olduğu sınıfa dahil insanların aceleye getirilmemden gerektiğini Hercule Poirot kadar bilemezdi. Ona kafasındaki sabit düşüncelerden kurtulması için zaman tanımak gerekiyordu. Üç dakika süren bir sessizliğin ardından hizmetçi konuşmaya başladı.
"Evet, efendim, böyle de olmuş olabilir. Ama bu daha önce hiç aklıma gelmedi. Bay Kettering de uzun boylu ve esmer, üstelik aynı yapıda biri. Palto ve şapkayı görünce bunun dışardan gelen biri olması gerektiği-

ni düşündüm. Evet, haklısınız, gördüğüm saygıdeğer beyefendi de olabilir. Ancak bundan da emin değilim, o da olabilir diğeri de, kesin bir şey söyleyemem."
"Teşekkürler matmazel, hepsi bu kadar, size daha fazla ihtiyacım yok. Ah, bir şey daha!" Daha önce Katherine'e gösterdiği sigara tabakası- . m cebinden çıkardı. "Bu tabaka madama mı ait?"
"Hayır, efendim, saygıdeğer bayanın değil... yani..."
Birden dehşet içinde etrafa bakmaya başladı. Kafasında bir fikir şekillenmeye başlıyor olmalıydı.
"Evet, neydi?" diye sordu Poirot cesaretlendirerek.
"Yani düşündüm de... emin değilim ama... hanımefendi belki de saygıdeğer beyefendiye armağan etmek için bunu satın almış olabilir."
"Ah!" dedi Poirot, kadının üstüne daha fazla gitmeyerek.
"Tabi verip vermediğini bilmiyorum."
"Doğru!" dedi Poirot. "Çok doğru. Sanırım hepsi bu kadar matmazel. Size iyi günler dilerim."
Ada Mason sessizce odadan ayrıldı. Çıktığı kapıyı yavaşça kapadı.
Poirot, Van Aldin'e hafifçe gülümseyerek baktı. Milyoner altüst olmuş gibiydi.
"Yani siz... siz cinayeti işleyenin Derek olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Ama şimdiye dek tüm deliller farklı bir kişiyi işaret ediyordu. Kont mücevherlerle suçüstü yakalanmış sayılmaz mı?"
"Hayır."
"Nasıl yani? Ama bana dediniz ki..."
"Ne dedim?"

"Mücevherlerin nasıl bulunduğunu anlattınız ya. Hatta onları ban: gösterdiniz bile."
"Hayır."

Van Aidin şaşkınlık içindeydi. "Bana göstermediğinizi mi iddia ediyorsunuz?"
"Evet."
"Dün tenis maçında göstermediniz mi?"
"Hayır."
"Aklınızı mı kaçırdınız Poirot? Yoksa ben mi deliriyorum?"
"İkimizin de aklımızı kaçırdığımız filan yok," dedi Poirot. "Siz bana bir soru yöneltiyorsunuz, ben de yanıtlıyorum, hepsi bu. Bana size dün mücevherleri gösterip göstermediğimi soruyorsunuz, ben de hayır diyorum. Dün size gösterdiklerim, Mösyö Van Aidin, birinci sınıf bir imitas-yondu. Ancak uzmanının bile gerçeğinden ayırt etmekte zorlanacağı kadar iyi yapılmış bir imitasyon."

24. BÖLÜM
Poirot Nasihat Veriyor
Milyoner önce Poirot'yu şaşkın bakışlarla süzdü. Olanları anlaması belirli bir süre aldı. Ufak tefek Belçikalı kibarca başını salladı.
"Evet," dedi. "Bu durumu değiştiriyor, değil mi?"
"İmitasyon!"
Milyoner öne doğru eğildi.
"Bunu baştan beri düşünüyordunuz, değil mi Mösyö Poirot? Söylemek istediğiniz hep buydu. Kont de la Roche'un katil olduğuna hiç inanamadınız, değil mi?"
"Kuşkularım vardı," dedi Poirot sakin bir sesle. "Bunu size de söylemiştim. Hırsızlık..." Hızla başını iki yana salladı. "Hayır, bu düşünülecek şey değil. Bu Kont de la Roche'un kişiliğine uymuyor."
"Ama yakutları çalmak istediğine inanıyorsunuz, değil mi?"
"Elbette. Bundan hiç kuşkum yok. Bakın size olayı nasıl gördüğümü açıklayayım. Kont yakutlardan haberdardı ve planlarını da buna göre yapmıştı. Kızınızın mücevherleri yanına almasını sağlamak için, bu konuda kitap yazdığı gibi romantik bir öykü geliştirdi. Bu arada da taşların sahtelerini yaptırdı. Asıl niyetinin onları değiştirmek olduğu çok açık. Kızınız Madam Kettering sonuçta değerli taş uzmanı değildi. Olanları fark etse bile bu çok sonraları olacaktı. Üstelik böyle bir durumda bile konttan şikâyetçi olmayacağını düşünüyorum. Böyle bir durumda çok fazla

J
şey ortaya çıkabilirdi. Kontun elinde hiç kuşkusuz kızınızın çok sayıda mektubu vardır. Aslına bakılırsa bu kont açısından çok geçerli, güvenilir bir plandı. Hiç kuşkusuz daha önce de deneyip başarılı olduğu bir taktik!"
"Evet, böyle olduğu çok açık görünüyor," dedi Van Aidin dalgın bir şekilde. "Kont de la Roche'un kişiliğine de uyuyor."
"Evet, ama..." Van Aidin dedektifi ısrarlı, soran bakışlarla süzdü. "O zaman gerçekte olan ne? Bana bunu söyleyebilir misiniz?" Poirot omuzlarını silkti.
"Çok basit," dedi. "Biri konttan önce davrandı." Uzun bir sessizlik oldu.
Van Aidin derin derin düşündü. Lafı uzatmadan hemen konuya girdi.
"Ne zamandan beri damadımdan kuşkulanıyorsunuz, mösyö?" "Başından beri. Hem nedeni hem de olanağı vardı bu cinayet için. Herkes Paris'te madamın kompartımanına giren erkeğin Kont de la Roche olduğuna inanarak hareket etti. Doğrusu bu ya ben de öyle düşündüm. Daha sonra siz tesadüfen bir defasında kont ile damadınızı neredeyse karıştırmış olduğunuzu söylediniz. Bu sözlerinizden onların boy, vücut yapısı, saç rengi açısından birbirlerine benzedikleri sonucunu çıkardım. Bu da beni farklı bakış açılarına götürdü. Hizmetçi kısa bir süredir kızınızın yanında çalışıyordu. Curzon Caddesi'nde yaşamadığına göre damadınızı yakından tanıma olasılığı çok zayıftı, ayrıca zaten adam yüzünü göstermemeye çalışmıştı."
"Yani sizce... kızımı öldüren o mu?" diye sordu Van Aidin boğuk bir sesle.

Poirot hemen elini kaldırdı.
"Hayır, hayır, asla bunu söylemedim. Bu yalnızca bir olasılık, ama üzerinde durulması gereken bir olasılık. Zor durumdaydı... çok zor bir durumda... köşeye sıkışmıştı, iflas etmek üzereydi."

"Peki ama mücevherleri niçin aldı?"
"Bunun sıradan, tren hırsızları tarafından işlenmiş bir cinayet gibi görünmesi için. Aksi taktirde kuşkular hemen onun üzerinde yoğunlaşırdı."
"Peki o zaman mücevherleri ne yaptı?"
"Bunu henüz bulmam gerekiyor. Birçok olasılık var. Nice'de bu konuda bize yardımcı olabileceğini sandığım biri var, hani size tenis maçında gösterdiğim adam."
Ayağa kalktı. Van Aidin de ayağa kalkıp elini dedektifin omzuna koydu. Konuştuğunda sesi hırslı ve duygusaldı.
"Benim için Ruth'un katilini ortaya çıkarın. Sizden başka hiçbir isteğim yok."
Poirot omuzlarını geriye attı.
"Kendinizi Hercule Poirot'nun ellerine bırakın," dedi kibirle. "Hiç korkmayın, gerçeği bulacağım."
Şapkasmdaki tozu eliyle silkeledikten sonra, milyonere rahatlatıcı bir sevecenlikle gülümsedi ve odadan çıktı. Merdivenlerden aşağı inerken yüzündeki kendine güven ifadesi kısmen kayboldu.
"Her şey iyi güzel de," diye mırıldandı. "Yine de bazı sorunlar var. Evet, büyük sorunlar var." Otelden dışarı çıktığında bir an için kalakaldı. Otelin girişinde bir araba durdu. Arabanın içinde Katherine Grey vardı; Derek Kettering ise arabanın yanında duruyordu. Adam, ona ciddiyetle bir şeyler söylüyordu. Bir ya da iki dakika sonra araba hareket etti, Derek Kettering kaldırımın üstünde durdu ve uzunca arkasından baktı. Yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı. Birden omuzlarını dikleştirdi, derin bir soluk alıp arkasını döndüğünde tam karşısında Hercule Poirot'yu buldu. İster istemez irkildi. İki adam bakıştılar; Poirot'nun bakışları sakin ve güvenliydi, Derek'in bakışları ise anlamsız biçimde meydan okur gibiydi. Konuşmaya başladığında kaşları belli belirsiz kalktı, sesinin yumuşaklığında yine de hafiften alaycı, küçümser, hırçın bir tonlama seziliyordu.

"Çok hoş biri, değil mi?" dedi kayıtsızlıkla. Bu davranışı son derece doğal ve rahattı.
"Evet," dedi Poirot düşünceli bir halde. "Madam Katherine gerçekten de çok hoş, bu tanımı tam anlamıyla hak ediyor. Ama davranışları fazlasıyla İngiliz, evet tam bir İngiliz o."
Derek ne diyeceğini bilmez bir halde kıpırdamadan durdu. "Üstelik de çok sempatik, değil mi?" "Evet," dedi Derek. "Onun gibilere sık rastlanmıyor." Bunları kendi kendine konuşurcasına çok kısık bir sesle söyledi. Poirot anlamlı bir baş sallamayla onayladı. Daha sonra eğilerek, tamamen farklı, sakin ancak ciddi, Derek Kettering'i şaşırtan bir tonda ekledi.
"Size belki de küstahlık olarak niteleyeceğiniz bir şey söyleyeceği için bu yaşlı adamı umarım bağışlarsınız. Size anımsatmak istediğim bir İngiliz, özdeyişi var: 'Eskisini bitirmeden sakın yeni bir aşka düşme!' der bu özdeyiş."
Kettering, dedektifi öfkeli bakışlarla süzdü. "Ne demek istiyorsunuz siz, Allah aşkına?"
"Bana kızdınız," dedi Poirot sakin bir tavırla. "Bunu bekliyordum. Ne demek istediğimi daha açık anlatayım. Bakın mösyö, arkanızda içinde bir bayan olan ikinci bir araba var. Eğer başınızı çevirirseniz göreceksiniz."
Derek hışımla başını döndürdü. O anda yüzüne öfkeli bir karamsarlık çöktü.
"Mirelle, lanet olsun!" diye mırıldandı. "Şimdi hemen..." Poirot, onu yapmak istediğinden alıkoydu.
"Sakin olun, önce yapmak istediğinizin akıllıca olup olmadığını düşünün."
Gözlerinde yeşil bir ışık yanıp söndü. Ancak Derek uyarıları algılayacak durumda değildi. Öfkeden tamamen kontrolünü yitirmişti.

"Onunla ilişkimi bitirdim ve o da bunu çok iyi biliyor," diye haykırdı kızgınlıkla.
"Siz bitirdiniz, peki ya o, o da bitirdi mi?"

Derek birden haşin bir şekilde güldü.
"İki milyon sterlinden kendiliğinden vazgeçmeyi kabullenmek mi?" diye mırıldandı kaba bir tavırla. "Mirelle'in böyle bir şeyi kabullenmeyeceğinden emin olabilirsiniz."
Poirot kaşlarını kaldırdı.
"Karşınızdakileri küçümseyen, kötü niyetli olarak algılayan kuşkucu bir kişiliğiniz var," diye mırıldandı.
"Benim mi?" Derek'in hırçın gülüşünde neşenin izine bile rastlanmıyordu. "Kadınların hemen hepsinin aynı olduklarını bilecek yaştayım. Hepsinin değer yargıları tek bir şeye bağlı." Yüz ifadesi birden yumuşadı. "Tabi biri dışında." Bakışları Poirot'nun bakışlarıyla karşılaştı. Gözlerinde bir anlık bir kurnazlık ifadesi belirdiyse de bu hemen kayboldu. "O da bu," dedi başıyla Katherine'in arabasının uzaklaştığı Cap Martin yönünü işaret ederek.
"Ah!" dedi Poirot gülümseyerek.
Dedektifin bu bilinçli sakinliği diğerinin kontrolsüz coşkusunu daha da artırmaya yetti.
"Ne demek istediğinizi biliyorum,ır diye atıldı Derek telaşla. "Yaşadığım hayata bakınca ona layık bir insan olmadığımı düşünüyorsunuz. Böyle bir şeyi düşünmeye bile hakkım olamayacağı görüşündesiniz. Zaten işe yaramazın teki olduğum için haksızlık etmiş olmadığınız kanısındasınız. Karımın ölümünün, üstelik de bir cinayete kurban gitmesinin üzerinden bu kadar kısa bir zaman geçmişken böyle bir şeyi düşünmenin doğru olmadığının bilincindeyim."
Susarak derin bir soluk almaya çalıştı. Poirot bu aradan yatıştırıcı, hatta neredeyse merhametli bir ses tonuyla konuşmaya başladı.
"Ama ben bunları söylemedim ki."
"Ama söyleyecektiniz."
"Kimbilir?" diye mırıldandı Poirot.

"Katherine ile evlenme konusunda en ufak bir şansımın bile olamayacağını söyleyeceksiniz."
"Hayır," dedi Poirot. "Bunu söylemeyeceğim. Namınızın kötü olduğu doğru, ama kadınlar bunu asla... asla umursamazlar. Eğer olağanüstü karaktere sahip erdemli, yüksek ahlak değerleri olan bir adam olsaydınız ve yapmaması gereken hiçbir şeyi yapmamış ya da hep yapması gerekenleri, doğrulan yapmış biri... eh bien! İşte o zaman bu konuda başarılı olacağınızdan büyük kuşku duyardım. Ahlaki değerler, bildiğiniz gibi, romantizme ters düşer. Ancak dullar bunun değerini bilirler."
Derek bir an için şaşkınlık içinde Poirot'ya baktıktan sonra hızla arkasını dönüp bekleyen arabaya gitti.
Poirot ilgiyle genç adamın arkasından bakıyordu. Arabadan başını çıkarıp seslenen güzel bayana baktı.
Ancak Derek Kettering durmadı. Şapkasını takıp aldırmadan geçip gitti.
"Ca v est, "^ dedi Mösyö Hercule Poirot. "Sanırım artık chez moi'ye'**1 gitmenin zamanı geldi."
Eve vardığında ağır başlı George'u pantolonları ütülerken buldu.
"Güzel bir gün, George," dedi. "Biraz yorucu ancak ilgi çekici."
George bu konuşmaları her zamanki saygılı kayıtsızlığıyla karşıladı.
"Doğru, efendim."
"Bir suçlunun kişiliği aslında önemsiz bir konudur, George. Katillerin çoğu kişisel olarak çok seçkin, saygıdeğer görünen insanlardır."
"Dr. Crippe'in olağanüstü nazik ve saygın bir centilmen olduğunu duyardım hep, efendim. Ama yine de karısını kıyma gibi doğradı."
"Örnekleriniz daima çok isabetli, Geoerge."
Uşak yanıt vermedi. O sırada telefon çaldı. Poirot ahizeyi kaldırdı.
"Alo... alo... evet, ben Hercule Poirot."

(' Tamam. ('Evime.

"İyi günler, ben Knighton. Lütfen bir dakika hatta bekleyin, Mösyö poirot, Mösyö Van Aidin sizinle konuşmak istiyor."
Kısa bir süre sonra milyonerin sesi duyuldu.
"Sizsiniz değil mi Mösyö Poirot. Size yalnızca Ada Mason'un kendiliğinden tekrar bana geldiğini bildirmek istedim. Yeniden konu üzerinde düşündüğünü ve Paris'te hanımının kompartımanında gördüğü adamın Derek Kettering olduğundan neredeyse emin olduğunu belirtti. Onda bir şeylerin ona bildik geldiğini, ancak bunu tanımlayamadığım söyledi. Kendinden emin gibi görünüyordu."
"Ah!" dedi Poirot. "Çok teşekkürler Mösyö Van Aidin. Bu bizim açımızdan önemli bir ilerleme sayılabilir."
Ahizeyi yerine koyup bir süre yüzünde ilginç bir gülümseme ile durdu. Öylesine dalmıştı ki George'un yanıt alana dek ona iki kez hitap etmesi gerekti.
"Evet?" dedi Poirot neden sonra. "Ne söylemiştiniz?" "Yemeği evde mi dışarda mı yemeği düşünüyorsunuz, efendim?" "İkisi de değil," dedi Poirot. "Yatağa girip biraz kestireceğim. Beklenilen oldu ve beklenilen olduğu zamanlarda ben daima biraz heyecanlanırım."

25. BÖLÜM
Yine de
Derek Kettering arabanın yanından geçerken Mirelle hafifçe dışarı sarkıp seslendi.
"Derek, seninle biraz konuşmam gerekiyor..."
Ancak Derek şapkasını takıp uzaklaştı.
Oteline girdiğinde resepsiyon görevlisi genç masif tahta masasından kalkarak yolunu kesti.
"Bir bey sizi bekliyor, mösyö."
"Kim?"
"Adını söylemedi, mösyö, ancak konunun önemli ve acil olduğunu, bu nedenle bekleyeceğini belirtti." "Şimdi nerede?"
"Küçük salonda, mösyö. Orada, lobiden daha rahat ve sessiz bir ortamda konuşabileceğinizi belirtti."
Derek başıyla onaylayarak, oraya doğru yöneldi.

Derek küçük salondan içeri girince adam ayağa kalkıp hafifçe onu selamladı. Derek, Kont de la Roche ile daha önce yalnızca bir kez karşılaşmıştı ama yine de bu aristokrat centilmeni tanımakta en ufak bir güçlük çekmedi. Kızgınlıkla kaşlarını çatıp alnını kırıştırdı.
"Kont de la Roche, değil mi?" diye sordu. "Korkarım buraya gelmeniz zaman kaybından başka bir şey değil."

"Umarım öyle değildir," dedi kont dostça bir ifadeyle. Beyaz dişleri parlıyordu. Kontun davranışlarının ve zarafetinin elbette ki başka bir erkeğin üzerinde etkili olması beklenemezdi. Bunun dışında erkekler zaten ona dayanmakta güçlük çekiyorlardı, hem de bütün benlikleriyle. Derek Kettering arkasına bir tekme atıp onu kapının önüne koymak istediğini düşündü. Ancak o anda çıkabilecek bir skandal kabullenebileceği son şeydi. Bu da onu bu isteğini gerçekleştirmekten alıkoydu. Ruth'un bu adamdan hoşlanmasına yeniden şaşırdı. Adam sahtekârın, hem de pis bir sahtekârın tekiydi. Kontun manikürlü ellerine iğrenerek baktı.
"Sizinle önemli bir konuda konuşmak istiyordum," diye söze başladı kont. "Beni dinlemenizin sizin açınızdan iyi olacağı kanısındayım."
Derek yeniden onu dışarı atmak isteği duyduysa da kendini frenledi. Konuşmasındaki gözdağını hemen sezmişti ama yine de bunu farklı yönde algılayarak, o an için boş verdi. Kontun söyleyeceklerini dinlemenin doğru olabileceği birçok neden sıralanabilirdi.

Oturup sıkıntı içinde parmaklarını masanın üstüne vurmaya başladı.
"Evet?" dedi sert bir tonda. "Konu neydi?"
Ne var ki doğrudan konuya girmek kontun yeğlediği bir davranış biçimi değildi.
"Mösyö, öncelikle size henüz çok yeni olan büyük kaybınızdan dolayı başsağlığı dilemek isterim."
Derek sakin bir tonda yanıtladı.
"Eğer sizi ilgilendirmeyen işlere burnunuzu sokar, küstahlık ederseniz sizi pencereden dışarı atacağımdan emin olabilirsiniz."
Başıyla pencereyi işaret etti, karşısındaki huzursuzca kıpırdadı.
"Eğer isteğiniz buysa size memnuniyetle dostlarımı gönderebilirim, mösyö," dedi kibirle.
Derek güldü.

"Bu bir düello teklifi mi? Sevgili kont, bu konuda sizi ciddiye almam olanaksız. Ama yine de size arkanıza atacağım bir tekme ile Promenade des Anglis'ten aşağı atmaktan büyük zevk duyabilirdim."
Kont bu sözlerden alınmaktan çok uzaktı, yalnızca alaylı bir şekilde kaşlarını kaldırdı ve mırıldandı.
"Barbar İngilizler!"
"Evet, neyse," dedi Derek bıkkınlıkla. "Bana söylemek istediğiniz neydi?"
"Size karşı açık olmak ve hemen konuya girmek istiyorum. Bu ikimize de uyar, değil mi!"
Tekrar kendi stilinde gülümsedi.
"Devam edin," dedi Derek sabırsızla.
Kont gözlerini tavana dikti, parmak uçlarını birleştirerek esnetti ve mırıldandı.
"Hatırı sayılır miktarda paraya kondunuz, değil mi mösyö?"
"Bu sizi neden ilgilendiriyor?"
Kont doğruldu.
"Mösyö, bu yüzden adım lekelendi. İğrenç, kabul edilemez bir suç, cinayet işlediğimden kuşkulanıyorlar."
"Bu suçlamayla benim hiçbir ilgim yok," dedi Derek soğuk bir tonda. "Sorgulamada hakkında bir şey söylemedim."
"Ben suçsuzum," dedi kont. "Yüce Tanrı adına." Kont bir elini kaldırdı. "Yemin ederim ki suçsuzum."
Derek nezaketle mırıldandı.
"Bu konuda yetkili ben değilim, yetkili sorgulama yargıcı, Mösyö Carrege."
Kont tepki vermedi.
"Sorun yalnızca işlemediğim bir cinayetle suçlanmam değil, ayrıca çok acil de paraya ihtiyacım var."
Anlamlı bir şekilde hafif hafif öksürdü.

Derek ayağa kalktı.
"Bunu tahmin etmeliydim," dedi kısık sesle. "Siz alçak bir şantajcısınız! Benden bir kuruş bile alamazsınız. Karım öldü, artık çıkaracağınız hiçbir skandal onu etkileyemez. Sanırım size çılgınca mektuplar yazdığını ima ediyorsunuz. Ayrıca şu anda onları sizden belirli bir meblağ karşılığında almayı kabul etsem bile bir ya da ikisini elinizde tutacağınızdan eminim. Size bir şeyi açıkça söylemek isterim, Mösyö de la Roche, şantaj burada, Fransa'da olduğu gibi İngiltere'de de iğrenç bir sözcüktür. Tek yanıtım bu! Size iyi günler dilerim."
"Bir dakika." Derek odadan çıkmak üzere arkasını dönünce elini uzattı.
"Yanılıyorsunuz mösyö. Benim bir centilmen olduğumu unutmayın." Derek güldü.
"Bir kadının bana hitaben yazdıkları benim için kutsaldır ve bende kalır." Kont gururla, vakur bir havada başını kaldırdı. "Size önermek istediğim iş "çok farklı bir şey. Söylediğim gibi parasal açıdan sıkışık bir durumdayım ve bu durumdayken bildiğim bazı şeyleri polise anlatmamak vicdanımı gerçekten rahatsız edebilir." Derek ağır ağır salona döndü. "Ne demek istiyorsunuz?" Kontun sinsi gülümsemesi yeniden belirdi.

"Konunun ayrıntılarına girmeme sanırım gerek yok," diye homurdandı. "Bir suç işlenmişse bundan kimin yarar sağladığına bakmak gerektiği söylenir, değil mi? Biraz önce de belirttiğim gibi bu cinayetten çıkar sağlayan, büyük paraya konan sizsiniz." Derek güldü.
"Eğer hepsi buysa..." dedi küçümseyerek. Kont hayır anlamında başını salladı.
"Hepsi bu kadar değil, sevgili mösyö. Eğer elimde daha kesin ve geçerli bilgiler olmasa inanın size gelmezdim. Cinayet kuşkusuyla gözaltına alınıp yargılanmak hiç hoş değil, mösyö."

Derek adamın iyice yakınına sokuldu. Yüzünde öylesine büyük bir öfke vardı ki kont ister istemez iki adım geri çekildi.
Genç adam, "Beni tehdit mi ediyorsunuz?" diye haykırdı öfkeden kö-pürerek.
"Bu konudan bir daha bahsedildiğini bile duymayacaksınız," diye tekrarladı kont. "Şimdiye kadar çok ahlaksız blöfle karşılaştım ama..."
Kont beyaz eldivenli elini itiraz edercesine kaldırdı.
"Yanılıyorsunuz. Bu blöf değil. Sizi ikna etmek için şu kadarını söylemem yeterli sanırım. Bu bilgilerin kaynağı belirli bir kadın. Cinayeti işlediğinize dair elinde kuşku götürmeyen bir kanıtı olduğunu belirten bir kadın."
"Bir kadın mı? Kim?"
"Matmazel Mirelle."
Derek tokat yemişçesine bir adım geri atıp sendeledi.
"Mirelle," diye mırıldandı.
Kont karşısındakinin bu durumunu bir avantaj olarak görüp bu fırsattan yararlandı.
"Yüz bin franklık küçük bir meblağ. Hepsi bu. Fazlasını istemiyorum."
"Efendim?" diye sordu Derek dalgınlıkla.
"Yalnızca yüz bin franklık küçük bir meblağ, dedim mösyö, vicdanımı rahatlatmak için yeterli olacaktır."
Derek yeniden kendini toparlamışa benziyordu. Kontu sert bakışlarla süzdü.
"Hemen bir yanıt vermemi mi bekliyorsunuz?" "Lütfen, mösyö."
"Alın öyleyse. Cehenneme kadar yolunuz var. Anladınız mı?" Yanıt veremeyecek kadar şaşırmış olan kontu orada bırakarak, topukları üzerinde dönüp hızla salondan çıktı.

Otelin kapısına çıkar çıkmaz bir taksi tutup Mirelle'in oteline gitti. Resepsiyonda ona dansçı kadının henüz birkaç dakika önce dönmüş olduğunu söylediler. Derek resepsiyona kartını bıraktı.
"Bu kartı matmazele götürüp beni kabul etmesini beklediğimi iletir misiniz?"
Kısa bir süre sonra Derek'e bir komiyi izlemesi söylendi. Antreden dansçı kadının kaldığı "daireye g«4iğj_a»da_burnuaa----egze-tik parfümlerden oluşan bir koku dalgası çalındı. Oda karanfil, orkide ve mimozalarla doluydu. Mirelle kat kat dantellerden yapılmış bir sabahlıkla pencerenin dibinde duruyordu.
Kadın iki yana açılmış elleriyle genç adama doğru geldi. "Derek... geldin demek. Bana döneceğini biliyordum." Derek, kadının kollarını geri iteleyerek, öfkeyle baktı. "Niçin Kont de la Roche'u bana gönderdin?" Kadın gerçek olduğu açıkça belli bir şaşkınlıkla bakıyordu. "Ben mi? Ben mi Kont de la Roche'u sana yolladım? Peki ama neden?"
"Neden olacak şantaj için." Derek öfkeyle homurdandı.
Kadın şaşkınlıktan donakalmıştı. Sonra birden gülerek, başını salladı.
"Tabi. Bunu beklemeliydim. Ce type-lâ(> kendine yakışanı yaptı! Bunu bilmeliydim. Hayır Derek, inan bana onu sana ben göndermedim."
Derek, kadını düşüncelerini okumak istercesine ısrarlı bakışlarla süzüyordu.
"Sana açıklayayım," dedi Mirelle. "Bunu yapmış olmaktan utanç duyuyorum ama sanırım yine de anlatmam gerekiyor. Bildiğin gibi, son kez senin yanından ayrıldığımda çok öfkeliydim, adeta kendimi kaybetmiştim." Yüzünde çok sıkıntılı bir ifade belirdi. "Benim yapımı biliyorsun... Sabırlı bir insan değilim. Tek isteğim senden öç almaktı, bundan dolayı
?'; Bu tipler.

da doğruca Kont de la Roche'a gidip ona polise gidip ihbarda bulunmasını söyledim. Sakın korkma Derek, henüz aklımı kaybetmedim. Kanıt benim elimde. Benim ifadem olmadan polis hiçbir şey yapamaz, anlıyorsun değil mi? Evet, şimdi... ya şimdi?"
Adama sokulup acı dolu istekli bakışlarını onun gözlerine dikti.
Adam, onu hırsla geri itekledi. Kadın tam karşısında duruyor, göğsü inip inip kalkıyordu. Gözleri saldırmaya hazırlanan bir kedininkini andırır biçimde kısılmış, çizgi halini almıştı.
"Kendine dikkat et, Derek, kendine gel! Artık bana geri döndün, değil mi?"
"Sana asla geri dönmeyeceğim," dedi Derek sakin bir tonda.
"Ah!"
Dansçı kadın o anda tıpkı kediye benziyordu. Gözleri seğiriyordu.
"Başka bir kadın mı var? Şu son beraber yemek yediğin kadın, değil mi? Eh! Haklıyım değil mi?"
"O gördüğün kadından eşim olmasını isteyeceğim. Bunu sana şimdiden söyleyebilirim."
"Şu süslü İngilizle mi? Buna izin vereceğimi mi düşünüyorsun? Asla!" Güzel, kıvrımlı vücudu titriyordu. "Dinle bak, Derek, Londra'daki görüşmemizi anımsıyorsun, değil mi? Seni kurtarabilecek tek şeyin karının ölümü olacağını söylemiştin. Onun sağlıklı olmasına çok üzülüyordun. Sonra aklına bu kaza fikri geldi. Hatta belki yalnızca basit bir kazadan fazlası da."
Derek kızgınlıkla karışan bir küçümsemeyle karşısındaki kadını süzdü.

"Sanırım bu konuşmayı Kont de la Roche'a da anlattın."
Mirelle güldü.
"Beni aptal mı sanıyorsun? Bu kadar dayanaksız bir öykü nedeniyle polisin seni tutuklayacağını düşünecek kadar aptal olabilir miyim? Dinle

bak... sana son bir şans tanıyacağım. Şu İngilizi bırakacaksın. Bana döneceksin. Ve ondan sonra, ekeri, kimse ama hiç kimse öğrenemeyecek..."
"Neyi?"
Kadın hafifçe güldü.
"Seni kimsenin görmediğini mi sanıyorsun?..."
"Bu da ne demek?"
"Dediğim gibi, seni kimsenin görmediğini mi sanıyorsun, Derek, ama ben gördüm seni, gördüm mon ami, o akşam tren Lyon'a varmadan hemen önce karının kompartımanından çıktığını gördüm. Üstelik daha fazlasını da! Sen kompartımandan çıktığında karının ölmüş olduğunu da biliyorum."
Adam, onu şaşkın bakışlarla süzdü. Daha sonra aynen bir uyurgezer gibi kendinde bile olmadan arkasını döndü ve odadan çıktı. Bu arada ayakta durmakta bile zorlandığı anlaşılıyordu.

f
26. BÖLÜM
Bir Uyarı
"Bu bir gerçek?" dedi Poirot. "Biz iyi dostuz ve aramızda sır olamaz."
Katherine, Poirot'yu görmek için başını çevirdi. Dedektifin sesinde bir farklılık, Katherine'in daha önce hiç görmediği bir ciddiyet seziliyordu.
Monte Carlo'nun bahçelerinde oturuyorlardı. Katherine arkadaşlarıyla gelmiş ve hemen oraya vardıkları anda Knighton ve Poirot'ya rastlamışlardı. Lady Tamplin bir anlamda Knighton'u esir alıp Katherine'in büyük çoğunluğunun o anda kurgulandığına inandığı anıları birbjri ardından anlatıyordu. Lady Tamplin'in eli genç adamın kolunda beraberce yürümeye başladılar. Knighton başını çevirip omuzlarının üzerinden diğerlerine baktığında, bunu gören Poirot'nun gözlerinde anlamlı bir pırıltı belirdi.
"Elbette ki dostuz," dedi Katherine.
"İlk görüştüğümüz andan beri birbirimizi çok iyi anlıyoruz," diye Poirot dalgınlıkla mırıldandı.

"Bana gerçek yaşamda da bir roman policier yaşanabileceğini söylemenizden bu yana."
"Peki bunda haklı değil miydim?" Poirot işaret parmağını anlamlı bir şekilde salladı. "İşte gördüğünüz gibi gerçek bir polisiye romanın içinde-

yjz. Bu benim için çok doğal. Ne de olsa ben metier'im1*' ama sizin için durum farklı. Evet..." Dalgın bir ifadeyle ekledi. "Sizin için durum çok farklı."
Katherine dedektifi meraklı bakışlarla süzdü. Adam, onu uyarmak, henüz farkında olmadığı bir tehdite karşı uyarmak ister gibi konuşuyordu.
"Niçin benim de bu olayın içinde olduğumu söylüyorsunuz? Gerçi ölmeden hemen önce Bayan Kettering ile konuştum ama artık her şey gelip geçti. Artık bu olayla hiçbir ilgim yok."
"Ah matmazel, ah matmazel... keşke insan bir olayla hiçbir ilgisi olamayacağını kesinlikle söyleyebilse?"
Katherine inatçı bir tavırla dönerek, ısrarlı bakışlarını Poirot'ya yöneltti.
"Konu ne?" diye sordu. "Bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor ya da ima ediyorsunuz. Ancak imalardan anlam çıkarma konusunda hiç de yetenekli sayılmam. Söylemek istediğinizi doğrudan yüzüme söylemenizi yeğlerim."
Poirot, genç kadım endişeyle süzdü.
"Ah, mals c'est anglais ça"(**> diye mırıldandı. "Keşke hayatta her şey siyah ya da beyaz kadar kesin ve açık olarak belirlenebilse. Ama maalesef yaşam öyle değil, matmazel. Henüz açık olarak kendilerini göstermeyen, ancak insanların üstüne gölgeleri düşen öyle çok şey var ki."
Alnını çok büyük, ipek bir mendille silip kuruladıktan sonra mırıldandı.
"Bu gidişle şair olup çıkacağım. Neyse, sizin de söylediğiniz gibi, artık zaman gerçekleri konuşmanın zamanı. Ve gerçekler, bana Binbaşı Knighton hakkında ne düşündüğünüzü söyler misiniz?"
?.Usta
Tam İngiliz.

"Çok hoşuma gidiyor," dedi Kamerine sevecenlikle. "Ayrıca çok da çekici."
Poirot içini çekti.
"Ne oldu?" diye sordu Katilerine merakla.
"Yanıtınız öylesine i^ten ki," diye yanıtladı Poirot. "Eğer hoş biri gibi kayıtsız bir yanıt vermiş olsaydınız, inanın bu çok daha fazla hoşuma gidecekti. "
Kamerine yanıt vermedi. Kendini biraz huzursuz hissediyordu. Poirot düşüncelerine dalmış bir havada konuşmayı sürdürdü.
"Yine de, kim bilebilir ki! Les femmes, duygularını gizlemek için öylesine çok yöntemleri var ki. Kimbilir belki de içtenlik bunların çoğundan daha iyi bir yol."
İçini çekti.
Kamerine, "Hiç anlamıyorum..." diye. söze başladıysa da cümlesini tamamlayamadı. Sözü Poirot tarafından kesildi.
"Benim niçin aslında beni ilgilendirmeyen işlere bu kadar karıştığımı anlayamıyorsunuz, değil mi? Belki de münasebetsiz olarak görüyorsunuz? Ama ben yaşlı bir adamım ancak arada sırada -o da çok ender- karşıma iyi olmasıyla içtenlikle ilgilendiğim biri çıkıyor. Biz dostuz, bunu siz de söylediniz. Ve... ben sizin mutlu olduğunuzu görmek istiyorum."
Katherine'in bakışları yere dikildi. Elinde kreton bir şemsiye vardı, şemsiyenin ucuyla yere, ayaklarının dibindeki çakılların içine daireler çizmeye başladı.
"Size Binbaşı Knighton ile ilgili bir soru yöneltmiştim. Şimdi bir şey daha sormak istiyorum. Derek Kettering'ten hoşlanıyor musunuz?" "Onu pek fazla tanıdığım söylenemez," dedi Katherine. "Bu yanıt değil." "Sanırım öyle."
Katherine'in ses tonundan bir şekilde rahatsız olan Poirot bir süre kadını süzdükten sonra yavaş hareketlerle ciddi bir tavırla başını salladı.

"Belki de haklısınız, matmazel. Bakın matmazel, sizinle konuşan bu adam, yani ben, dünyada o kadar çok şey gördü ki. Ve ben bu deneyimlerime dayanarak bir şeyi çok iyi biliyorum. Daima iki doğru vardır. İyi bir adam kötü bir kadının aşkıyla mahvolabilir; ama tabi bunun tam tersi de olasıdır. Kötü bir adam da iyi bir kadının aşkı nedeniyle mahvolabilir."
Katherine, dedektifi ters bakışlarla süzdü.
"Eğer mahvetmek olarak niteliyorsanız..."
"Benim açımdan demek istiyorum. Her şeyde olduğu gibi suç konusunda da içten olabilmeli."
"Beni uyarmak istediğinizi anlıyorum," dedi Katherine kısık bir sesle. "Kime karşı?"
"Kalbinizi okuyamam, matmazel, zaten şayet okuyabilsem bile buna olanak tanımazdınız. Yalnızca size bir tek şeyi söylemek isterim matmazel: Daima kadınlar üzerinde tuhaf, anlaşılmaz bir çekicilikleri olan erkekler vardır."
"Kont de la Roche," dedi Katherine gülümseyerek.
"Kont de la Roche'tan çok daha tehlikeli olanlar da vardır. Çok çekici özelliklere sahiptir bu tipler; soğukkanlılık, kayıtsızlık, pervasızlık, cüretkârlık, küstahlık gibi. Şu anda hayranlık ve beğeni duyuyorsunuz, matmazel, bunu anlıyorum, ama sanırım duygularınız bundan öte değil. Sözünü ettiğim adam... her ne hissediyorsa, bu duygularının gerçek olduğundan eminim, ama yine de..."
"Evet?"
Poirot ayağa kalkıp gözlerini genç kadının gözlerine dikti. Daha sonra iyice kısık bir sesle, ancak her sözcüğü anlaşılacak şekilde fısıldadı.
"Bir hırsızı sevebilirsiniz, matmazel, ama bir katili asla!"
Daha sonra genç kadını orada otururken bırakıp arkasını dönüp gitti-
;
Poirot, kadının iç çektiğini duyduysa da bunu umursamadı. Söylemek istediğini söylemişti. Artık son, yanlış anlaşılması olanaksız cümlesinin hazmedilmesini bekleyebilirdi.

Kumarhaneden çıkan Derek Kettering Katherine'ni parktaki bankta yalnız otururken buldu ve hemen ona katıldı.
"Biraz kumar oynadım," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Tabi yine şansım yoktu. Hepsini kaybettim... tabi yanımda olanın hepsini kastediyorum."
Katherine, onu endişeyle süzdü. Genç adamın yüz ifadesinde yüzlerce küçük işaretle kendini ele veren çok farklı yeni saklı bir heyecan hissetti.
"Sanırım siz her zaman bir kumarbazdınız. Kumarın büyüsü sizi çekiyor."
"Her gün ve her tür oyunda mı? Belki de haklısınız. Peki ya siz bunu çekici bulmuyor musunuz? Her şeyinizi bir kart için riske atmak... bu hiçbir şeyle karşılaştırılamayacak bir heyecan. Bambaşka bir şey!"
Kendini her zaman soğukkanlı ve hisleri belli etmeyen bir insan olarak gören Katherine her nedense tuhaf bir ürperti hissetti.
"Size karşı açık olmak istiyorum," diye anlatmaya devam etti Derek. "Kimbilir, böyle bir fırsatı belki de bir daha bulamam? Karımı öldürdüğüme ilişkin söylentiler dolanıyor ortalarda, hayır, lütfen sözümü kesmeyin. Bu elbette ki saçma!" Bir an için susup farklı bir ses tonuyla devam etti. "Poliste ve ilgili makamlarda ifade verirken elbette ki bir ölçüde -yani- saygılı, ölçülü davranmam gerekiyordu. Ama sizden bir şey saklamak istemiyorum. Evet ben para için evlendim. Ruth Van Aldin'le ilk karşılaştığım anda para bulmak peşindeydim. Narin bir Meryem'i andırıyordu, neyse, ona karşı elimden geldiğince iyi davrandım, uyum sağlamaya çalıştım ama büyük ölçüde hayal kırıklığına uğradım. Daha evlendiğimiz gün bile karım bir başka erkeğe âşıktı. Bana karşı en ufak bir ilgi bile duymuyordu. Aslında olayı abartarak, yakınmak istemiyorum, bu gerçek anlamda bir ticari ilişkiydi en nihayetinde. O Leconbury unvanını istiyordu, bense para. Asıl sorun tamamen Ruth'un Amerikan kökenli olmasından çıktı. Onun umurunda bile değildim ama yine de sürekli olarak peşinde koşmamı istiyordu. Sık sık açık ya da gizli beni satın aldığını ve ona ait ol-

duğumu ima ediyordu. Tabi bunun sonucu olarak ben de ona karşı kötü davranmaya başladım. Kayınpederim size bunu söyleyecektir. Tamamen de haklıdır. Ruth'un ölümünden hemen önce tam anlamıyla bir felaketin eşiğindeydim." Güldü. "Aslına bakarsanız Rufus Van Aidin gibi bir adamla karşı karşıya gelen herkes tam anlamıyla felaketle karşı karşıyadır."
"Ya sonra?" diye sordu Katherine kısık bir sesle.
"Sonra..." Derek omuzlarını silkti. "Ruth öldürüldü. Tam uygun zamanda."
Güldü; sesindeki tonlama Katherine'i bir şekilde rahatsız etti. Katherine'in yüzü asıldı. "Evet," dedi Derek. "Aslına bakarsanız bu çok tatsız bir olay. Ama gerçek bu! Size bir şey daha söylemek istiyorum. Sizi ilk gördüğüm anda yaşamımı paylaşmak istediğim kadın olduğunuzu hissettim. Sizden... bir şekilde korktum. Bana uğursuzluk getireceğinizden korktum." "Uğursuzluk mu?" diye sordu Katherine sert bir sesle. Derek bakışlarını genç kadına dikti. "Niçin bunu yineliyorsunuz? Kafanızdan ne geçiyor?"
"Bana söylenen bir şeyi anımsadım da."
Derek birden gülümsedi. "Size benim hakkımda çok şey anlatacaklar ve maalesef bunlardan pek çoğu da doğru olacak. Evet, hatta bunlardan bazıları çok kötü şeyler olacak; size asla anlatamayacağım kadar kötü şeyler. Kuman çok severim. İflah olmaz bir kumarbazım, yaşamda birçok şeyi riske attım. Size karşı günah çıkarmak gibi bir niyetim yok, ne şimdi ne de sonra. Geçmiş geçmişte kaldı. Yalnızca kalpten istediğim bir şey var o da bana inanmanız. Size karımı öldürmediğime dair yemin edebilirim."
Bu sözleri son derece samimi ve ciddi görünmesine rağmen yine de tiyatral bir hava seziliyordu. Kadının endişeli bakışlarını fark edince ekledi.

"Biliyorum. Çok kısa bir süre önce yalan söylediğimi saptadınız. İçeri girdiğimi gördüğünüz karımın kompartımanıydı." "Ah!" dedi Kamerine.
"Oraya niçin girdiğimi anlatmak çok zor, ama yine de deneyeceğim. İçgüdülerime uydum, hepsi bu! Karımı öyle ya da böyle izliyordum. Trende de ona görünmemeye çalıştım, ama peşindeydim. Mirelle bana Paris'te Kont de la Roche ile buluşacaklarını söylemişti. Neyse, gördüğüm kadarıyla bu gerçekleşmedi. Ondan kuşkulandığım için bir şekilde utandım ve her nedense onunla boşanmak konusunda anlaşmaya çalışmamda yarar olabileceğini düşündüm. Kapısını açtım ve içeri girdim." Kısa bir ara verdi.
"Evet, sonra?" dedi Katherine yumuşak bir sesle. "Ruth yataktaydı, uyuyordu. Arkası dönüktü. Duvara dönük yattığı için yalnızca kafasının arkasını görüyordum. Elbette onu uyandırabilirdim. Ama birden farklı bir duyguya kapıldım. Bunca zaman konuşamadıktan sonra, şimdi birden ne konuşabilirdik ki? Üstelik öylesine rahat bir uykuda görünüyordu ki. Kompartımana girdiğim gibi sessizce çıktım." "Peki polise niçin gerçeği anlatmadınız?" diye sordu Katherine. "O kadar da aptal olmadığım için. Başından birinci derecedeki olarak beni suçlayacaklarının farkmdaydım. Buna ek olarak bir de cinayetten hemen önce karımın kompartımanına girdiğimi söyleyecek olursam, ipi kendi elimle boynuma geçirmiş olurdum." "Anlıyorum."
Gerçekten anlıyor muydu? Bunu Katherine'in kendisi de bilemiyordu. Derek'in kişiliğinin onu bir mıknatıs gibi kendine çektiğini hissediyor, ancak içinden gelen bir ses buna karşı çıkıyor, ona bundan sakınması gerektiğini söylüyor...
"Katherine..." "Ben..." "Sizden çok hoşlandığımı biliyorsunuz. Ya siz... siz de biraz olsun benden hoşlanıyor musunuz?"

"Ben... ben bunu bilemiyorum."
Yeniden kendini zayıf hissetti. Belki biliyordu... belki de bilmiyordu. Eğer... eğer...
Endişeyle, ne yapacağını bilemez halde, yardım ararcasına etrafına bakındı. Uzun boylu, ince bir adamın hafifçe sekerek kendine doğru geldiğini görünce yanakları ister istemez hafifçe kızardı. Bu Binbaşı Knighton idi.
Onu selamlarken Katherine'in sesinde bir rahatlama ve beklenmedik bir sıcaklık vardı.

Derek ayağa kalktı, yüzü iyice asılmıştı.
"Lady Tamplin'in rulette şansı iyi değil miydi?" dedi umursamazlıkla. "Ona eşlik edip benim yöntemimle kazanmasını sağlayayım."
Topuklarının üzerinde dönerek uzaklaştı ve diğer ikisini yalnız bıraktı.
Katherine yeniden oturdu. Kalbi hızla ve düzensiz atıyordu, ancak kısa bir süre sonra yanındaki sakin, neredeyse ürkek denebilecek adamla konuşurken kendine güvenini yeniden kazandı.
Ve o anda birden Knighton'un da farklı bir şekilde de olsa ona içini açmak istediğini anladı.
Adam ürkekti ve kekeliyordu. Sözcükler ağzından teker teker, zorlukla dökülüyordu.
"Sizi gördüğüm ilk andan itibaren... ben... aslında bundan bahsetmek için henüz çok erken ama... Bay Van Aidin her an için yola çıkmamızı isteyebilir, belki buna bir daha fırsat bulamam. Bu kadar kısa bir sürede bana karşı bir şey hissetmenizin mümkün olmadığının bilincindeyim, bu olanaksız. Belki de bunu benim açımdan bir haddini bilmezlik olarak nitelendireceksiniz. Küçük bir servetim var... önemli bir miktar değil... hayır, lütfen şimdi yanıt vermeyin. Yanıtınızın ne olacağını tahmin ediyorum. Ancak aniden yola çıkma olasılığına karşı size, sizden ne kadar hoşlandığımı söylemek istedim."
Katherine çok duygulanmış ve etkilenmişti. Adam o kadar yumuşak ve çekiciydi ki.

"Bir şey daha... Size... eğer bir gün herhangi bir şekilde yardıma ge_ reksiniminiz olursa hiç çekinmeden beni aramanızı söylemek isterim..."
Genç kadının elini alarak bir an için avuçlarının arasında tuttu. Daha sonra birden bırakıp arkasına bile bakmadan yeniden kumarhaneye gitti.
Katherine oturduğu yerde kıpırdamadan kalakaldı. Derek Kettering... Richard Kinghton... iki farklı adam... birbirine taban tabana zıt iki erkek. Kinghton yumuşak, iyi, doğru ve güvenilir bir insandı. Derek ise...
Katherine birden çok tuhaf bir duyguya kapıldı. Kumarhanenin bahçesindeki o bankta yalnız olmadığını hissediyordu; tam yanı başında biri duruyor gibiydi ve bu biri Ruth Kettering idi. Ayrıca Ruth'un ona bir şey söylemek istediğini -hem de çok acil bir şey söylemek istediğini- seziyordu. Bu duygu öylesine canlı, öylesine tuhaftı ki Katherine bundan kurtulmak istemediğini hissetti.
Kettering'in ruhunun ona kesinlikle yaşamsal önem taşıyan bir şey anlatmak istediğinden emindi. Sonra bu duygu kayboldu. Katherine ayağa kalktı, titriyordu. Ruth Kettering ona ne söylemek istiyor olabilirdi?

27. BÖLÜM
Mirelle'le Konuşma
Knighton, Katherine'den ayrıldıktan sonra Hercule Poirot'yu aramaya koyuldu. Onu rulet masasının başında, çift sayılı rakamlara ufak bir miktar para koyarken buldu. Knighton yanına yaklaştığında top 33 rakamının üstünde durdu ve Poirot kaybetti.
"Şanssızlık," dedi Knighton. "Oynamaya devam edecek misiniz?"
Poirot başını salladı.
"Şu an için hayır."
"Oyundan heyecan duyuyor musunuz?" diye sordu Knighton merakla.
"Ruletten değil."
Knighton, dedektifi hızlı bir bakışla süzdü. Yüzü endişeyle kasıldı. Saygıyla, neredeyse duraklayarak konuştu.
"Meşgul müsünüz Mösyö Poirot? Size bir şey sormak istiyordum."
"Emrinizdeyim. Dışarı çıkalım mı? Hava güneşli ve çok güzel."
Beraberce dışarı çıktılar. Knighton derin bir nefes aldı.
"Riviera'yı seviyorum," dedi. "Buraya ilk kez on iki yıl önce, savaş sırasında Lady Tamplin'in sahra hastanesine gönderildiğimde gelmiştim. Flander'deki siperlerden sonra burası cennet gibi görünmüştü."
"Çok iyi anlıyorum."

"Savaş bugün artık ne kadar uzaklarda kalmış gibi görünüyor," dedi Knighton düşüncelerine dalmış bir halde.

Bir süre konuşmadan yan yana yürüdüler.
"Aklınızı kurcalayan bir şey mi var?" diye sordu Poirot neden sonra. Knighton, onu şaşkınlıkla süzdü.
"Haklısınız," diye itiraf etti. "Bunu nasıl olup da bildiğinizi anlayamıyorum."
"Açıkça görülüyor," dedi Poirot sert ve kuru bir tonda. "İçimden geçenlerin bu kadar kolay anlaşıldığını bilmiyordum." Poirot gururla mırıldandı.
"İnsanların fizyonomilerini okumak benim mesleğim." "Size anlatacağım, Mösyö Poirot. Mirelle denilen şu dansçı kadını duydunuz mu?"
"Mösyö Kettering'in la chere amie'si'^ olan bayanı mı?" "Evet, onu kastediyorum. Konuyu bildiğinize göre Bay Van Aldin'in ona karşı önyargıları olduğunu da anlayacaksınız. Kendisi Bay Aldin'e bir mektup yazarak görüşmek istediğini bildirdi. Kendisi benden bu mektuba karşılık görüşmek istemediğini bildiren küçük bir not göndermemi söyledi. Bunu yaptım da. Bu sabah kadın otele geldi ve kartını yukarı göndererek, Bay Van Aidin ile görüşmesinin çok önemli ve acil olduğunu belirtti."
"İlginç," dedi Poirot.
"Tabi Bay Van Aidin çok öfkelendi. Onu geri göndermemi emretti. Ancak ona itiraz ettim. Bu Mirelle denilen kadının bizim açımızdan çok değerli bilgilere sahip olabilmesi mümkün hatta diyebilirim ki kesin gözüyle bakıyordum. Onun da Mavi Tren'de olduğunu biliyorduk, bizim açımızdan önemli olabilecek bir şeyi görmüş ya da duymuş olabilirdi. Aynı kanıda mısınız, Mösyö Poirot?"
"Kesinlikle," dedi Poirot heyecansız, olağan bir ses tonuyla. "Mösyö Van Aidin, kelimemi mazur görün, aptallık etmiş."
(*) Sevgilisi.

"Olayı böyle görmenize sevindim," diye ekledi sekreter. "Size bir şeyi açıklamak isterim, Mösyö Poirot. Bay Van Aldin'in davranışının yanlış olduğundan öylesine emindim ki onun emrine rağmen aşağıya inip söz konusu bayanla görüşmeyi göze aldım."
"Ehbien?"
"Sorun onun özellikle Bay Van Aidin ile görüşmek istemesiydi. Elimden geldiğince onu bu görüşünden vazgeçirmek istedim. Aslına bakarsanız, bunu gizlemenin anlamı yok, konuyu bambaşka bir şekle bile döndürdüm. Bay Van Aldin'in o an için çok meşgul olduğunu, onu kabul edemeyeceğini, ancak kendisinin ona söyleyeceği her şeyi bana anlatmasını istediğini, bana güvenebileceğini belirttim. Yine de onu ikna edemedim ve bir şey söylemeden oradan ayrıldı. Ancak Mösyö Poirot, kanımca bu bayan çok önemli bir şeyler biliyor."
"Önemli bir durum," dedi Poirot soğukkanlılıkla. "Nerede oturduğunu biliyor musunuz?"
"Evet." Knighton otelin adını söyledi.
"İyi o zaman. Haydi hemen oraya gidelim."
Sekreter tereddüt içinde bakıyordu. Korkarak sordu. "Peki ya Bay Van Aidin?"
"Van Aidin kaim kafalının teki. Kalın kafr lılarla tartışmam. Doğru bildiğimi yaparım. Ona Bay Van Aldin'in size kendisiyle görüşmek için tam yetki verdiğini söyleyeceğim, lütfen beni utandıracak bir şey söylemeyin."
Knighton hâlâ şaşkınlık içindeydi ama Poirot onun bu ikilemini umursamadı. Otelde matmazelin odasında olduğunu söylediler. Poirot kendi kartını ve Knighton'unkini uzatarak, ona götürülmesini istedi. Bu arada her iki kartın üstüne de kurşunkalemle 'Bay Van Aidin adına' yazdı.
Yukarıdan Matmazel Mirelle'in onları kabul etmeye hazır olduğu haberi geldi.

Dansçı kadının odasına girdikleri anda Poirot kumandayı ele aldı.
"Matmazel!" diye mırıldandı yarı beline kadar eğilerek. "Mösyö Van Aldin'den aldığımız talimat gereğince sizi rahatsız ediyoruz."
"Ah! Peki niçin kendisi gelmedi?"

"Kendisi rahatsız," diye Poirot yalan söylemekten çekinmedi. "Rivi-era'nın tipik anjinine yakalandı, boğazı ağrıyor. Ancak gerek sekreteri Binbaşı Knighton gerekse ben onun yerine hareket etmekte tam yetkiliyiz. Tabi matmazel bu görüşme için on dört gün beklemeyi yeğliyorsa başka."
Poirot, Mirelle tipinde bir kadın için "bekleme" sözcüğünün kabul edilemez bir şey olduğunu çok iyi biliyordu.
"Eh bien, öyleyse sizle konuşacağım, mösyö," diye bağırdı, Mirelle. "Sabırlı davrandım. Kendimi olayın dışında tuttum. Hem de niçin? Aşağılanmak, kırılmak için mi? Evet, aşağılanmak! Mirelle ile bu şekilde oynayabileceğini mi sanıyor? Mirelle'in eski bir eldiven gibi bir köşeye atılmayı kabulleneceğini mi sanıyor? Şimdiye kadar hiçbir erkeğin benden bıkıp terk ettiği olmadı. Daima erkeklerden bıkan, onları terk eden ben olurum."
Odada hırsla bir aşağı bir yukarı dolanıyordu. İnce vücudu öfkeden titriyordu. Yoluna çıkan küçük bir sehpayı duvara doğru savurdu, sehpa kırıldı.
"Ona bunu göstereceğim," diye haykırdı. "Evet, göstereceğim."
Fulya dolu bir vazoyu alarak şömineye fırlattı. Vazo yüzlerce parçaya bölündü. Knighton kadını İngilizlere özgü hoşnutsuzlukla, kınayarak izliyordu. Adamın kendini huzursuz hissettiği, bir anlamda utandığı görülüyordu. Poirot ise tam aksine parıldayan gözlerle bu öfke gösterisinin keyfini çıkarıyordu.
"Ah bu fevkalade!" diye haykırdı. "Madam hayat dolu bir insan! Bu açıkça görülüyor."

"Ben sanatçıyım," dedi Mirelle. "Her sanatçı hayat doludur. Derek'e dikkatli olmasını söyledim ama aldırış etmedi, beni dinlemedi bile." Birden Poirot'ya döndü. "Bu İngiliz bayanla evleneceği doğru mu?"
Poirot hafifçe öksürdü.
"On m'a dit"n diye mırıldandı. "Ona duygusal anlamda bağlılık duyuyor."
Mirelle, ona doğru bir adım attı.
"Karısını öldürdü o!" diye haykırdı. "İşte öğrendiniz. Bunu yapacağını bana daha önceden söyledi. İflasın eşiğindeydi! Ve bundan kurtulmak için en kolay yolu seçti."
"Mösyö Kettering'in karısını öldürdüğünü mü söylüyorsunuz?"
"Evet. Evet, evet! Bu yeterince açık oldu mu?"
"Polis," diye mırıldandı Poirot. "Bu iddianız için kanıt isteyecektir."
"Onun o gece trende karısının kompartımanından çıktığını gördüm."
"Ne zaman?" diye sordu Poirot sert bir sesle.
"Tren Lyon İstasyonu'na varmadan hemen önce."
"Bu konuda yeminli ifade verebilir misiniz, matmazel?''
Poirot değişmişti, kararlı ve ciddi bir tonda konuşuyordu.
"Evet."
Bir dakika süreyle tam bir sessizlik hâkim oldu. Mirelle soluk almakta zorlanıyordu. İleri fırlamış, korku dolu gözleri bir Poirot'ya bir Knigh-ton'a yöneliyordu.
"Bu çok ciddi bir ifade," dedi dedektif. "Söylediklerinizin ne kadar ciddi olduğunun farkındasınız, değil mi?"
"Elbette."
"İyi," dedi Poirot. "Bu durumda zaman kaybetmemiz gerektiğini anlayışla karşılarsınız, madam. Hemen sorgu yargıcının bürosuna gidelim."
Mirelle şaşkındı. Poirot'nun daha önceden de öngördüğü gibi artık kaçma şansı kalmamıştı.
d---------------
Bana söyledi.

"İyi öyleyse," diye mırıldandı. "Mantomu alayım." Yalnız kaldıklarında Poirot ve Knighton anlamlı şekilde bakıştılar. "Hemen harekete geçmek gerek -nasıl diyordunuz- demir tavında dövülür, değil mi?" diye mırıldandı Poirot.
"Davranışları o anki ruh durumunun etkisinde, bir saat sonra tüm anlattıklarını inkâr edip suçlamalarını geri çekebilir bile. Bunu ne pahasına olursa olsun engellemeliyiz."

Mirelle geri döndü; üzerinde leopar kürküyle astarlanmış kum rengi kadife bir pelerin vardı. Zaten kendisinin de leopardan farklı bir görüntüsü olduğu söylenemezdi, aynı derecede tehlikeli ve sinsi görünüyordu. Gözleri hâlâ öfke ve kararlılıkla parlıyordu.
Mösyö Caux ve sorgu yargıcı birlikteydiler. Poirot'nun giriş açıklamasından sonra Matmazel Mirelle'den nezaketle öyküsünü anlatması istendi. Mirelle, Poirot ve Knighton'a anlattıklarını aynı sözcüklerle ancak daha ölçülü, ağırbaşlı bir şekilde anlattı.
"Bu olağanüstü bir öykü, matmazel!" dedi Carrege ağır ağır üstüne basarak. Sandalyesinde geriye yaslandı, gözlüğünü düzeltti ve Mirelle'yi dikkatli ve ısrarlı bakışlarla süzmeye başladı.
"Yani Mösyö Kettering'in sizin önünüzde bu suçu işlemek istediğiyle övündüğünü mü söylüyorsunuz?"
"Evet, evet. Onun çok sağlıklı olması ne kadar kötü, demişti. Ölmesi için bir kaza gerektiğini ve bunu bir şekilde organize etmesi gerekeceğini söyledi."
"Bunları söylerken," diye söze karıştı Carrege. "Bir ölçüde cinayete yataklık yapmış duruma düştüğünüzün farkında mısınız?"
"Ben mi? Asla mösyö. Bu sözlerini asla ciddiye almadım. Ah hayır, gerçekten asla! Erkekleri tanırım, mösyö, zaman zaman kızdıklarında böyle şeyler söylerler. Eğer onların söyleyecekleri her şey ciddiye alınacak olsa, dünya çok tuhaf olurdu."
Sorgu yargıcı kaşlarını kaldırdı.
"Bu durumda Mösyö Kettering'in tehditlerinin öfkeden kaynaklanan boş bir konuşmadan öte gidemeyeceğini düşündüğünüzü kabul etmemiz

gerekiyor, öyle mi matmazel? İzninizle bir şey sormak isterdim, Lond-ra'daki sorumluluklarını bırakıp Riviera'ya gelmenizin nedenini açıklayabilir misiniz?"
Mirelle, adamı kederli, üzgün gözlerle süzdü.
"Sevdiğim adamın yakınında olmak istedim," dedi kısaca. "Bu çok mu tuhaf?"
Poirot yumuşak bir sesle araya girdi.
"Yani Mösyö Kettering'in isteği üzerine mi onunla birlikte Nice'e geldiniz?"
Mirelle'in bu sorunun yanıtını vermekte zorlandığı anlaşılıyordu. Konuşmadan önce kısa bir tereddüt geçirdi. Neden sonra yanıtladığında kendinden emin, kayıtsız bir havası vardı.
"Bu gibi konularda içimden geldiği gibi davranırım, mösyö."
Bu yanıtın sorulanın karşılığı olmadığı üç adamın da gözünden kaçmadı. Ancak bir şey söylememeyi yeğlediler.
"Peki Mösyö Kettering'in eşini öldürmüş olduğundan ne zaman emin oldunuz?"
"Daha önce de söylediğim gibi Mösyö Kettering'i tren Lyon İstasyo-nu'na girmeden hemen önce karısının kompartımanından çıkarken gördüğüm zaman. Yüzünde çok farklı bir ifade vardı. Ah! O anda buna bir anlam verememiştim. Korkunç, çok perişan bir ifade. Bunu asla unutmayacağım."
Sesi yüksek ve tizdi. Ellerini birden abartılı hareketlerle yüzüne kapadı.
"Ah evet!" dedi Mösyö Carrege.
"Tren Lyon'dan ayrılıp da, Madam Kettering'in öldüğünü öğrendiğimde, bunu anladım."
"Ama yine de hemen polise gitmeyip beklemeyi yeğlediniz, neden madam?" diye sordu komiser yumuşak bir tonda.
Mirelle faltaşı gibi açılmış gözlerle komisere baktı, o an için oynadığı rolden hoşlanmışa benziyordu.

"Âşık olduğum adamı mı ihbar edecektim?" dedi dramatik bir sesle. "Yoo, hayır, âşık bir kadından bunu yapmasını bekleyemezsiniz."
"Peki ya şimdi?" diye söze karıştı Caux.
"Şimdi durum çok farklı. Beni aldattı. Bunu sessizce kabullenmeli miydim?"
Sorgu yargıcı, onu susturmak üzere atıldı.
"Haklısınız, haklısınız," diye mırıldandı sakinleştirici bir tonda. "Şimdi matmazel, lütfen ifadenizin protokolünü okuyup doğruluğunu kontrol edip onaylayabilir misiniz?"

Mirelle ifadesini okuyarak zaman kaybetmek istemedi.
"Evet, evet," dedi telaşla. "Bu doğru." Ayağa kalktı. "Sanırım artık bana ihtiyacınız kalmadı, değil mi mösyö."
"Şu an için hayır, matmazel."

"Derek tutuklanacak mı?"
"Hiç kuşkusuz matmazel."
Mirelle sinsice gülümseyerek, kürküne sarındı.
"Bunu beni kırmadan önce düşünmeliydi," diye bağırdı.
"Yalnızca ufak bir nokta var..." Poirot özür dilermişçesine bir saygı içinde fısıldadı. "Gerçekten çok ufak bir nokta."
"Evet, neydi?"
"Nasıl olup da tren Lyon'dan ayrıldığında Madam Kettering'in öldüğünü biliyordunuz?"
Mirelle afallamıştı.
"Ama o ölmüştü."
"Ölmüş müydü?"
"Elbette, ben..."
Mirelle birden sustu. Poirot, onu ısrarlı bakışlarla süzerken, gözlerindeki hırsı, kötü niyeti gördü.
"Bana öyle söylediler. Herkes bunu anlatıyordu."
"Oh!" dedi Poirot düşünceli bir halde. "Bu olayın bu büro dışında konuşulmadığını sanıyordum."

Mirelle sinirlenmişe benziyordu.
"Bu tür şeyler duyulur," dedi esrarengiz bir tavırla. "Söylentiler etrafa yayılmıştı. Biri bana söyledi. Ne var ki kim olduğunu anımsamıyorum."
Kapıya doğru ilerledi. Caux kapıyı açmak için fırladı ancak aynı anda yeniden Poirot'nun yumuşak sesi duyuldu.
"Peki ya mücevherler? Pardon matmazel, bu konuda söyleyecek bir şeyiniz var mı?"
"Mücevherler mi? Hangi mücevherler?"
"Çariçe Katherina'nın yakutları. Söylentiler kulağınıza bu kadar kolay ulaştığına göre, bunlardan bahsedildiğini de duymuş olmalısınız."
"Mücevherler konusunda bir bilgim yok," dedi Mirelle sert bir sesle.
Dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapadı. Mösyö Caux yeniden oturdu, sorgu yargıcı içini çekti.
"Bu ne hiddet!" dedi. "Ama son derece şık. Acaba gerçeği mi söylüyor? Sanırım evet."
"Hiç kuşkusuz öyküsünde gerçek yönler var," diye yanıtladı Poirot. "Miss Grey de bunu onayladı. Tren Lyon'a girmeden önce koridora baktığında, Mösyö Kettering'i karısının kompartımanına girerken gördüğünü söylemişti."
"Tüm kanıtlar bu genç adamın aleyhinde." Komiser iç çekerek mırıldandı. "Yazık?"
"Niçin yazık dediniz?" Poirot merakla sordu.
"Kont de la Roche'u tutuklamak benim için yaşamımın en önemli amaçlarından biri. Bu kez tamam, oldu bu iş, diye düşünmüştüm, onu kıstırdık diyordum. Diğeri o kadar önemli değil."
Carrege burnunu çekti.
"Üstelik eğer bir şey ters giderse," dedi ihtiyatla. "Bu çok kötü olur. Mösyö Kettering asiller sınıfından. Konu gazetelere yansıyacaktır. Eğer bir yanlışlık yapıyorsak..." Karamsar öngörülerin etkisinde omuzlarını silkti.

"Peki ama mücevherler?" diye sordu komiser. "Sizce onları ne yapmış olabilir?"
"Hiç kuşkusuz onları kuşkulan kendinden uzaklaştırmak, polisi yanıltmak için çaldı," dedi Carrege. "Onların varlığından büyük çapta huzursuzluk duyuyor olmalı, kısa sürede kurtulmak isteyecektir."
Poirot gülümsedi.
"Mücevherler konusunda benim farklı görüşlerim var. Beyler, bana Marquis denilen adam hakkında ne bildiğinizi söyleyebilir misiniz?"

Komiser heyecan içinde öne eğildi.
"Marquis mi?" dedi telaşla. "Marquis mi? Bu olaya o da mı karıştı diyorsunuz, Mösyö Poirot?"
"Onun hakkında ne bildiğinizi sormuştum."
Komiserin yüzü çok şeyler anlatır şekilde asıldı.
"Bilmek istediğimiz kadarını bilemiyoruz, maalesef," dedi sıkıntıyla. "Daima geri planda, kuliste çalışmayı yeğliyor, anlıyorsunuz değil mi? Kaba ağır işleri onun yerine yapan adamları var. Onun en üsttekilerden olduğundan eminiz. Suç işlenen kademelere inmiyor, geri planda kalıyor."
"Fransız mı?"
"Hımım, evet. En azından öyle olduğunu düşünüyoruz. Ama emin de değiliz. Fransa'da, İngiltere'de, Amerika'da işleri oldu. Geçen sonbaharda İsviçre'deki bazı suç eylemleriyle ilgisi olduğu belirlendi, ancak kanıtlanamadı. Her nedenle olursa olsun o bir grand seigneur(*\ Fransızca ve İngilizceyi mükemmel konuşuyor. Nereden geldiği, nerede yaşadığı bilinmiyor."
Poirot başını sallayarak onayladıktan sonra gitmek üzere ayağa kalktı.
"Bize anlatacak başka bir şeyiniz yok mu, Mösyö Poirot?" diye ısrarla sordu komiser.
1 ' Soylu kişi.

"Şu an için hayır," dedi Poirot. "Ama belki otelimde başka birtakım bilgilere ulaşabilirim."
Mösyö Carrege huzursuzluk içinde etrafına baktı.
"Eğer Marquis bu işe karıştıysa..." diye söze başladıysa da cümlesini bitirmeden sustu.
"Bu her şeyi altüst eder," diye yakındı Caux sıkıntıyla.
"Beni değil," dedi Poirot. "Aksine bunun olayla ilgili düşüncelerime çok uygun olduğu görüşündeyim. Au revoirP baylar. Eğer yeni bir şey öğrenirsem size hemen bildiririm."
Yüzü asık oteline döndü. Yokluğunda onun için bir telgraf gelmişti. Çantasından bir mektup açacağı çıkarıp telgrafı açtı. Uzun bir telgraftı, cebine koymadan önce iki kez uzun uzun okudu. Yukarı çıktığında uşağı George onu bekliyordu.
^.
"Yorgunum George, çok yorgunum. Bana bir bardak sıcak çikolata ısmarlar mısınız?"
Ismarlanan çikolata geldi. George bardağı efendisinin yanındaki sehpaya yerleştirdikten sonra odadan çıkarken Poirot onu durdurdu.
"George sanırım İngiliz aristokrasisi hakkında oldukça fazla bilginiz var, değil mi?"
George şımartılma duygusuyla gururla gülümsedi.
"Sanırım öyle efendim," diye yanıtladı.
"Galiba siz suçluların genellikle toplumun alt sınırlarındaki insanların arasından çıktığı kanısındasınız, George."
"Pek öyle olduğunu söyleyemem, efendim. Bir aralar Devize Dü-kü'min küçük oğullarından biri büyük sorunlara neden olmuştu. Gizlenen büyük bir utanç nedeniyle Eton'dan uzaklaştırılması gerekmişti. Ve sık sık ailesinin yüzünü kızartacak davranışlarda bulunmuştu. Polis olayın kleptomani olduğunu kabullenmek istemedi. Aslında çok zeki, genç bir centilmendi, efendim, ama tekrar tekrar suç işledi. Sanırım beni anlıyor-
Hoşça kalın.

sunuz efendim. Saygıdeğer babası tarafından Avustralya'ya gönderildi, orada başka bir adla yargılandığını duydum. Çok tuhaf ama böyle olaylar da oluyor işte, efendim. Üstelik de bu genç adamın mali açıdan herhangi bir sıkıntısı olmadığını sanırım belirtmeme bile gerek yok." Poirot başım sallayarak onayladı.
"Heyecan tutkusu," diye mırıldandı Poirot. "Ve büyük olasılıkla da beynin çalışmasında bir tuhaflık. Kendi kendime soruyorum da..." Cebindeki telgrafı çıkarıp üçüncü kez okudu.

Anıları tazelenen George, "Sonra Lady Mary Fox'un kızı da var," diye ekledi. "Ticaret yaptığı insanları dolandırması büyük şok yaratmıştı. Aslına bakılırsa bunların toplumun en kaymak tabakasındaki, en iyi aileleri için çok tatsız olaylar olduğu kesin ama yine de size daha birçok böyle olay anlatabilirim."
"Çok deneyimli bir insansınız, George," diye mırıldandı Poirot. "Bu kadar ünlü ailelerin yanında çalışmış biri olarak benim hizmetime girmeyi sizin açınızdan onur kırıcı bulmamanıza şaşırıyorum. Sanırım sizin de heyecan tutkunuz var."
"Tam olarak değil, efendim," dedi George. Society Snippets dergisinde Buckingham Sarayı'na kabul edildiğinizi okudum. O sıralar tam da ben yeni bir iş arıyordum. Majestelerinin size karşı çok nazik ve yakın davrandığını ve yeteneklerinizi özellikle taktir ettiğini okudum." "Ah!" dedi Poirot. "İnsan her şeyin nedenini bilmeli." Bir süre düşündükten sonra sordu. "Matmazel Papopolous'u aradınız mı?"
"Evet, efendim, babasıyla birlikte bu akşam sizinle yemek yemekten onur duyacaklarını belirtti."
"Ah!" dedi Poirot dalgınlıkla. "Çikolatasını içti, fincanını ve altındaki tabağı özenle tepsinin ortasına koydu. Konuştuğunda uşağından çok kendi kendine konuşur gibiydi.
"Sincap, sevgili George, fındık fıstık toplar. Sonbaharda topladıklarını kışın yemek üzere depolar. Eğer insanlık bir başarıya ulaşacaksa Geor-

ge, hayvanlar dünyasından ders almalıyız. Ben bunu hep yaptım. Fare deliğinin önündeki kedi oldum. Koku peşinden giden ve burnunu peşinde olduğu izden ayırmayan iyi köpek oldum. Ve sevgili George, sincap da oldum. Bir burada, bir orada belirli bir konuyu öğrenip depoladım. Şimdi depoma gidip bana gereken fındıkları alacağım. Tam... evet tam on yedi yıl önce gerekli olacağı gün için sakladığım fındığı. Beni izleyebiliyor musunuz, George?"
"Konservecilikte büyük ilerlemeler kaydedildiğini bilmeme rağmen," dedi George. "Fındığın bu kadar uzun süre dayanabileceğini sanmazdım." Poirot uşağa bakıp gülümsedi.

28. BÖLÜM
Poirot Sincabı Oynuyor
Poirot o kadar erken yola çıktı ki akşam yemeği randevusundan önce kendine ayırabileceği tam üç çeyrek saati vardı. Doğruca Monte Carlo' ya değil, önce Lady Tamplin'in Cap Martin yakınındaki evine gitti ve Miss Grey'i sordu. Bayanlar giysi provasındaydılar, bu nedenle Po-irot'dan küçük salonda biraz beklemesini rica ettiler. Üç ya da dört dakika sonra Lenox Tamplin geldi.
"Kamerine henüz tam olarak hazır değil," dedi. "Ona söylememi istediğiniz bir şey var mı yoksa o aşağı inene kadar beklemeyi mi yeğlerdiniz?"
Poirot, kadını dikkatli bakışlarla süzdü. Sanki vereceği karar çok önemliymiş gibi bir iki dakika düşündü. Büyük olasılıkla böyle basit bir sorunun yanıtı onun açısından anlamlıydı.
"Hayır," dedi sonunda. "Hayır, sanırım özellikle Matmazel Katheri-ne'i beklemem gerekmiyor. Hatta belki de onu beklememem daha doğru olacak. Bu konularda karar vermek bazen çok güç."
Lenox dedektifi hafifçe kaldırdığı kaslarıyla sabırla bekliyordu. "Bir haberim var," diye ekledi Poirot. "Bunu sizden arkadaşınıza iletmenizi isteyecektim. Mösyö Kettering bu akşam tutuklandı, karısını öldürmüş olmakla suçlanıyor."

"Katherine'e bunu mu söylememi istiyorsunuz?" diye sordu Lenox. Sanki uzun süre koşmuş gibi soluk almakta zorlanıyordu, yüzü beyaz ve endişeliydi, hatta çok belirgin şekilde üzgündü.
"Sizden bunu özellikle rica edeceğim, matmazel."
"Niçin?" diye sordu Lenox. "Bu haberin Katherine'ni altüst edeceğini mi düşünüyorsunuz? Ondan hoşlandığını mı düşünüyorsunuz?"
"Bunu bilemiyorum, matmazel," diye yanıtladı Poirot. "Gördüğünüz gibi bunu açıkça itiraf edebiliyorum. Genelde her şeyi bildiğimi düşünürüm... ama bu

olayda... neyse, bilemiyorum işte. Belki siz bu konuyu benden daha iyi biliyorsunuzdur."
"Evet," dedi Lenox. "Biliyorum, ama bunu size yine de söylemeyeceğim."
Bir süre sustu, koyu renkli gözleri iyice kısılmıştı.
"Katilin o olduğuna inanıyor musunuz?" diye sordu birden.
Poirot omuzlarını silkti.
"Polis öyle diyor."
"Ah!" dedi Lenox. "Bana yanıt• vermekten kaçıyorsunuz? Demek ki kaçamak yanıt vermenize sebep olacak bir neden var?"
Tekrar sustu ve yüzünü ekşitti. Poirot yumuşak bir tonda sordu.
"Derek Kettering'i çok uzun zamandır tanıyorsunuz, değil mi?"
"Onu çocukluğumdan bu yana arada sırada görürüm," dedi Lenox sert, huysuz bir tavırla. Poirot bir şey söylemeden birkaç kez başını salladı.
Lenox haşin hareketlerle bir sandalye çekip masanın başına oturdu, dirseklerini masaya dayadı ve yüzünü ellerinin içine gömdü. Böyle otururken gözlerini Poirot'a dikti.
"Onun aleyhine ellerinde ne gibi bir kanıt var?" diye sordu Lenox. "Büyük olasılıkla neden öldürdü sorusuyla yola çıkıyorlar. Karısının ölümüyle çok büyük paraya kondu."
"İki milyon sterlin kadar."

"Eğer karısı ölmeseydi batmış durumdaydı."
"Evet."
"Ama yine de başka bir şeyler olmalı," diye ısrar etti Lenox. "Karısıyla aynı trende olduğunu biliyorum ama, yalnızca bu yeterli bir neden olamaz."
"Ayrıca kompartımanda üzerinde K harfi olan ve Madam Kette-ring'e ait olmayan bir sigara tabakası bulundu, bir de tren Lyon'a varmadan onu karısının kompartımanına girip çıkarken gören iki kişi var."
"Hangi iki kişi?"
"Biri arkadaşınız Miss Grey. Diğeri ise Matmazel Mirelle, şu ünlü dansçı."
Lenox, "Peki Derek'in bunlara karşı bir savunması yok mu?" diye sordu telaşla.
"Karısının kompartımanına girdiğini inkâr ediyor."
"Saçmalık bu!" dedi Lenox sıkıntılı bir ifadeyle. "Lyon'a varmadan önce mi dediniz? Peki onun tam olarak ne zaman öldüğü... ne zaman öldürüldüğü kesin olarak biliniyor mu?"
"Doktorlar yüzde yüz kesinlikte bir saptama yapamıyorlar," diye yanıtladı Poirot. "Ancak ölümün tren Lyon Istasyonu'ndan ayrıldıktan hemen sonra gerçekleştiği görüşünde birleşiyorlar. Biz de trenin Lyon'dan ayrılmasından birkaç dakika sonra Madam Kettering'in öldüğünü biliyoruz."
"Bunu nereden biliyorsunuz?"
Poirot tuhaf bir şekilde kendi kendine gülümsedi.
"Kompartımanına giren biri onu ölü buldu."
"Peki alarmı çalmadı mı?"
"Hayır."
"Neden?"
"Neden olmasın?"

"Hiç kuşkusuz bunun için geçerli nedenleri vardı." Lenox, dedektifi sert bakışlarla süzdü. "Bu nedenleri biliyor musunuz?" "Sanırım... evet."
Lenox sessiz bir biçimde oturup olayları beyninde irdelemeye çalıştı. Poirot konuşmadan onu izledi. Lenox birden başını kaldırdı. Yanakları kızarmıştı, gözleri parlıyordu.
"Onu trendeki birinin öldürmüş olduğunu düşünüyorsunuz ama bu kesinlikle şart değil. Niçin tren Lyon'da durduğu sırada trene binen biri doğruca Madam Kettering'in kompartımanına gitmiş, onu boğmuş, mücevherleri alıp kimse fark etmeden tekrar trenden atlamış olmasın ki? Hatta belki kadın tren istasyondayken öldürüldü. O zaman Derek içeri girdiğinde yaşıyor, diğer kişi onu bulduğundaysa ölmüş olabilir?"

Poirot koltuğunun arkasına yaslandı. Derin bir nefes aldı, Lenox'a baktı, üç kez başını salladı ve daha sonra iç çekti.
"Matmazel," dedi. "Bu söylediklerinizdoğru, çok doğru. Karanlıkta el yordamıyla bir şeyler bulmaya çalışıyordum, siz bana ışık yaktınız. Anlayamadığım bir nokta vardı, siz buna açıklık kazandırdınız." Ayağa kalktı. Lenox heyecanla sordu.
"Peki ya Derek?"
"Kimbilir?" Poirot omuzlarını silkti. "Size bir şeyi belirtmek isterim matmazel. Memnun değilim. Hayır matmazel, ben Hercule Poirot bundan memnun değilim. Tatmin olmadım. Kimbilir belki bu akşam başka bir şeyler daha öğrenirim. Her halükârda bunu deneyeceğim." "Biriyle randevunuz mu var?" "Evet."
"Bir şeyler bilen biriyle mi?"
"Bir şeyler bilmesini tahmin ettiğim birileriyle. Bu tür durumlarda her taşın altına bakmak gerekir. Au revoir, matmazel."

Lenox, dedektifi kapıya kadar geçirdi.
"Size yardımcı olabildim mi?" diye sordu.
Antrede duruyorlardı. Poirot'nun kadına bakarken yüzü sevecenlikle aydınlandı.
"Evet matmazel, çok yardımcı oldunuz. Her şey karanlık ve kötü görünse de bunu unutmayın."
Arabayla uzaklaşırken yine derin düşüncelere daldı ama yeşil gözlerinde daha sonraları daima zafer pırıltılarına dönüşen o zayıf, yeşilimsi ışık vardı.
Poirot birkaç dakika sonra randevusuna ulaştı; Papopolous ve kızı çoktan gelmişlerdi. Poirot büyük bir utangaçlıkla geç kaldığı için özür dileyip nezaket ve küçük ayrıntılara dikkat etme konusunda kendini suçladı. Yunanlı o akşam son derece asil ve iyi kalpli bir görünümdeydi, aynen sorumluluklarının bilincindeki masum bir rahip gibi. Zia çok güzel görünüyordu ve keyfi yerindeydi. Yemek iyiydi. Poirot tam formundaydı ve sürekli yeni bir şeyler buluyordu. Kısa anektotlar anlatıyor, şakalar yapıyor, kariyerindeki ilgi çekici olaylardan bahsediyor ve Zia Papopolous'a cesur komplimanlar yapıyordu. Mönü büyük bir zevkle hazırlanmıştı, şaraplar son derece seçkindi.
Yemeğin sonuna doğru Bay Papopolous nezaketle sordu.
"Son olarak size verdiğim tiyo? Bir işinize yaradı mı, o ata oynadınız mı?"
Poirot, "Henüz müşterek bahisçimle bağlantı halindeyim," diye yanıtladı.
İki adamın bakışları birleşti.
"Çok ünlü bir at, değil mi?"
"Hayır," dedi Poirot. "Bu İngilizlerin 'karanlık sinsi' diye adlandırdıkları tipte bir at."
"Ah!" dedi Papopolous düşüncelere dalmış bir halde.

Poirot neşeyle bağırdı.
"Artık biraz kumarhaneye geçip rulette şansımızı deneyelim mi?"
Kumarhanede küçük topluluk birbirinden ayrıldı; Poirot kendini tamamen Zia'ya adarken Papopolous oyun masalarına doğru yürüdü.
Poirot'nun şansı yoktu, Zia'nm ise şanslı günüydü, kısa süre içinde birkaç bin frank kazandı.
"Artık oyuna son versem iyi olacak," dedi kayıtsızlıkla.
Poirot'nun gözleri parlıyordu.
"Muhteşem!" diye bağırdı neşeyle. "Tam babanızın kızısınız. Nerede duracağınızı çok iyi biliyorsunuz. Ah! Bu da yaşama sanatı!"
Bakışlarını salonun içinde dolaştırdı.
"Babanızı hiçbir yerde göremiyorum," dedi Poirot kaygısızca. "Eğer sizce de uygunsa matmazel vestiyerden mantonuzu getireyim. Biraz bahçede dolaşalım."
Ancak doğruca vestiyere gitmedi. Keskin gözleri bir an önce Papo-polous'un başka bir salona girdiğini fark etmişti. Kurnaz Yunanlının ne yaptığını bilmek istiyordu. Onu girişteki büyük lobideki sütunlardan birinin dibinde yeni gelen bir kadınla konuşurken yakaladı. Bu kadın Mirelle idi.

Poirot görünmeden lobiye süzüldü. Gizlice ikilinin heyecan içinde konuştukları - ya da daha doğrusu dansçı kadının sürekli konuştuğu, Pa-popolous'un ise tek hecelik nidalarla ya da çok şeyler anlatan mimiklerle onu dinlediği- sütunun arka tarafına ulaştı.
"Size zamana ihtiyacım olduğunu söylüyorum," diyordu dansçı kadın. "Eğer bana zaman verirseniz parayı temin ederim."
"Beklemek..." Yunanlı omuz silkti. "Bu çok zor."
"Yalnızca kısa bir süre." Mirelle yalvanyordu. "Ama, buna mecbursunuz. Yalnızca bir hafta ya da on gün daha fazla zaman istemiyorum ki!

Bu alışverişin gerçekleşeceğinden kesinlikle emin olabilirsiniz. Para gelecek."
Papopolous yerinde kıpırdandı, huzursuz olduğu anlaşılıyordu. Telaş içinde etrafına bakındı ve o anda masum bir ifade takınmış olan Po-irot'yu tam yanı başında gördü.
"Ah! Vous voila'P Bay Papopolous. Sizi her yerde aradım. Matmazel Zia ile bahçede ufak bir gezinti yapmamıza izin verir misiniz? İyi akşamlar, matmazel!"
Mirelle'in önünde yapmacık bir saygıyla eğildi. "Sizi daha önce fark etmediğim için çok özür dilerim."
Dansçı kadın bu selamı pek hoşnutlukla karşılamadı. Konuşmasının kesilmesinden belirgin şekilde rahatsız olmuşa benziyordu. Poirot bu dokundurmayı hemen doğru şekilde algıladı. Papopolous'un 'tabi... elbette...' diye mırıldanmasının hemen ardından oradan uzaklaştı.
Zia'nın mantosunu aldı ve beraberce bahçeye çıktılar.
"İnsanlar burada intihar ediyor," dedi Zia bahçenin girişinde.
Poirot omuzlarını silkti.
"Öyle deniliyor. İnsanoğlu çok çılgın, değil mi matmazel? Yemek, içmek ve bu güzel havayı solumak çok güzel, çok hoş değil mi? Yalnızca parasız kaldığı için insanın tüm bunlardan vazgeçmesi çılgınlık ya da bazen yalnızca kalbi kırıldığı için. L'amou/*v birçok ölümün nedeni olabiliyor, değil mi?"
Zia güldü.
"Aşka gülmemelisiniz, matmazel," diyen Poirot, işaret parmağını tehditkâr şekilde salladı. "Üstelik de böylesine güzel ve gençken."
"O kadar da değil," diye yanıtladı Zia gülerek. "Otuz üç yaşında olduğumu unutuyorsunuz, Mösyö Poirot. Size karşı açık sözlü olmalıyım,
(,) Ah! İşte buradasınız. "Aşk.

farklı şekilde davranmanın bir anlamı yok. Babama da söylediğiniz gibi Paris'te bize yardımcı olmanızın üstünden tam on yedi yıl geçti."
"Size bakınca bana çok daha kısa bir süre geçmiş gibi geliyor," dedi Poirot nezaketle. "O zaman da aynen böyle görünüyordunuz, hemen hemen hiç değişmediniz, belki biraz daha ince, biraz daha solgun ve daha ciddiydiniz, hepsi o. On altı yaşında ve yatılı okulda okuyan bir genç. Ne tam olarak bir yatılı öğrenci, ne de genç bir bayan. O zaman da çok zarif, çok tatlı, 'çok çekiciydiniz, matmazel Zia, hiç kuşkusuz bu şekilde düşünen başkaları da olmuştur."
"On altı yaşında insan aptalın teki oluyor, hepsi bu!"
"Bu olabilir," dedi Poirot. "Evet olabilir. On altı yaşındayken insan karşısındakine güvenmeye çok açıktır. Kendisine söylenene kolaylıkla inanır."
Poirot, genç kadının onu yan bakışla süzdüğünü fark ettiyse de bunu asla belli etmeden düşüncelerine dalmış bir halde konuşmasını sürdürdü. "O zamanki çok tuhaf bir olaydı. Babanız matmazel, bugün bile gerçekte olanları bilmiyor."
"Sahi mi?"
"Bana ayrıntıları sorduğunda, açıklama istediğinde ona hiçbir şey anlatmadım. Ona tek söylediğim, 'Bir skandal olmadan kaybettiklerini geri getirdim. Soru sormayın.' Oldu. Bunu niçin yaptığımı biliyor musunuz, matmazel?"
Zia soğuk bir tavırla yanıt verdi. "Hiçbir bilgim yok."
"Zayıf, solgun, ciddi küçük bir yatılı öğrenciye karşı zaafım olduğu için."
Zia kızgınlıkla haykırdı. "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum."
"Gerçekten mi matmazel? Antonio Pirezzo'yu unuttunuz mu?" Zia'nın soluklarındaki hızlanmayı duyuyordu, bu inleme, yakınma gibi bir sesti.

"Dükkânda yardımcı olarak çalışıyordu ama bu pozisyonda istediği, ne ulaşması olanaksızdı. Bir çırak ustasının kızma göz koyamaz, değil mi? Peki ya genç ve yakışıkhysa, üstelik ağzı da iyi laf yapıyorsa? Bu ikili sürekli olarak aşktan bahsedemeyeceklerine göre, zaman zaman ikisini de ilgilendiren konulardan da bahsetmeleri gerekecekti. Özellikle de o sıralar Mösyö Papopolous'ım mülkiyetinde olan değerli şeyleri konuşacaklardı. Ve matmazel, sizin de söylediğiniz gibi genç kızlar o yaşlarda aptal âşıklar oldukları için ve karşılarındakine çok kolay kandıkları için de bu olağanüstü şeylere bakmasını ve böylece bunların saklandıkları yeri ona göstermekten kaçınmazlardı. Ve daha sonra bu değerli parçalar kaybolduğunda, bu inanılmaz felaket olduğunda zavallı küçük yatılı öğrenci! Ne kadar kötü duruma düşmüştü! Korkuyordu zavallı yavru! Konuşmalı mıydı yoksa konuşmamalı mı? Ve sonra birden ortaya o adam, o muhteşem adam çıkmıştı. Bu bir mucizeydi, her şey yeniden rayına girmişti. Paha biçilemeyen mücevherler yeniden yerlerine yerleşmişti ve kimse skandal yaratacak soruşturmalar yapmıyordu." Zia öfkeyle mırıldandı.
"Bunları başından beri biliyordunuz değil mi? Kim anlattı? Antonio mu?"
Poirot başını salladı.
"Kimse anlatmadı," dedi sakin bir sesle. "Ben tahmin ettim. Gerçeği olduğu gibi tahmin etmişim, değil mi matmazel? Eğer bilmece çözme yeteneğiniz varsa, biraz da gri hücreleriniz çalışıyorsa, dedektif olarak başarılı olmamanız için hiçbir neden olamaz."
Zia birkaç dakika boyunca konuşmadan yürüdü. Daha sonra sert bir sesle sordu.
"Ne yapmayı düşünüyorsunuz? Bunları babama anlatmayı mı?" "Hayır. Hiç kuşkusuz hayır." Zia, dedektife merakla baktı.

"Benden bir şey mi istiyorsunuz?" "Yardımınızı matmazel." "Size yardım edebileceğimi nereden çıkardınız?" "Bilmiyorum. Yalnızca umuyorum."
"Peki ya size yardımcı olmazsam, bunları babama anlatır mısınız?" "Hayır, elbette ki hayır. Bunu kafanızdan çıkarın, matmazel. Ben şantajcı değilim. Sizi geçmişte kalan bir sırla tehdit edecek değilim." Zia yavaşça mırıldandı. "Ya size yardımcı olmayı reddedersem..." "O zaman reddedin, nasıl isterseniz." "Niçin?..." Zia sustu.
"Size bir şey söylemek isterim matmazel. Sizin gibi bayanlar genellikle açık kalpli ve iyilik bilirlerdir. Onlara yapılan bir iyiliğe karşılık verme fırsatı önlerine çıktığında bu fırsatı genellikle kaçırmazlar. Size karşı bir kez hoşgörülü davrandım matmazel. Konuşabilirdim ama çenemi tuttum."
Yeni bir sessizlik oldu. Daha sonra konuşan Zia oldu. "Babam size kısa süre önce bir tiyo verdi." "Evet, bundan dolayı ona minnettarım."
"Bu konuda size daha fazla bilgi verebileceğimi sanmıyorum." Poirot hayal kırıklığına uğradıysa da bunu belli etmedi. Yüzünde bir tek kas bile kımıldamadı.
"Eh bienl" dedi neşeyle. "O zaman başka bir şeyden bahsedelim." Neşeyle gevezelik etmeyi sürdürdü. Zia ise tedirgindi, yanıtları mekanik ve çoğu kez isabetsizdi. Kumarhaneye yaklaştıklarında bir karara varmış gibiydi.
"Mösyö Poirot?" "Evet matmazel?"

"Eğer elimden gelirse, size seve seve yardımcı olmak isterim."
"Bu çok hoş, matmazel. Gerçekten çok iyisiniz."
Yeniden bir sessizlik oldu. Poirot, onu hiçbir konuda sıkıştırmak istemiyordu. Bekleyip ona zaman tanımak istiyordu.

"Ah, neyse," diye konuşmaya başladı Zia. "Bunu size niçin söyleme-yeyim ki? Babam daima çok tedbirlidir. Ağzından çıkan her sözü tartarak konuşur. Ancak size karşı bu kadar tedbirli olmaya hiç gerek olmadığını biliyorum. Zaten mücevherlerin değil, katilin peşinde olduğunuzu söylediniz. Size inanıyorum. Yakutlar nedeniyle Nice'e geldiğimizi doğru tahmin ettiniz. Onları sözleştiğimiz

şekilde burada teslim aldık. Şu anda ba-bamdalar. Üstelik babam size müşterimizin kim olduğuna dair bir ipucu da verdi."
"Marquis mi?" diye sordu Poirot fısıldayarak.
"Evet, Marquis."
"Marquis'i hiç gördünüz mü, Matmazel Zia?"
"Bir kez," dedi Zia. "O da tam olarak değil. Yalnızca anahtar deliğinden."
"Bu iş çok dolambaçlı, çok karmaşık," dedi Poirot. "Yine de hiç değilse onu biraz görmüşsünüz. Tekrar görseniz tanır mıydınız?"
Zia başını salladı.
"Maskesi vardı."
"Genç miydi yaşlı mı?"
"Saçları beyazdı. Ama peruk da olabilir. Aslına bakarsanız o kadar yaşlı olabileceğini de sanmıyorum. Yürüyüşü de, hareketleri de sesi de çok daha gençti."
"Sesi mi?" dedi Poirot düşünerek. "Ah evet, sesi! Bu sesi tekrar duysanız tanır mısınız, Matmazel Zia?" "Sanırım evet."

"O ilginizi çekiyordu değil mi? Yoksa anahtar deliğinden bakmazdı-
nız-
Zia başıyla onayladı.
"Evet, evet, onu çok merak ediyordum. Onun hakkında o kadar çok konuşulduğunu duydum ki -o sıradan bir hırsız değil- tarihten gelen biri ya da bir roman kahramanı gibi biri o."
"Evet," diye mırıldandı Poirot. "Belki."
"Ancak size asıl söylemek istediğim bu değil, başka ufak bir şey, belki de size yardımcı olabilecek ufak bir şey."
"Evet, neydi?" diye sordu Poirot genç kızı cesaretlendirerek.
"Size söylediğim gibi yakutlar burada, Nice'de babama verildi. Onu veren kişiyi görmedim ama..."
"Evet?"
"Bildiğim bir şey var: Bu bir kadındı."

29. BÖLÜM
Evden Gelen Bir Mektup
Sevgili Katherine,
Artık sosyetik insanların dünyasında yaşadığına göre belki de bu küçük yörede olanlar artık seni hiç ilgilendirmiyordun Ancak senin çok aklı başında bir kız olduğunu bildiğim için oradaki ortamdan bıkmış olabileceğini düşünüyorum. Burası her zamanki gibi. Yalnızca yeni baş-rahip ile bazı sorunlar var, o da kendini beğenmişliğinden ötürü. Bana sorarsan o tam katı bir Katolik. Herkes papaza ondan yakınıyor, ama papazı bilirsin, tam inançlı bir Hıristiyan olduğundan herkesi sever ve korur, kimseye dokunamaz. Benimse son zamanlarda hizmetkârlarla sorunlarım var. Annie denilen kızla anlaşmam mümkün değil, etekleri dizinin üstünde, ayrıca düzgün yün çoraplar giymeye ikna edilmesi de mümkün değil. Bu yenilere söz söylenemiyor. Romatizma ağrılarım çok arttı; Dr. Harris Londra'ya giderek uzman bir doktora görünmemi önerdi. Bunun tren bileti dahil fazla bir harcama gerektireceğini söyle -diysem de çarşamba gününe kadar bekleyince ucuz bir dönüş bileti almayı başarabildim. Uzman beni muayene edince yüzü asıldı ve bir şeyler söylemeye çalıştı ama konuşmakta zorlandığı anlaşılıyordu. Ona, "Ben sıradan, basit bir kadınım, doktor," dedim. "Bana karşı açık olun. Hastalığım kanser mi, değil mi?" Tabi bu durumda gerçeği açıkladı. Eğer bakım görürsem bir yıllık bir ömrüm daha olabilecek. Ağrılarımın

bakımla çok şiddetli olmayacağını söyledi ama zaten ben inançlı her Hıristiyan kadın gibi ağrıya karşı dirençli olabileceğimi de biliyorum. Ancak arkadaşlarımın çoğu öldüğü ya da buradan göçtüğü için kendimi burada çok yalnız hissediyorum. St. Mary Mead'da olmanı isterdim, tatlım, inan bana bu samimi fikrim. Eğer böylesine büyük bir mirasın vârisi olmasaydın ve sosyeteye

karışmasaydın, buraya gelmen ve benimle ilgilenmen için sana seve seve zavallı Jane'in ödediğinin tam iki katını sunabilirdim. Ancak insanın ulaşamayacağı bir şeyi istemesinin de hiçbir anlamı yok. Yalnızca eğer orada her şey istediğin gibi gitmezse, -tabi bu olabilir- bu aklında olsun. Saf kızlarla paralan için evlenip tüm paralarını ele geçirdikten sonra onları kilise kapısında bırakan asillere ilişkin o kadar çok öykü dinledim ki. Senin, başına böyle bir şeyin gelmeyecek kadar akıllı bir kız olduğunu biliyorum. Ama yaşamda ne olacağı hiçbir zaman tam olarak bilinemez . Yaşamında daha önce hiçbir zaman çok fazla ilgi görmediğin için şimdi böylesi bir durumdan sıkılıp bıkabilirsin de. Neyse tatlım sözün kısası, burada her zaman için bir yuvan olduğunu hiç unutma ve eğer açık sözlülükte biraz ileri gittiğimi düşünüyorsan bile bunun içtenlikten kaynaklandığına inan.
Seni gerçekten seven eski dostun Amelia Viner.
Not: Kısa süre önce gazetede senin ve kuzinin Vikontes Tamplin'e ilişkin bir haber okuyup kestim ve diğer gazete kupürlerinin yanma sakladım. Pazar günü de seni yersiz gurur ve kibirden sakınması için Tanrı'ya dua ettim.
Katherine bu karakteristik mektubu iki kez okuduktan sonra bir yana bırakıp yatak odasının penceresinden Akdeniz'in engin maviliğini seyretti. Boğazına bir şey tıkanmış gibiydi, yutkunmakta zorlanıyordu. Birden St. Mary Mead'di çok fazla özlemiş olduğunu hissetti. Günlük ola-

ğan, sıkıcı, monoton önemsiz küçük olaylar -ama yine de- orası vatanıydı. Başını kollarının arasına gömüp ağlamak istiyordu.
O anda odaya giren Lenox buna engel oldu.
"Merhaba Katherine. Ne oldu, neyin var?"
"Yok bir şey!" diye yanıtlayan Katherine, Miss Viner'in mektubunu çantasına tıkıştırdı.
"Çok perişan görünüyorsun. Umarım sence de bir sakıncası yoktur sana yalnızca arkadaşın dedektif Mösyö Poirot'ya telefon edip onu bugün öğlen Nice'de yemeğe davet ettiğimi söylemek istemiştim. Senin onunla görüşmek istediğini söyledim, sırf benim için geleceğini sanmıyordum da."
Katherine merakla sordu. "Onu görmek mi istiyorsun?"
"Evet," dedi Lenox. "Ona kalbimi kaptırdım. Daha önce hiç gözleri onun kadar kediye benzeyen yeşillikte olan birine rastlamamıştım."
"İyi öyleyse," dedi Katherine. Kayıtsız görünüyordu. Son birkaç gün onun için bir sınavdan farksızdı. Derek Kettering'in tutuklanması günün konusuydu ve Mavi Tren'in sırrı her yönüyle kurcalanmaya başlanmıştı.
"Araba çağırdım," diye ekledi Lenox. "Anneme bu konuda bir yalan söyledim ama şimdi ne olduğunu tam olarak anımsamıyorum, ama nasıl olsa onun için fark etmez. Nereye gittiğimizi bilse hiç kuşkusuz peşimize takılır ve Mösyö Poirot'yu esir alırdı."
Negresco'ya vardıklarında Poirot bayanları beklemekteydi. Onları büyük bir nezaket ve samimiyetle karşılayıp öyle komplimanlar yaptı ki iki genç hanım da kısa bir süre sonra kendilerini gülmekten alıkoyamadılar. Her şeye rağmen yemek zevkli geçmedi. Katherine'in kafası dağınıktı ve kendi içine kapanmıştı. Lenox ise zorlama bir konuşkanlıkla suskunluk arasında gidip geliyordu. Yemek sonrası terasta kahvelerini içerken birden Poirot'ya dönerek sordu.
"Olaylar nasıl gidiyor? Neyi sorduğumu biliyorsunuz?"

Poirot omuzlarını silkti. "Kendi seyrinde," dedi.
"Siz de her şeyi kendi haline mi bıraktınız?"
Poirot, Lenox'u hüzünlü gözlerle süzdü.
"Henüz çok gençsiniz, matmazel, yaşamda aceleye getirilemeyecek üç şey vardır: le bon Dieu, doğa ve yaşlı insanlar."
"Saçmalık." Lenox hırçınlıkla itiraz etti. "Siz yaşlı değilsiniz ki."
"Ah, çok naziksiniz."
"Bakın Binbaşı Knighton bize doğru geliyor," dedi Lenox.
Katherine başını çevirip baktı ve tekrar arkasını döndü.

"Bay Van Aidin de yanında," diye sözlerini sürdürdü Lenox. "Binbaşı Knighton'a sormam gereken bir şey vardı. Bana bir an için izin verir misiniz?"
Poirot yalnız kalınca Katherine'e doğru eğilerek fısıldadı. "Çok dalgınsınız, matmazel; düşünceleriniz buradan çok uzaklarda, değil mi?"
"İngiltere'yi düşünüyordum, başka bir şey değil." Birden içgüdülerinin esiri olup çantasındaki mektubu çıkarıp Poirot'ya uzattı.
"Bundan önceki yaşamımdan aldığım ilk haber bu; bilmem ki bir şekilde üzüldüm."
Dedektif mektubu okuduktan sonra geri uzattı. "St. Mary Mead'a geri mi dönüyorsunuz?" "Hayır," dedi Katherine. "Bunu yapmam için bir neden yok." "Ah! O zaman yanılmışım. Bana bir dakika izin verir miydiniz?" Van Aidin ve Knighton ile konuşan Lenox'un yanına gitti. Amerikalı yaşlı ve sıkıntılı görünüyordu. Poirot'yu sıradan bir baş eğmeyle selamladı.
Van Aidin Lenox'un bir sözüne yanıt vermek için başını çevirince, Poirot hemen Knighton'u kenara çekti. "Mösyö Van Aidin hasta görünüyor."

"Bu sizi şaşırttı mı?" diye sordu Knighton. "Derek Kettering'in tutuklanmasının yarattığı skandal tüm dikkatleri ailenin üzerine çekti. Bu ona kaldıramayacağı kadar fazla geldi. Hatta sizden gerçeği bulup çıkarmanızı istediğine bile pişman." "İngiltere'ye dönmeli." "Öbür gün gidiyoruz." "Bu iyi bir haber," dedi Poirot.
Dedektif bir anlık tereddütle terasın öte tarafında oturan Katheri-ne'ne baktı. "Keşke," diye mırıldandı. "Bunu Miss Grey'e de söyleseydiniz." "Neyi söyleseydik?"
"Sizin... yani Mösyö Van Aldin'in İngiltere'ye geri dönecek olduğunu."
Knighton biraz şaşırmıştı ama yine de sevinerek terasta Katheri-ne'ne doğru ilerledi.
Poirot, genç adamın arkasından memnuniyetle baş salladıktan sonra sohbet eden Lenox ve Amerikalıya katıldı. Birkaç dakika sonra diğerleri de geldiler. Bir süre havadan sudan konuşulduktan sonra Amerikalı ve sekreteri yanlarından ayrıldı. Poirot da gitmeye hazırlandı.
"Davetiniz ve misafirperverliğiniz için binlerce teşekkürler, matmazeller," diye seslendi neşeyle. "Gerçekten mükemmel bir yemekti. Ma foi, buna ihtiyacım vardı." Göğsünü şişirip gururla vurdu. "Artık kendimi bir aslan bir dev gibi hissediyorum. Ah, Matmazel Katherine siz daha benim gerçek kişiliğimi görmediniz. Yumuşak, sakin yönümü tanıyorsunuz, ancak çok farklı bir Hercule Poirot da olduğunu bilmelisiniz. Artık acımasız, etrafa gözdağı veren, korku yayan, beni dinleyenlerin kalplerinde terör fırtınaları estiren biri olmanın zamanı geldi."
Kendinden emin ve mutlu bir halde kadınlara baktı; kızlar fazlasıyla etkilenmiş görünüyorlardı, Lenox alt dudağını ısırıyor, Katherine'in ise dudaklarının yan kısmı seğiriyordu.

"Evet bunu yapacağım," dedi Poirot zafer mutluluğuyla-. "Evet, bunu başaracağım."
"Mösyö Poirot, size söylemek istediğim bir şey daha var. Sanırım biraz önce söylediklerinizde haklıydınız. Ben en kısa sürede İngiltere'ye döneceğim."
Poirot, Katherine'e öylesine ısrarlı ve anlamlı baktı ki genç kadın yüzünün kızarmasını gizlemeyi başaramadı.
"Anlıyorum."
"Bunu sanmıyorum," dedi Katherine.
"Sizin düşündüğünüzden de fazlasını biliyorum, matmazel," diye yanıtladı Poirot kısaca.
Daha sonra tuhaf bir gülümsemeyle bayanların yanından ayrılıp kendini bekleyen arabaya bindi ve Antibes yönünde uzaklaştı.
Kont de la Roche'un ruhsuz uşağı Hipolyte Villa Marina'da kontun olağanüstü güzellikteki kristal bardaklarını parlatıyordu. Kont ise o gün Monte Carlo'ya gitmişti. Tesadüfen pencereden dışarı baktığında Hipolyte bir konuğun hızla bahçe kapısından evin eşiğine doğru ilerlediğini gördü. Bu çok farklı, alışılmadık bir ziyaretçiydi. Hipolyte her ne kadar deneyimli, görmüş geçirmiş

biri de olsa onu nasıl niteleyeceğini bilemiyordu. Mutfakta çalışan karısı Marie'yi çağırdı ve ce type lân olarak nitelediği konuk konusunda uyardı.
"Yine mi polisler?" diye sordu Marie endişeyle.
"Kendin bak."
Marie dışarı baktı.
"Polisten biri olmadığı kesin," dedi Marie. "Buna sevindim."
"Bizi önemli ölçüde rahatsız ettiklerini söyleyemeyiz." Hipolyte karısını yanıtladı. "Eğer mösyö le kont beni uyarmamış olsaydı şarap mahzenindeki yabancının kim olduğunu dünyada anlayamazdım."
Kapı zili çalındı ve Hipolyte neşe ve gururla kapıyı açtı.

"Mösyö de la kont maalesef evde değiller." Büyük bıyıklı ufak tefek konuk dostça gülümsedi.
"Biliyorum," dedi. "Siz Hipolyte Flavelle'siniz, değil mi?"
"Evet, mösyö, o benim."
"Marie Flavelle adında bir de karınız var, değil mi?"
"Evet, mösyö ama..."
"İkinizle de konuşmak istiyorum," diyen yabancı çevik bir hareketle uşağın yanından sıyrılıp antreye girdi.
"Karınız sanırım mutfakta," dedi.
Daha Hipolyte'in şaşkınlığı geçmeden konuk antrenin diğer ucundaki kapıyı açıp koridordan Marie'nin şaşkınlıktan ağzı aralanmış bir halde baktığı mutfağa doğru ilerlemeye başlamıştı bile.
"Voilâ," dedi yabancı mutfaktaki tahta sandalyeye otururken. "Benim adım Hercule Poirot," dedi.
"Buyurun mösyö."
"Bu isim size bir şey ifade etmiyor mu?"
"Hiç duymadım," diye yanıtladı Hipolyte.
"Bu sizin eğitiminizde önemli bir eksiklik olduğunu gösteriyoı. Bu isim konusunda dünyanın en büyüklerinden birine aittir."
İç çekerek kollarını göğsünde kenetledi.
Hipolyte ve Marie şaşkınlık içinde onu süzüyorlardı. Bu beklenmedik ve ender rastlanılan tipteki konuk karşısında nasıl davranmaları gerektiğini bilemiyorlardı.
"Mösyönün bir emirleri..." diye mırıldandı Hipolyte kendiliğinden.
"Polise niçin yalan söylediğinizi bilmek istiyordum."
"Mösyö!" diye haykırdı Hipolyte. "Ben mi polise yalan söylemişim? Asla, hiçbir zaman."
Poirot başını salladı.
"Yanılıyorsunuz," dedi. "Hem de bunu birçok kez yaptınız. Bir dakika." Cebinden ufak bir not defteri çıkarıp inceledi.' "En az yedi konuda. İsterseniz bunları size sayayım."

Yumuşak bir ses tonuyla bu yedi olayı sıralamaya başladı. Hipolyte şaşkınlıktan faltaşı gibi açılmış gözler ve aralanmış dudaklarla onu dinliyordu.
"Ancak buraya gelmemin nedeni geçmişte kalan bu küçük hataları eşelemek değil," diye konuşmasını sürdürdü Poirot. "Bunları kendinizi çok fazla zeki sanmamanız için belirttim, mon ami. Şimdi size asıl beni ilgilendiren bir diğer yalanınızdan söz edeceğim. Kont de la Roche'un buraya, bu malikâneye on dört şubat günü sabah geldiğine ilişkin ifadenizden!"
"Ama bu yalan değildi, mösyö, gerçeği söyledik. Mösyö le kont on dört şubat salı sabahı buraya geldiler. Bu doğru, değil mi Marie?"
Marie, kocasını coşkuyla doğruladı.
"Evet, kesinlikle öyle. Çok iyi anımsıyorum."
"Ah!" dedi Poirot. "Peki o gün saygıdeğer efendinize yemekte ne servis ettiniz?"
"Ben..." Marie susup kafasını toplamaya çalıştı.

"İlginç," dedi Poirot. "İnsan bazı şeyleri nasıl da kesinlikle anımsayıp, başkalarını unutabiliyor."
Eğilip yumruğunu masaya indirdi. Gözlerinden öfke fışkınyordu.
"Evet, evet, bu kesinlikle böyle. Sürekli yalan söylüyor ve bunu kimsenin fark etmediğini sanıyorsunuz. Ama her şeyi bilen iki kişi vardır. Evet, iki kişi! Biri le bon Dieu..."
Ellerini işaret edercesine gökyüzüne doğru kaldırdı, sonra yeniden sandalyesinde doğruldu ve memnuniyetle mırıldandı.
"Diğeri de Hercule Poirot."
"Size kesinlikle yanıldığınızı söylemeliyim, mösyö. Kont de la Roche Paris'ten pazartesi akşamı ayrıldılar..."
Poirot, "Doğru," diyerek başını salladı. "Ama yolda mola verdi. Yolculuğuna nerede ara verdiğini bilmiyorum. Belki siz bunu biliyorsunuzdur. Benimse kesin olarak bildiğim buraya salı sabahı değil çarşamba sabahı ulaştığı."

Marie ısrarla itirazını sürdürdü. "Mösyö kesinlikle yanılıyorlar."
Poirot ayağa kalktı.
"O zaman adaletin yerini bulmasını sağlamaktan başka çarem yok," diye mırıldandı. "Yazık!"
"Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Marie huzursuzlaşarak.
"İngiliz Bayan Madam Kettering'in cinayetine yardımcı olmaktan dolayı tutuklanacaksınız."
"Cinayet mi?"
Uşağın yüzü kireç kadar bembeyaz kesildi, dizleri titriyordu. Marie elindeki merdaneyi düşürerek ağlamaya başladı.
"Ama bu olanaksız... olanaksız bu! Ben sanıyordum ki..."
"İfadenizde ısrarlı olduğunuza göre daha fazla konuşmak gereksiz. İkiniz de akılsızlık ettiniz."
Poirot gitmek üzere arkasını döndüğü anda arkasından heyecan içinde bir sesin bağırdığını duydu.
"Mösyö, mösyö, bir dakika lütfen! Konunun bu kadar ciddi olduğunu bilmiyorduk. Ben... ben bunun bir kadın meselesi olduğunu düşünüyordum. Kadınlar yüzünden arada sırada polisle küçük anlaşmazlıklarımız oldu da. Ama cinayet... bu çok farklı bir şey!"
Poirot öfkeyle, "Artık sabrım taşmak üzere!" diye bağırdı. Onlara doğru dönerek yumruğunu tehditkâr bir havada Hipolyte'in yüzüne doğru salladı. "Bütün gün burada durup siz iki aptalı azarlamakla uğraşacağımı mı sanıyorsunuz? Gerçeği öğrenmek istiyorum. Eğer söylemek istemiyorsanız bu sizin bileceğiniz iş, nasıl isterseniz. Size son bir kez soruyorum: Mösyö le kont villaya ne zaman geldi: salı sabahı mı, çarşamba sabahı mı?"
"Çarşamba!" diye haykıran uşağın arkasındaki karısı da başını sallayarak bunu onayladı.
Poirot onları kısa bir süre konuşmadan süzdükten sonra memnuniyetle başını salladı.
"Akıllılık ettiniz çocuklar. Başınızı belaya sokmaktan kıl payı kurtuldunuz."

Ve kendi kendine gülümseyerek, hoşnutlukla villadan ayrıldı. "Doğru tahmin etmişim," diye mırıldandı. "Bunu bir kez daha denesem mi?"
Mösyö Hercule Poirot'nun kartı Mirelle'in dairesine götürüldüğünde saatler altıyı gösteriyordu. Kadın kartı bir süre şaşkınlık içinde inceledikten sonra başını sallayarak kabul ettiğini belirtti. Poirot içeri girdiğinde dansçı kadın odada öfke içinde bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Hiddetle dedektife doğru bir hamle yaptı.
"Benden ne istiyorsunuz?" diye haykırdı. "Yine ne var? Bana yeterince işkence çektirmediniz mi? Zavallı Derek'imi ihbar etmeme siz neden olmadınız mı? Daha ne istiyorsunuz?"
"Küçük bir sorum olacak, matmazel. Tren Lyon Garı'ndan ayrılıp siz Madam Kettering'in kompartımanına girdiğinizde..."
"Bu da ne demek?"

Poirot kadını sert, suçlayan bakışlarla süzüp sözlerine yeniden başladı. "Madam Kettering'in kompartımanına girdiğinizde..." "Bunu asla yapmadım." "Onu orada yatar vaziyette gördüğünüzde..." "Size kompartımana hiç girmediğimi söyledim."
"Ah, setere!"
Poirot öylesine bir ses tonuyla bağırmaya başladı ki kadın ister istemez ürktü. "Bana yalan mı söylüyorsunuz? Size olanları oradaymışım kadar kesin şekilde açıklayabilirim. Kompartımana girdiniz ve onun ölü olduğunu gördünüz. Bunu bildiğimi söylüyorum size. Dikkatli olun bana yalan söylemek tehlikelidir. Kendinizi sakının, matmazel!"
Gözleri öfkeyle parlıyor, ısrarla dansçı kadını süzüyordu.
"Ben... ben oraya..." Mirelle tereddüt içinde konuşmaya çalıştıysa da sözünü yarıda kesti.

"Merak ettiğim yalnızca bir tek konu var," diye ekledi Poirot. "Orada aradığınızı bulup bulamadığınız? Yoksa biri elini sizden daha çabuk mu tutmuştu?"
"Neyi aradığımı?"
"Birinin sizden daha önce harekete geçip geçmediğini."
"Hiçbir sorunuza yanıt vermiyorum," diye bağırdı Mirelle avazı çıktı-ğınca. Kolunu tutan Poırot'nun elinden hırs içinde kurtulup yere yattı ve hiddetle tepinmeye, ağlamaya hıçkırmaya başladı. Korku içindeki hizmetçisi koşarak geldi. Poirot omuzlarını silkip kaşlarını kaldırdı ve sakince odadan çıktı. Ancak yüz ifadesinden hoşnut olduğu anlaşılıyordu.

30. BÖLÜM
Miss Viner'in Yargısı
Katherine, Miss Viner'in yatak odasının penceresinden dışarıyı seyrediyordu. Sakin ancak sürekli bir yağmur vardı, gökyüzü griydi. Pencereden iki yanı mevsimin ileriki günlerinde gül, karanfil ve mavi fulyaların açacağı çiçek tarhlarıyla çevrili, giriş kapısına kadar uzanan bahçe yolu ve küçük bakımlı bahçe görünüyordu.
Miss Viner Victoria stili büyük bir karyolada yatıyordu. Kahvaltıdan arta kalanların durduğu tepsiyi yana itip gelen mektuplarını açmaya ve her biriyle ilgili yorumlarını açıklamaya başladı.
Katherine elinde tuttuğu mektubu ikinci kez okudu. Mektup Paris Ritz Oteli'nden geliyordu ve aynen şunlar yazıyordu.
Chere Matmazel Katherine,
Sağlığınızın iyi olduğunu ve karanlık İngiliz kışının sizi sarsmadığını umarım, incelemeleri büyük bir özenle sürdürmekteyim. Sakın ola burada tatil yaptığımı düşünmeyin. Kısa bir süre sonra ingiltere'de olacağım. Oraya vardığımda sizi tekrar görmeyi umut ediyorum. Sizinle görüşmem mümkün olabilir mi? Londra'ya vardığım zaman size yazacağım. Bu olayda dost ve ortak olduğumuzu unutmadığınızı umarım. Sanırım bunun siz de bilincindesiniz. Saygılarım ve minnettarlık duygularımla, matmazel.
Hercule Poirot

Katherine yüzünü buruşturdu. Bu mektupta bir bilmece saklıydı, bunu hissediyor ve huzursuz oluyordu.
"Korodaki oğlanlar için bir piknik," diye homurdandı Miss Viner. "Tommy Saunders ve Albert Dykes götürülmemeli, pikniğe ancak o zaman destek veririm. İki oğlanın pazar günü kilisede ne yapmak istediklerini bilmiyorum. Tommy yalnızca, 'Tanrım bizi çabuk kurtar!' ilahisini söyledi ve bir daha ağzını kıpırdatmadı bile. Albert Dykes ise bütün ayin boyunca naneli şekeri emdi, burnum eskisi kadar iyi koku almıyor ama yine de bunları kaçırmıyor ve kaçırmayacak da."
Katherine ona hak verdiğini belirtti. "Biliyorum korkunç davrandılar."
Kendine gelen ikinci bir mektubu açmasıyla birlikte yüzü kıpkırmızı kesildi. Odadaki Miss Viner'in sesi çok uzaklarda kaybolup gitti.

Tekrar kendini toplayıp bulunduğu yerin bilincine vardığında Miss Viner uzun konuşmasını bir zafer edası içinde tamamlamaktaydı.
"Ve ona dedim ki: 'Hiç de değil. Miss Grey gerçekten Lady Tamp-lin'in kuzini.' Bu konuda ne düşünüyorsunuz?"
"Benim yerime beni siz mi savundunuz? Bundan dolayı size çok teşekkür ederim."
"Bunu isterseniz böyle kabul edebilirsiniz. Benim için unvan hiçbir değer taşımaz. Rahip karısı olsa da.olmasa da bu kadın vahşi bir kedi. Bu arada sosyetedeki yerinizi de parayla satın almış olduğunuzu ima etmek istedi."
"Belki de o kadar haksız değil."
"Bakın," diye ekledi Miss Viner. "Eğer buraya şık, burnu havada, kendini beğenmiş bir kadın olarak dönmüş olsaydınız, ki bu pekâlâ da olabilirdi, haklı olabilirdi. Hayır, hâlâ burada aklı başında, mütevazı, bizden biri olarak oturuyorsunuz, kalın yün çoraplarınızla ve sağlam, güvenli ayakkabılarınızla. Daha dün Ellen ile bu konuyu konuştum. 'Ellen,' dedim. 'Şu Miss Grey'e bakıp onu örnek alın. Ülkenin en ileri gelenleriyle

bir arada oldu, sosyeteyle tanıştı, onlar gibi diz üstünde etekler, dikkatle bakınca bile kaçabilen ince ipek çoraplar ve hayal bile edemeyeceğimiz kadar ince topuklu, sağlıksız ayakkabılar giyiyor mu?"
Katherine hafifçe gülümsedi. Miss Viner'in önyargılarını gidermenin yararlı olduğu anlaşılıyordu. Yaşlı kadın giderek artan bir coşkuyla sözlerini sürdürdü.
"Değişmeden, böyle saçmalıklara kapılmadan buraya dönebilmen beni çok rahatlattı. Geçen gün gazeteden kestiğim kupürlere bakıyordum. Lady Tamplin, hastanesi ve onunla ilgili birkaç konuda daha kupürler olacaktı. Ama onları bulamadım. Benim için araştırır mısınız, tatlım? Sizin gözleriniz benimkilerden çok daha iyi. Hepsi yazı masasının çekme -cesindeki kutuda duruyor."
Katherine elindeki mektuba bakıp bir şey söylemek istedi ama kendini tuttu. Yazı masasına gidip içinde gazete kupürleri duran kutuyu çıkardı ve karıştırmaya başladı. St. Mary Mead'de döndüğünden beri Miss Viner'i seviyor, metanetli ve yürekli davranışları nedeniyle hayranlık duyuyordu. Yaşlı dostu için yapabileceği pek fazla bir şey kalmadığını hissediyor, ancak deneyimleri dolayısıyla da yaşlı insanlar için bazı küçük jestlerin ne büyük anlam taşıyabileceğini çok iyi biliyordu.
"İşte bir tane buldum," dedi. "Nice'deki villasını yaralı subaylar için hastaneye döndüren Vikontes Tamplin sansasyonel bir hırsızlığın kurbanı oldu. Genç kontesin tüm mücevherleri yanında Tamplin hanedanından kalan ünlü zümrütleri de..."
"Büyük olasılıkla hepsi camdı," dedi Miss Viner. "Sosyetedeki kadınların taşıdığı mücevherlerin çoğu gibi."
"İşte bir tane daha. Resmi de var. Hoş bir kamera çalışması: Vikontes Tamplin'in küçük kızı Lenox ile."
"Ver bir bakayım," dedi Miss Viner. "Çocuğun yüzü pek görünmüyor, değil mi? Dünya zıtlıklarla dolu, güzel annelerin genellikle çirkin ço-

cukları oluyor. Sanırım fotoğrafçı çocuğun başının arkasını göstermenin resimdeki estetik açısından en doğrusu olacağını anlamış."
Kamerine güldü.
"Bu yılki Riviera sezonunun en zarif ev sahibelerinden biri Cap Mar-tin'de güzel bir villası bulunan Vikontes Tamplin idi. Kısa süre önce çok romantik bir şekilde büyük bir servetin mirasçısı olan kuzini Miss Grey konuk olarak villasında kalmakta."
"İşte aradığım bu," dedi Miss Viner. Sanınm gazetelerden birinde sizin de resminiz vardı ama her nasılsa onu kaçırmışım. Hani şu bildiğiniz malum haberlerden. Bayan Bilmem Kim ile Bilmem Ne şu ya da bu davette ya da atış poligonunda, koltuğunun altında tüfek ve çoğunlukla da bir ayağı havada. Bunlardan bazıları için sonradan gerçekte nasıl göründüklerini saptamak gerçekten korkunç olmalı."

Katherine yanıt vermedi. Parmağını gazete kupürünün üstünde gezdirdi, yüzünde şaşkın, endişeli bir ifade belirdi. Daha sonra cebinden ikinci mektubu çıkarıp yeniden okudu. Ve yaşlı arkadaşına döndü.
"Miss Viner? Size bir şey söylemek istiyordum. Riviera'da tanıdığım bir dostum beni burada ziyaret etmek istiyor."
"Erkek mi?"
"Evet."
"Kim bu?"
"Amerikalı bir milyonerin sekreteri, Bay Van Aidin."
"Adı ne?"
"Binbaşı Knighton."
"Hımım. Bir milyonerin sekreteri. Buraya gelmek istiyor. Katherine senin iyiliğin için seni bir konuda uyarmak isterim. Sen iyi, görgülü, aklı başında bir kızsın, omuzlarının üstünde boş olmayan bir kafa taşıyorsun, ama her kadın yaşamında bir kez olsun aptallık yapar. Bu adamın paranın peşinde olduğuna bire on bahse girebilirim."
Bir el hareketiyle Katherine'in yanıt vermesini engelledi. "Bu tür bir şey bekliyordum. Bir milyonerin sekreteri olmak ne ki? Bu tür çalışanla-

rın onda dokuzu rahat, basit bir yaşam peşindeki insanlardır. Hoş, zarif davranışları olan genç, yakışıklı bir adam, lüks meraklısı, boş kafalı, girişimciliği olmayan biri. Bence bir milyonerin sekreteri olmaktan daha rahat, daha tembel işi olabilecek tek bir şey var: O da zengin bir kadınla parası için evlenmek. Sakın sizin erkeklerin hoşlanmayacakları biri olduğunuzu düşündüğümü sanmayın. Genç değilsiniz, çok hoş bir teniniz ve vücudunuz var ama erkeklerin başını döndürecek kadar güzel olmadığınız da kesin. Tek söylemek istediğim, ne olur kendinizi aptal yerine koydurmayın, kullandırmayın. Eğer bunu yapacaksanız bile ne olur paranızın sizde kalmasını sağlayın. Neyse hepsi bu kadar. Siz ne söylemek istiyordunuz?"
"Hiç," dedi Katherine. "Peki sizce onun beni yalnızca ziyaret etmesinin bir sakıncası var mı?"
"Ben bu işten elimi çekiyorum," dedi Miss Viner. "Ben görevimi yaptım. Bundan sonra karar verecek sensin. Onu öğlen yemeğine mi yoksa akşam yemeğine mi çağırmayı yeğlerdin? Sanırım Ellen bir akşam yemeği hazırlayabilir. Tabi yine kafası karışmazsa."
"Teşekkürler, öğlen yemeği yeterli olacaktır. Çok teşekkür ederim Miss Viner. Benden kendisini telefonla aramamı istedi. Hemen arayıp onu öğlen yemeğine beklediğimizi bildireceğim. Londra'dan kendi arabasıyla gelecek."
"Ellen biftekle ızgara domatesi fena yapmıyor. Çok iyi değil ama diğer yaptıklarına göre bir hayli iyi. Pastayı aklımızdan bile geçirmemeliyiz, hamur işlerinde çok beceriksiz, ama puding konusunda kötü sayılmaz. Abbot'ta iyi cins bir Stilton peyniri bulabilirsiniz. Centilmenlerin iyi bir stiltondan hep etkilendiklerini düşünmüşümdür, ayrıca mahzende de babamın zamanından kalma çok iyi bir şişe Mosel şarabı var."
"Yoo hayır, Miss Viner, bu kadarına gerçekten hiç gerek yok." "Saçmalama yavrum. Yemeğin yanında iyi bir içki olmadan hiçbir centilmen mutlu edilemez. Ayrıca eğer isterseniz bir şişe de savaş önce-

sinden kalma kaliteli viskim var, nasıl tercih ederseniz? Lütfen şimdi itiraz etmeden dediğimi yapın. Şarap mahzeninin anahtarı tuvalet masasının alttan üçüncü çekmecesinde, soldan ikinci çorabın içinde."
Kamerine söz dinleyerek oraya gitti.
Miss Viner, "İkinci çiftin içinde dedim," diye seslendi arkasından. "Birinci çiftin içinde elmas küpelerim ve pırlanta broşum var."
"Ah!" dedi Kamerine ürkerek. "Onları mücevher kutunuza koymam daha doğru olmaz mı?"
Miss Viner derin derin iç çekti.
"Hayır, lütfen hayır. Bu konuda çok olumsuz fikirlerim var. Hayır, hayır gerçekten istemiyorum. Bir an için zavallı babamı anımsadım. Aşağıda merdiven

boşluğunun altına bir kasa yaptırmışü. Bu kasayla gurur duyuyordu; hatta anneme, 'Evet Mary, artık her akşam mücevher kutunu bana getireceksin. Kutuyu senin için kasaya kilitleyeceğim,' demişti. Annem çok saygılı bir kadındı, erkeklerin kendi doğrularının yapılmasını istediklerini çok iyi biliyordu, bu yüzden de mücevher kutusunu her akşam kilitlenmesi için getirdi.
Sonra bir akşam evimize hırsız girdi, tabi hırsızların ilk hedefleri de kasa oldu. Bunun farklı olması da düşünülemezdi zaten, babam köyde kasasıyla öylesine övünmüştü ki duyan Hazreti Süleyman'ın hazinelerini sakladığını bile düşünebilirdi. Hırsızlar her şeyi alıp gittiler, hatta kristal bardakları, gümüş kupaları ve babama armağan edilen altın plaketi bile. Ve tabi mücevher kutusunu da."
Geçmişi anımsayarak iç çekti. "Babam annemin mücevherleri nedeniyle perişan olmuştu. Kutuda Venedik yapımı şık bir seti, bir çift çok güzel ve değerli akik küpe, birkaç pembe mercan mücevher ve taşlan oldukça büyük iki elmas yüzük vardı. Tabi annem babamın büyük üzüntüsü karşısında ona akıllı ve tedbirli bir kadın olarak mücevherlerini korselerinden birinin içine sanp sakladığını ve onların hâlâ aynı yerde, güvende olduklarını itiraf etmek zorunda kaldı."

"Peki ya mücevher kutusu, boş muydu?"
"Yok hayır, tatlım," dedi Miss Viner. "O zaman çok hafif olurdu. Annem çok akıllı bir kadındı, bunu da düşünmüştü elbette. Mücevher kutusunda fazla düğmeleri saklıyordu, hem de çok düzenli olarak. Birinci katta gömlek düğmeleri, ikinci katta pantolon düğmeleri ve altta da diğer düğmeler vardı. Tuhaf olan babamın buna sinirlenmesiydi. Aldatma manevralarından hoşlanmadığını söyledi. Neyse bu kadar gevezelik yeter, hemen harekete geçip arkadaşınızı çağırmalıyız. İyi bir biftek seçin ve El-len'e sofraya servis yaparken delik çoraplarını giymemesini söyleyin lütfen."
"Adı Helen mi yoksa Ellen mi, Miss Viner? Ben..." Miss Viner gözlerini kapadı. "Konuşurken H harflerini yutuyorum da, ama aslında da Helen bir hizmetçiye yakışan bir isim değil. Şu son günlerde alt kademedeki annelere neler olduğunu anlayamıyorum."
Knighton öğlene doğru köydeki eve ulaştığında yağmur durmuştu. Solgun kış güneşi konuğu karşılamak üzere eşikte duran Katherine'in yüzünü renklendirdi. Adam telaşla, neredeyse çocukça denilecek bir heyecanla ona doğru geldi.
"Sanırım bana kızmadınız. Ama sizi muhakkak görmem gerekiyordu. Umarım beraber kaldığınız kız arkadaşınızı rahatsız etmiyorumdur."
"İçeri buyurun, sizi onunla tanıştırayım," dedi Katherine. "İlk karşılaşan birini altüst edebilir ama inanın bana çok iyi bir kalbi var."
Miss Viner salonda bir kraliçe edasıyla oturuyordu. Ailesinden kalan akik takımı tam olarak takmıştı. Knighton'u asaletle ve birçok erkeği huzursuz edebilecek haşin bir nezaketle karşıladı. Ancak Knighton'un karşısındakini büyüleyen bir çekiciliği vardı, Bayan Viner de yaklaşık on dakika sonra belirgin şekilde değişmişti. Eğlenceli bir öğlen yemeği oldu; kaçığı olmayan yeni ipek çoraplar giymiş olan Ellen -ya da Helen- beklenilenin çok ötesinde mucizevi yemekler sundu. Yemekten sonra kısa bir

gezinti yapan Knighton ve Katherine çayı da Miss Viner'in yatmış olması nedeniyle baş başa içtiler.
Neden sonra Knighton'un arabası uzaklaşınca Katherine yavaşça yukarı çıktı. Ve arkasından kendisine seslenildiğini duyunca Miss Viner'in odasına girdi.
"Arkadaşınız gitti mi?"
"Evet. Onu davet etmeme izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim." "Teşekkür edecek bir şey yok, yoksa benim hiçbir zaman başkaları için bir şey yapmayan, nankör, huysuz bir ihtiyar olduğumu mu düşünüyorsunuz?"
"Tam aksine sizin çok iyi biri olduğunuzu düşünüyorum," dedi Katherine sevecenlikle.
"Hımm," dedi Miss Viner mutlulukla. Katherine odadan çıkarken Miss Viner yeniden seslendi. "Katherine?" "Evet?"

"Bu genç adam konusunda yanıldım, haksızlık ettim. Bir kadının yanma gelen herhangi bir erkek nazik, candan, olağanüstü dikkatli ve çok çekici görünebilir. Ancak eğer bu erkek âşıksa koyun gibi bakmaktan kendini alıkoyamaz. Neyse, bu genç adam size her baktığında, koyun gibi bakıyordu. Bu sabah söylediğim her şeyi geri alıyorum. Bu adamın niyeti ciddi."

31. BÖLÜM
Bay Aarons'la Öğlen Yemeği
"Ah!" dedi Bay Joseph Aarons beğeniyle.
Kupasından büyük bir yudum alıp bıraktı ve içini çekti. Dudaklarında kalan köpükleri temizleyip davet sahibi Hercule Poirot'ya mutlulukla baktı.
"Şöyle iyi pişmiş yumuşak bir biftek ve iyi cins bir birayı Fransız usulü soslu yemeklerinize, ordövrlerinize, omletlerinize ve bıldırcınlarınıza tercih ederim. Bana yalnızca," diye tekrarladı ısrarla. "İyi yumuşak bir bifteğin yerini hiçbir şey tutmaz."
Siparişini henüz tamamlamış olan Poirot anlayışla gülümsedi.
"Biftekle birlikte Kidney pudingi yanlış olmaz mı?" diye ekledi Bay Aarons. "Elmalı tart mı? Evet elmalı tart alayım, bayan, biraz da krema."
Yemek devam ediyordu. Neden sonra Bay Aarons çatal ve bıçağını uzun bir iç çekmenin ardından tabağının yanına bıraktı ve başka konularla ilgilenmeden peynirin de tadına baktı.
"Benimle ufak bir iş konusunda görüşmek istediğinizi belirtmiştiniz, Mösyö Poirot," dedi. "Size herhangi bir şekilde yardımcı olabilirsem sevinirim."
"Çok iyisiniz." Poirot gülümsedi. "Kendi kendime, eğer gösteri dünyasıyla ilgili bir bilgiye gereksinim duyarsan, bu konuda bilinebilecek her şeyi bilen yalnızca bir tek insan vardır o da benim sevgili dostum, Bay Joseph Aarons dedim."

"Bu konuda yanıldığınızı söyleyemeyeceğim," dedi Bay Aarons kendini beğendiğini belirten bir tavırla. "İster geçmiş, ister bugün ister yarınla ilgili olsun, Joe Aarons bu konuda başvurulacak en doğru adamdır."
"Precisemeni. Tebrikler. Neyse asıl konuya .gelelim, Kidd adındaki genç bir bayanla ilgili olarak neler anımsıyorsunuz?"
"Kidd mi? Kitty Kidd mi?"
"Kitty Kidd."
"Yetenekli biriydi. Mükemmel bir taklitçiydi, özellikle de çok iyi erkek taklidi yapıyordu; şarkı söyleyip dans ediyordu. Onu mu kastediyorsunuz?"
"Evet, bahsettiğim o."
"Çok yetenekliydi. Oldukça fazla para kazandı. Hiç işsiz kalmazdı. Özellikle de erkek rolü yapmak üzere biri aranınca; ama karakter rollerinde de oldukça iyi olduğunu söylemeliyim."
"Bunu ben de duydum," dedi Poirot. "Ama son" zamanlarda sahne almıyor, değil mi?"
"Hayır. Sahneden uzaklaştı. Fransa'ya gitti ve orada cüzdanı kabarık bir asille yaşamaya başladı. Sahneyi ise tamamen bıraktığını sanıyorum."
"Bu ne zaman oldu?"
"Düşüneyim. Üç yıl oldu. O sahne için gerçek bir kayıp bunu itiraf etmeliyim."
"Kurnaz ve zeki miydi?"
"Hem de nasıl?"
"Paris'te beraber yaşadığı adamın adını biliyor musunuz?"
"Zengin biri olduğunu duydum. Bir kont ya da marki? Biraz düşüneyim, evet sanırım bir marki idi."
"Peki o zamandan beri ondan haber almadınız mı?"
"Hiç. Bir kez olsun rastlamadım bile. Büyük olasılıkla yurtdışındaki kür merkezlerinde bulunuyor. Tüm yaşamını bir markiz olarak geçirmek. Ne yaşam ama! Kitty'ye kimse söz geçiremezdi, kimse onu kandıramazdı. Birine ancak kendine verdiği değer kadar değer verirdi."

"Anlıyorum."

"Size daha fazla bilgi veremediğim için çok üzgünüm, Mösyö Poirot. Size yardımcı olabilmek isterdim. Bana o kadar büyük bir iyilik yaptınız ki."
"Bu konuda ödeştik. Siz de bana çok yardımcı oldunuz." "İyiliğe karşı iyilik. Ha, ha, ha." Bay Aarons güldü. "Mesleğiniz çok ilginç olmalı," dedi Poirot.
"Fena değil," dedi Bay Aarons rahatça. "Her şeyden önce tekdüze ve sıkıcı değil. Kazancı da fena sayılmaz ama gözünüzün her an için açık olması gerekiyor. Toplumun yarın ne isteyeceğini bugünden sezmek gerek."
"Son yıllarda özellikle dans çok ön plana çıktı, değil mi?" diye mırıldandı Poirot düşüncelerine dalmış bir halde.
"Aslına bakılırsa benim bu Rus balesiyle pek ilgim olmazdı ama insanlar istiyor işte. Benim için bu çok ağır."
"Riviera'da ünlü bir dansçıya rastladım, Madam Mirelle." "Mirelle mi? Fazlasıyla gündemde, bir numara! Daima ona parasal destek veren biri var, ama işin gerçeği, kız dans etmekte de usta. Onu çok seyrettim, bu açıdan ne dediğimi çok iyi biliyorum. Onunla hiç işim olmadı ama onunla çalışmak güç olmalı. Sürekli kapris, şımarıklık ve sinir krizleri."
"Evet," dedi Poirot kayıtsızca. "Bunu tahmin edebiliyorum." "Tempemment!"*> diye ekledi Bay Aarons. "Temperament! Kendileri caprislerini böyle tanımlıyorlar. Karım evlenmeden önce dansçıydı ama şükür Tanrı'ya hiçbir zaman caprisli olmadı. Evde kapris çekilmez, Mösyö Poirot."
"Sizinle tamamen aynı fikirdeyim, dostum, ev bunun yeri değil." "Kadın dediğin sakin ve anlayışlı olmalı ve iyi de yemek pişirmeli," diye ekledi Bay Aarons.
(' Huysuz.

"Mirelle sahneye çıkalı uzun zaman olmadı, değil mi?" diye sordu Poirot.
"Yaklaşık iki buçuk yıl," diye yanıtladı Bay Aarons. "İlk sahneye çıkışında bir Fransız Dükü onu destekledi. Son olarak eski Yunan başbakanlarından biriyle ilişkisi olduğunu duydum. Bunlar genellikle belli etmeden bir tarafa para yığan tiplerdir."
"Bunu bilmiyordum, bu benim için yeni bir haber." "Mirelle ayağının altında çimen bitmesine fırsat verecek biri değil. Genç Kettering'in onun için karısını öldürdüğü söyleniyor. Bu konuda kesin bir şey bilmiyorum. Her halükârda adam hapiste, tabi bu durumda Mirelle'in de etrafta yeni birine bakınması gerekiyordu; bunu da büyük açıkgözlülükle başardığı anlaşılıyor. Bıldırcın yumurtası büyüklüğünde bir yakut taktığı söyleniyor. Gerçi hiç bıldırcın yumurtası görmedim ama romanlarda hep böyle anlatılır."
"Bıldırcın yumurtası büyüklüğünde bir yakut," diye mırıldanan Po-irot'nun yeşil gözleri aynen bir kedi gibi parlıyordu.
"Bir arkadaşımdan duydum," diye sözlerini sürdürdü Bay Aarons. "Tabi yalnızca renkli cam da olabilir. Tüm bu kadınlar... hepsi aynı. Mücevherleri konusunda öyküler anlatmaktan bıkıp uslanmazlar. Mirelle de her tarafta üzerinde bir lanet olduğunu anlatıyormuş. Sanırım bunu 'Ateşten Kalp' diye adlandınyormuş."
"Bildiğim kadarıyla 'Ateşten Kalp' bir gerdanlığın ortasındaki yakuta veribn ad."
"İşte siz de söylediniz. Kadınların mücevherleri hakkında anlattıkları şeylerin çoğunun yalan olduğundan size daha önce de bahsetmiştim. Mirelle'in taktığı platin bir zincirin ucuna takılı tek bir taşmış. Dediğim gibi bire on bu yalnızca renkli bir cam parçası."
"Hayır," dedi Poirot yumuşak bir ses tonuyla. "Hayır... Her nedense bunun yalnızca renkli taş olduğuna inanmıyorum."

32. BÖLÜM
Katherine ve Poirot Notlarını Karşılaştırıyor
"Çok değişmişsiniz, matmazel," dedi Poirot birden. Savoy Oteli'nin pastanesindeki bir masada karşılıklı oturuyorlardı.
"Evet, değişmişsiniz," diye ekledi.
"Hangi anlamda?"
"Matmazel, bu ufak ayrıntıları tanımlamak çok güç!"
"Yaşlandım."

"Evet yaşlanmışsınız. Ancak sakın bu sözümden göz çevrenizin kırıştığını, yaşlılık belirtilerinin oluştuğunu düşünmeyin. Sizi ilk kez gördüğümde madam, yaşama seyirci olarak bakıyordunuz. Koltuğunda arkasına yaslanıp komedi seyreden sakin, eğlenen bir kişinin ifadesine sahiptiniz."
"Ya şimdi?"
"Artık seyirci değilsiniz. Olgunlaştınız. Belki bu söylediğim size saçma gelecek ama gözlerinizde zor bir oyuna katılmış bir savaşçının ihtiyatlı, olgun bakışlarını görüyorum."
"Baktığım yaşlı bayan zaman zaman çok güç olabiliyor," dedi Katherine gülümseyerek. "Ancak size garanti edebilirim ki onunla ölümüne bir mücadeleye girişmiş değilim. Bir gün gelip onunla tanışmaksınız, Mösyö Poirot. Onun metanetini ve açık yürekliliğini taktir edeceğinizden eminim."

Garson güveçte tavuk servisi yaptığı sırada susup beklediler. Garson uzaklaştıktan sonra söze giren Poirot oldu.
"Size arkadaşım Hastings'ten bahsetmiş miydim? Beni insan kılığında bir istiridyeye benzetir. Eh bien, matmazel, sizde aradığım ruh eşimi buldum. Siz de benim kadar tek başına oynama gücüne sahip bir insansınız."
"Saçmalık," dedi Katherine ciddiye almadan.
"Hercule Poirot hiçbir zaman saçmalamaz. Söylediklerim gerçek." Tekrar sessizlik oldu. Poirot neden sonra sessizliği bir soruyla bozdu.
"İngiltere'ye döndükten sonra Riviera'daki dostlarımızdan biriyle görüştünüz mü matmazel?"
"Binbaşı Knighton ile görüştüm."
"Aha, gerçekten mi?"
Poirot'nun bakışlarındaki bir şey karşısında Katherine kendi gözlerini kaçırma gereği hissetti.
"Mösyö Van Aidin hâlâ Londra'da mı?"
"Evet."
"O zaman onu yarın ya da öbür gün ziyaret etmeye çalışmalıyım."
"Onun için yeni haberleriniz mi var?"
"Niçin bunu sordunuz?"
"Hiç, öylesine sordum işte."
Poirot kurnazca parlayan gözleriyle masanın üstünden uzakları süzdü.
"Evet matmazel, bana sormak istediğiniz çok şeyiniz olduğunu görüyorum. Niçin sormuyorsunuz? Mavi Tren'deki olay bizim kendi polisiye romanımız değil miydi?"
"Gerçekten sormak istediğim bir şeyler vardı."
"Eh bien?"
Katherine başını kaldırdı, yüzünde birden kararlı bir ifade belirmişti.
"Paris'te ne yaptınız, Mösyö Poirot."

Poirot kaçamak bir şekilde gülümsedi.
"Rus Elçiliği'ne bir ziyaret yaptım."
"Oh!"
"Bunun sizin için bir anlam ifade etmediğini görüyorum. Ancak insan kılığmdaki istiridye görünümünden sıyrılmak istiyorum. Hayır kartları açıkça masaya yatıracağım, bu istiridyelerin asla yapmayacakları bir şey. Derek Kettering olayının beni hoşnut etmediğini biliyorsunuz, değil mi?"
"Ben de kendi kendime bunu soruyordum. Nice'de bu olayı kapamış olduğunuzu düşünmüştüm."
"İçinizden geçenleri söylemekten kaçınıyorsunuz, matmazel. Ancak kabul ediyorum. Ben, benim araştırmalarım, Derek Kettering'in şu anda olduğu yerde bulunmasına neden oldu. Eğer ben olmasaydım sorgu yargıcı hâlâ boşu boşuna bu suçu Kont de la Roche'un üzerine yıkmaya çalışacaktı. Eh bien, matmazel, yaptığımı inkâr etmiyorum. Bir görevim vardı -gerçeği bulmak- bu yolda yaptığım incelemeler beni doğruca Mösyö Kettering'e götürdü. Ama onda son bulacak mı? Polis evet diyor ama ben, Hercule Poirot, bu sonuçtan hoşnut değilim."
Birden sustu.
"Son zamanlarda Matmazel Lenox hakkında bir şey duydunuz mu?"

"Yalnızca kısa, anlam bütünlüğü olmayan bir mektup. Sanırım birden İngiltere'ye döndüğüm için bana kızgın."
Poirot başını salladı.
"Mösyö Kettering'in tutuklandığı akşam onunla bir konuşma yapmıştım. Birçok yönden ilginç bir görüşmeydi."
Yeniden bir sessizlik oldu. Katilerine dedektifin düşüncelerini bölmedi.
"Matmazel," dedi neden sonra. "Şimdi çok hassas bir noktaya değineceğim, bu çok zor ama size yine de söylemem gerekiyor. Mösyö Kette-ring'i gerçekten seven biri olduğuna inanıyorum -eğer yanlış bir şey söylüyorsam lütfen düzeltin- ve bu kişi için -hımm, evet- yalnızca bu kişi için

polisin haksız benimse haklı olmamı istiyorum. Bu kişinin kim olduğunu biliyor musunuz?"
"Evet... sanırım biliyorum." Poirot masanın üzerinden genç kadına doğru eğildi.
"Hiç hoşnut değilim, matmazel, gerçekten hiç hoşnut değilim. Deliller, en güvenilir ve sağlam deliller Mösyö Kettering'i işaret ediyor. Ancak göremediğimiz, ihmal ettiğimiz bir şey olduğunu düşünüyorum." "Peki bu ne?"
"Kurbanın ezilmiş yüzü. Kendi kendime yüzlerce kez sordum matmazel: Derek Kettering cinayeti işledikten sonra böyle bir darbe vurabilir mi diye? Bunun ne anlamı olabilir? Ne yararı olabilirdi ki? Bu Mösyö Kettering'in mizacına yakışan bir davranış biçimi mi? Ve matmazel, tüm bu sorulara verebildiğim yanıtlar beni asla tatmin etmedi. Daima ama daima hep aynı noktaya dönüyorum: Niçin? Ve problemin çözümü için gereksinim duyduğumuz şey de işte bu!"
Not defterini çıkarıp içinden bir şey çıkardı ve işaret parmağıyla başparmağı arasında tuttu.
"Anımsıyor musunuz matmazel? Bu kılları kompartımandaki battaniyeden aldığım sırada siz de oradaydınız." Katherine eğilip kıllara dikkatle baktı. Poirot birçok kez yavaşça başını salladı.
"Bu kılların size bir şey söylemediğini görüyorum, matmazel. Ancak yine de... bir şeyler sezdiğinizi anlıyorum."
"Herkesin kendince fikirleri olabiliyor," dedi Katherine yavaşça. "Tuhaf fikirleri. Bunun için size Paris'te ne yaptığınızı sormuştum, Mösyö Poirot."
"Size yazdığım..." "Ritz'den mi?"
Poirot'nun yüzünde tuhaf bir gülümseme belirdi. "Evet, söylediğiniz gibi Ritz'den. Bazen çok lüks yaşarım, özellikle de faturaları bir milyoner ödüyorsa." .

"Rus Elçiliği," diye mırıldandı Katherine. "Onların bu olaydaki rollerini anlamakta zorlanıyorum."
"Doğrudan bir rolleri olduğunu söyleyemem. Oraya yalnızca bir konuda bilgi almak için gittim. Oradaki biriyle konuştum ve ona şantaj yaptım. Evet matmazel, ben Hercule Poirot, birine şantaj yaptım."
"Polise gitmekle mi tehdit ettiniz?"
"Hayır," dedi Poirot. "Basma bilgi vermekle... polisten çok daha öldürücü bir silahla."
Katherine'e baktı. Kadın başını hafifçe sallayarak gülümsedi.
"Yine bir istiridye gibi kabuğunuza çekilmiyor musunuz, Mösyö Poirot?"
"Hayır, hayır, size bilmece çözdürmek gibi bir niyetim yok. Bakın size her şeyi açıklayacağım. Mücevherlerin Mösyö Van Aldin'e satışında aracılık eden adamdan kuşkulanıyordum. Bunu onun yüzüne söyledim ve sonuçta tüm öyküyü anlatmasını sağladım. Mücevherin nerede ve nasıl el değiştirdiğini öğrendiğim gibi bu sırada dışarda, caddede dolaşan biri hakkında da bilgi aldım, ak saçlı, ancak çevik, rahat yürüyüşünden genç olduğu anlaşılan biri. Kafamda bu adamı adlandırdım: Mösyö le Marquis."
"Peki şimdi buraya Londra'ya Bay Van Aidin ile görüşmeye mi geldiniz?"
"Yalnızca o kadar değil. Daha başka yapacaklarım da var. Londra'ya geldiğimden beri iki kişiyle görüştüm, bir tiyatro acentası ve Harley Caddesindeki bir doktorla. Her ikisinden de önemli olabilecek bilgiler aldım. Bu bilgileri bir araya getirelim matmazel ve bakalım siz de aynı sonuçlara varabilecek misiniz?"

"Ben mi?"
"Evet, siz. Size bir şeyi belirtmek istiyorum, matmazel. Bütün bu inceleme boyunca cinayet ve hırsızlığın aynı kişi tarafından yapılıp yapılmadığından kuşku duydum. Uzun süre de emin olamadım."
263
.ngituicf villus ne
"Peki ya şimdi?"
"Şimdi bunu biliyorum."
Yeni bir sessizlik oldu. Kamerine başını kaldırdı, gözleri parlıyordu.
"Sizin kadar zeki ve öngörülü değilim, Mösyö Poirot. Bana anlattıklarınızın neredeyse yarısı bana anlamsız görünüyor, beni bir yere götürmüyor. Aklıma gelen fikirler, çok farklı bir bakış açısını..."
"Bu her zaman böyledir," dedi Poirot sükûnetle. "Ayna daima gerçeği gösterir, ancak herkes ona farklı bir açıdan bakar."
"Bu konuda düşüncem saçma olabilir ama... hiç kuşkusuz sizinkinden çok da farklıdır ama..."
"Evet?"
"Söyleyin, bunun size bir faydası olabilir mi?"
Uzattığı avucunun içinde bir gazete kupürü vardı. Poirot gazeteyi okudu, başını doğrulttu ve ciddi bir ifadeyle salladı.
"Size söylediğim gibi herkes aynaya farklı bir açıdan bakar matmazel, ama ayna hep aynıdır, içindeki yansımalar da öyle."
Katherine ayağa kalktı.
"Acele etmeliyim," dedi. "Yoksa trenimi kaçıracağım, Mösyö Poirot..."
"Evet, matmazel."
"Bu... bu çok fazla süremez, anlıyorsunuz değil mi? Ben... ben daha fazla böyle sürmesine izin verememem."
Sesi çatlak çıkıyordu.
Katherine'in elini onu sakinleştirmek istercesine avuçlarının arasına aldı.

"Cesaret matmazel, şimdi artık zayıf düşmemelisiniz, sonuca çok yaklaştık."
264
Mavi Trenin Esrarı
33. BÖLÜM
Yeni Bir Varsayım
"Mösyö Poirot sizinle konuşmak istiyor, efendim."
"Şeytan görsün onu," dedi Van Aidin sinirle.
Knighton anlayışla sustu.

Van Aidin ayağa kalkıp odada aşağı yukarı dolanmaya başladı.
"Sanırım bu sabah o kahrolası gazeteleri okudunuz?"
"Bir göz attım, efendim."
"Hâlâ iz peşindeler?"
"Korkarım evet efendim."
Milyoner oturup alnını eline dayadı.
"Eğer bütün bu olanları tahmin edebilseydim," dedi inleyerek. "Yüce Tanrım, hiç o Belçikalı yağ tulumunu gerçeği gün ışığına çıkaracağını dü-şünmeseydim, görevlendirir miydim? Ruth'un katilini bulmak... tek düşündüğüm buydu."
"Damadınızın bu işten yakasını sıyırmasını mı yeğlerdiniz?"
Van Aidin iç çekti.
"Cezayı kendi ellerimle verebilmek isterdim."
"Korkarım bu pek akıllıca olmazdı, efendim."
"Her neyse... bu herifin benimle konuşmak istediğinden emin misiniz?"
"Evet, Bay Van Aidin. Çok acil olduğunu belirtti."
265
¦S1
"İyi öyleyse görüşelim. Bu sabah gelebilir."
İçeri alındığında Poirot'nun her zamandan çok farklı, neşeli ve zinde olduğu hemen görülüyordu. Milyonerin davranışlarındaki hoşnutsuzluğu hiç fark etmemiş gibi davranıp coşkuyla konuşmaya başladı. Londra'ya bir doktora görünmek için geldiğini söyleyip ünlü cerrahlardan birinin adını verdi.

"Hayır, hayır, pas le guerre. Poliste çalıştığım yıllardan kalma bir armağan, aşağılık bir serserinin kurşunu."
Sol omzunu tutarak, belirgin bir yapmacıklıkla acıdığını belirtti.
"Sizin her zaman çok güçlü ve mutlu bir insan olduğunuzu düşünmüştüm, Mösyö Van Aidin; siz hiç bizim Amerikalı zenginlerle ilgili varsayımlarımıza, sürekli olarak hazımsızlıktan kıvrananlara benzemiyordunuz."
"Oldukça sağlıklıyım," dedi Van Aidin. "Basit bir yaşantım var, aldığım gıdalara dikkat ediyorum; ayrıca da fazla yemiyorum."
Poirot, Knighton'a dönerek saf bir yüz ifadesiyle, "Bu arada Miss Grey ile görüşme fırsatınız oldu, değil mi?" diye sordu.
"Benim mi... evet, bir iki defa."
Kızardı, Van Aidin şaşkınlıkla haykırdı.
"Bana bundan bahsetmemiş olmanız çok tuhaf, Knighton."
"Bununla ilgilenmeyeceğinizi düşündüm, efendim."
"Bu kızdan çok hoşlandığımı biliyorsunuz."
"Kendini yeniden St. Mary Mead gibi küçük bir İngiliz köyüne kapamış olması çok yazık," diye söze karıştı Poirot.
"Niçin böyle söylüyorsunuz, bu çok saygın bir davranış!" Knighton heyecanla atıldı. "Hiçbir sorumluluğu olmayan, sinirli hasta bir kadına bakmak için kendini böyle bir köyde yaşamaya mahkûm edebilecek kaç kişi vardır?"
"Tamam, sustum." Knighton'u sakinleştirmek isteyen Poirot'nun gözleri parlıyordu. "Yine de bence kızcağıza yazık oluyor. Neyse beyler, artık asıl konumuza gelelim."

Diğerleri dedektifi şaşkın bakışlarla süzdüler.
"Size söyleyeceklerimin sizi huzursuz etmemesini ya da endişelendirmemesini dilerim. Mösyö Van Aidin, bir an için diyelim ki bu cinayeti Derek Kettering işlemedi?"
"Ne?"
Karşıdakilerin gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açılmıştı.
"Bir an için karısını öldürenin Mösyö Kettering olmadığını düşünelim, demiştim."
"Aklınızı mı kaçırdınız, siz?" diye haykırdı Van Aidin.
"Hayır," dedi Poirot. "Aklımı kaçırmış filan değilim. Belki size tuhaf, olağandışı görünüyor ama bunu iddia edenler de var. Konu mesleğim olunca - kelimenin tam anlamıyla 'işimin başındayım'- Mösyö Van Aidin, size sormak isterdim, bu dediğim gerçekleşirse, yani gerçeğin söylediğim gibi olduğu ortaya çıkarsa tavrınız ne olurdu, üzülür müydünüz, yoksa sevinir miydiniz?"
Van Aidin şaşkın bakışlarını müfettişe dikti.
"Elbette ki sevinirdim," dedi neden sonra. "Bu bir varsayım mı yoksa bunu söylemek için belirli nedenleriniz mi var, Mösyö Poirot?"
Poirot tavana baktı.
"Bu çok ufak bir olasılık, ama," diye ekledi Poirot. "Yine de katilin Kont de la Roche olabileceği olasılığı doğdu. Her neyse, onun kanıtının geçersizliğini belirlemeyi başardım."
"Bunu nasıl başardınız?"
"Benim de kendi yöntemlerim var. Biraz zekâ, biraz incelik duygusu konuyu çözmeye yeterli."
"Ama yakutlar," dedi Van Aidin. "Kontta bulunan yakutlar sahteydi." "Ve bu cinayeti yalnızca yakutlar için işlemiş olmalıydı, değil mi?" Poirot başını salladı. "Bir noktayı gözden kaçırıyorsunuz, Mösyö Van Aidin. Yakutlar konusunda bir başkası elini ondan çabuk tutmuş olmalı." "Bu yepyeni bir varsayım," diye haykırdı Knighton.

"Tüm bu saçmalıklara gerçekten inanıyor musunuz, Mösyö Poirot?" diye sordu Van Aidin şaşkınlıkla.
"Henüz kanıtlanan bir şey yok," dedi Poirot sakin sakin. "Şu an için bu bir varsayım, ancak ortaya çıkan yeni bulgular konunun araştırmaya değer olduğunu gösteriyor, Mösyö Van Aidin. Sizden benimle Güney Fransa'ya gelmenizi ve olayı gerçekleştiği yer ve konşullarda incelemeye katılmanızı isteyecektim."
"Sizce bu önemli mi... yani sizinle gelmem?"

"Bunu sizin de yapmak isteyeceğinizi düşünüyordum," diye yanıtladı Poirot. Sesinde hafif bir sitem seziliyordu; bu milyonerin de gözünden kaçmadı.
"Elbette," dedi. "Ne zaman yola çıkıyoruz, Mösyö Poirot?"
"Çok acil çözmeniz gereken işler var, efendim," diye atıldı Knighton.
Ancak milyoner kararını vermişti bir kez; tüm itirazları bir yana bıraktı.
"Asıl kaçırılmaması gerek bu," dedi. "Anlaştık Mösyö Poirot, hemen yarın sabah yola çıkıyoruz. Hangi trenle?"
"Bence aynı trenle, Mavi Tren'le gidelim, efendim," diyen Poirot gülümsedi.

34. BÖLÜM
Yeniden Mavi Tren'de
"Milyonerlerin Treni" olarak da adlandırılan Mavi Tren riskli sayılabilecek kadar büyük bir hızla viraja girdi. Van Aidin, Poirot ve Knighton yan yana aynı kompartımanda oturuyorlardı. Knighton ve Van Aidin aynen Ruth ve hizmetçisinin o uğursuz yolculukta olduğu gibi, içten birbiriyle bağlantılı iki kompartımanda yolculuk ediyorlardı. Poirot'nun kompartımanı ise vagonun diğer uçundaydı.
En kötü anılarının canlanmasına neden olduğu için bu yolculuk Van Aidin için çok acı vericiydi. Poirot ve Knighton, onu rahatsız etmemek için çok kısık sesle sohbet ediyorlardı.
, Tren şehrin banliyölerindeki yavaş seyrini tamamlayıp Gare de Lyon'a ulaştığında Poirot birden hareketlendi. Van Aidin bu yolculuğun bir amacının da işlenilen cinayeti yeniden canlandırmak olduğunu anladı. Poirot'nun kendisi bunda birçok rolü birden üstlenmişti. Zaman zaman aceleyle kompartımanına gönderilen hizmetçiyi, bazen kocasını görüp şaşıran Bayan Kettering, bazen ise karısının da aynı trende olduğunun farkına varan Derek Kettering oluyordu. Birçok şey deniyor, ikinci kompartımanda gizlenmenin en uygun pozisyonunu araştırıyordu.
Birden aklına bir fikir geldiği anlaşıldı. Van Aldin'in elinden tuttu. "Mon Dieu, bu hiç aklıma gelmemişti! Paris'te yolculuğumuza ara vermeliyiz. Haydi, acele edelim, hemen trenden inmeliyiz."

Valizini toplayıp trenden aşağı atladı. Van Aidin ve Knighton şaşkın ancak itaatkâr bir biçimde onu izliyorlardı. Poirot'nun yeteneklerine güveni artmış olan Van Aidin yeniden kuşku duymaya başlamıştı. Ancak istasyon çıkışında alıkonuldular. Biletleri kondüktördeydi ve trenden aceleyle inerken hiçbiri bunun farkına varmamıştı.
Poirot kapıda görevli memura epeyce dil döküp nedenlerini açıkla-dıysa da fayda etmedi.
"Bu saçmalığa artık bir son verin!" diye haykırdı Van Aidin öfkeyle. "Aceleniz olduğunu anlayışla karşılıyorum, Mösyö Poirot. Dil dökmeyi bırakın artık. Calais'ten buraya kadar olan tren ücretini ödeyip istasyondan çıkalım da siz de kafanızdaki her neyse onu gerçekleştirin."
Poirot'nun konuşması birden kesildi; taşlaşmışçasına olduğu yerde kalakaldı. Arkasında kenetlemiş olduğu kolları birden boşandı, bu haliyle felçli birini andırıyordu.
"Çok aptalım," dedi. "Mafoi, işte şimdi aklımı kaçırmaya başladığımı hissediyorum. Gerek kalmadı artık. Gelin beyler yolculuğumuza devam edelim. Şansımız varsa tren halen gitmemiştir."
Tam zamanında yetiştiler. Diğer ikisinin ardından Knightonün kendini ve valizleri ancak perondan trene atabilecek kadar zaman bulabildi ve hemen ardından tren hareket etti.
Kondüktör onları habersizce trenden ayrıldıkları için usulünce pay-ladıysa da yeniden valizleri kompartımanlarına yerleştirmelerine yardımcı oldu.Van Aidin bir şey söylemedi ama Poirot'nun kararsız davranışından belirgin şekilde rahatsız oldu. Knighton ile birkaç dakika için yalnız kalınca ister istemez yakındı.
"Bu saçma sapan bir kovalamaca. Adam ne yaptığını bilmiyor, olaylar üzerindeki kontrolünü kaybetti. Bir ölçüye kadar beyninin çalıştığını kabul etmek gerek ama

kendini kaybedip ortalarda şaşkın bir tavşan gibi koşuşturan birinin bir sonuca ulaşması da olanaksız."

Bu sözlerin hemen ardından Poirot yanlarına geldi. Defalarca özür diledi, öylesine mahcuptu ki sert bir sözcük çok gereksiz olabilecekti. Van Aidin özürleri ciddiye alarak, o anki duygularını zor da olsa gizlemeyi başardı. Akşam yemeğini vagon restoranda yediler. Daha soma Poirot geceyi uyumadan, oturarak Van Aldin'in kompartımanında geçirme önerisiyle diğerlerini yeniden şaşırttı.
Milyoner, dedektifi merak dolu bakışlarla süzdü.
"Bizden gizlediğiniz bir şey mi var, Mösyö Poirot?"
"Benim mi?" Poirot saf, temiz bir şaşkınlık ifadesiyle baktı. "Asla."
Van Aidin yanıt vermedi ama içinde bulundukları durumdan hiç de hoşnut değildi. Kondüktöre yatakları yapmasına gerek olmadığını söylediler. Van Aldin'in verdiği yüksek miktardaki bahşiş adamın hissedeceği her türden şaşkınlığını kapatacak nitelikteydi. Üçü konuşmadan kompartımanda oturdular. Poirot huzursuz görünüyor, etrafı kurcalıyordu. Sonunda sekretere dönerek mırıldandı.
"Binbaşı Knighton, kompartımanınızın kapısı kilitli mi? Yani koridora açılan kapısı?"
"Evet kendi elimle kilitledim."
"Emin misiniz?" diye sordu Poirot yeniden.
"Eğer isterseniz yeniden bakabilirim." Knighton gülümsedi.
"Hayır. Hayır. Zahmet etmeyin. Ben bakarım."
Ara kapıdan geçip birkaç saniye sonra döndü ve başıyla onayladı.
"Evet, evet haklısınız. Lütfen bu yaşlı adamın kuşkuculuğunu affedin." Ara kapıyı kapatıp yeniden köşedeki yerine oturdu.
Saatler geçiyordu. Zaman zaman uyukluyor ve her defasında sıçrayarak uyanıyorlardı. Büyük olasılıkla daha önce hiçbir yolcu yataklı trende en lüks sınıfın bedelini ödeyip sunduğu olanaklardan yararlanmazhk etmemişti. Poirot zaman zaman saatine bakıyor, hoşnutlukla başını sallıyor ve biraz kıpırdandıktan sonra biraz daha kestirmek için yerine iyice

yerleşiyordu. Yalnızca bir kez yerinden sıçradı, telaşla bağlantı kapısını açıp yandaki kompartıman baktı ve başını sallayarak yeniden yerine geçti.
"Ne oldu?" diye fısıldadı Knighton. "Bir şey olmasını mı bekliyordunuz?"
"Sinirlerim gergin biraz," diye itiraf etti Poirot utangaçlıkla. "Kızgın damdaki kedi gibiyim. En ufak bir hışırtı bile beni tedirgin ediyor." Knighton esnedi.
"Çok rahatsız edici bir yolculuk," diye mırıldandı. "Bütün bunların bir anlamı olmasını diliyorum, Mösyö Poirot."
Elinden geldiğince uyumaya çalıştı. Poirot on dördüncü kez saatine baktıktan sonra eğilerek hafifçe milyonerin omzuna vurduğunda diğer ikisi de uyuyakalmışlardı. "Efendim? Ne oldu?"
"Beş, on dakika içinde Lyon'da olacağız, mösyö." "Aman Tanrım!" Van Aldin'in yüzü kompartımanın zayıf ışığında olduğundan da beyaz ve bitkin görünüyordu. "Zavallı Ruth, tam bu sıralarda öldürülmüş olmalı."
Gözlerini yere dikti. Dudakları titriyordu, düşünceleri tamamen yaşamını karartan korkunç trajediye kilitlenmişti.
Uzun, acı fren seslerinin ardından tren yavaşladı ve Lyon Garı'na girdi. Van Aidin pencereyi açıp dışarı sarktı.
"Eğer bunu yapan Derek değilse -yani yeni varsayımınızda haklıysanız-katil trenden burada inmiş olmalı, değil mi?" Van Aidin omzunun üstünden geriye doğru seslenerek sordu.
Poirot'nun hayır anlamında başını sallamasına şaşırdı. "Hayır," dedi düşünceli bir halde. "Burada trenden ayrılan bir adam olmadı, ama sanırım... evet sanırım bir kadın ayrıldı." Knighton homurdandı.
Van Aidin sert bir sesle, "Bir kadın mı?" diye sordu. "Evet bir kadın." Poirot başıyla onayladı. "Belki de anımsamıyorsunuz ama Miss Grey ifadesinde, burada şapkalı ve pelerinli genç bir ada-

mın büyük olasılıkla ayaklarını biraz hareket ettirmek için trenden indiğini söylemişti. Kanımca bu genç adam bir kadındı."
"Peki ama kim?"
Van Aldin'in yüz ifadesinden bu söylenenlere inanmadığı görülüyordu ama Poirot aldırış etmeden ciddiyetle sözlerini sürdürdü.
"Adı... daha açık bir sözle uzun yıllar boyunca tanındığı sahne adı... Kitty Kidd idi. Ancak siz onu farklı bir adla tanıyorsunuz, Mösyö Van Aidin; Ada Mason olarak!"
Knighton yerinden sıçradı.
"Ne?" diye haykırdı.
Poirot aceleyle ona döndü.
'Ah... unutmadan!"
Yıldırım hızıyla cebinden bir şey çıkararak, yukarı kaldırdı.
"Size bir sigara ikram edebilir miyim... kendi sigara tabakanızdan elbette ki? Paris'te trene binmeden önce bunu düşürmüş olmanız büyük dikkatsizlikti."
Knighton şaşkınlıktan donakalmış bir halde Poirot'ya bakıyordu. Daha sonra yerinden kalkmak istediyse de Poirot kesin bir el hareketiyle bunu engelledi.
"Lütfen kıpırdamayın," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Bitişik kompartımanın koridora açılan kapısı açık ve orada silahlarını size doğrultmuş polis dostlarımız bekliyorlar. Paris'ten ayrıldıktan hemen sonra kapıyı açıp dostlarımızın oraya yerleşmelerini sağladım. Fransız polisinin uzun süredir sizin peşinizde olduğunu çok iyi biliyorsunuz, Binbaşı Knighton -ya da asıl namınızı mı yeğlerdiniz- Mösyö le Marquis?"

35. BÖLÜM
Açıklamalar
"Açıklama mı?"
Poirot milyonerin Negresco'daki süitindeki yemek masasında tam karşısında oturuyordu. Karşısındaki rahatlamış, ancak halen şaşkın durumda, olanlara bir anlam veremediği anlaşılan bir yüzdü. Poirot sandalyesinin arkasına yaslandı, ince sigaralarından birini yaktı ve gözlerini düşünceli bir halde tavana dikti.
"Evet, size açıklama yapmam gerekiyor. Her şey üzerinde uzun uzun kafa patlamam gereken bir şeyle başladı. Bu nokta neydi biliyor musunuz: Tanınmayacak kadar parçalanmış yüz! Yalnızca hırsızlık ya da gasp amaçlı olaylarda yüzü tanınamayacak hale getirilmiş cesetler bulunması olağan sayılamaz. Bu durum akla hemen kimliğin gizlenmesinin istendiğini getiriyor. Tabi bu ilk düşüncemdi? Ceset gerçekten Bayan Kettering miydi? Ancak bunun bir sonuca ulaşması olanaksızdı; Miss Grey'in ifadesi açık ve o kadar netti ki bu düşünceden hemen vazgeçtim. Ceset Ruth Kettering'indi.
"Peki hizmetçiden kuşkulanmaya ne zaman başladınız?"
"Hemen değil, ama çok ufak bir ayrıntı dikkatimi ona çekti. Kompartımanda bulunan sigara tabakası, onun ifadesine göre Bayan Kette-ring'in kocasına armağanıydı. Ancak bu ikisinin arasındaki ilişkinin durumu açısından olanaksızdı. Bu da bende Ada Mason'un ifadelerine güve-

nilemeyeceği düşüncesini uyandırdı. Tabi Bayan Kettering'in yanında yalnızca iki aydır çalışıyor olması da kuşkulu durumunun artmasında rol oynadı. Ancak ilk bakışta onun soygunla ilgisi olması olanaksızdı; Paris'te trenden inmişti ve onun trenden ayrılmasının ardından Bayan Kettering'i sağ gören birçok tanık vardı."
Poirot öne doğru eğildi. İşaret parmağını sempatiyle kaldırarak, Van Aldin'e karşı salladı.
"Ama ben çok iyi bir dedektifim. Benim işim kuşku duymak. Şu ya da bu nedenle kuşkuyla yaklaşmadığım hiçbir kimse ve hiçbir şey yoktur. Bana anlatılan hiçbir şeye inanmam. Kendi kendime bir şeyi sordum: Ada Mason'un Paris'te kaldığını nereden biliyoruz? Bu sorunun birinci plandaki yanıtı gerçekten tatminkârdı. Sekreterinizin ifadesi vardı; olayların tamamen dışındaki birinin, Binbaşı

Knighton'un ifadesi. Binbaşının ifadesinin tamamen bağımsız olduğunu kabul etmek gerekirdi; üstelik bir de kondüktörün kızınızın söylediklerine ilişkin ifadesi. Ancak bu son noktayı geçici olarak bir kenara bırakmayı yeğledim, aklıma çok farklı bir fikir gelmişti. Bu belki fantastik ve doğru olma olasılığı yok denecek düzeyde bir fikirdi ama doğruysa sözü edilen ifadenin tamamen geçersiz olduğunu kabullenmek gerekiyordu.
Tamamen varsayımımın önündeki en önemli engele, Binbaşı Knighton'un Ada Mason'u Mavi Tren Paris'ten hareket ettikten sonra Ritz'de gördüğüne ilişkin ifadesine, konsantre oldum. Bu ifade güvenilir ve doğru görünüyordu ama olguların incelemesinde iki küçük nokta dikkatimi çekti. Birincisi Binbaşı Knighton -ki bu ilginç bir rastlantıydı- yalnızca iki aydır sizin yanınızda çalışıyordu. İkincisi onun da adı K harfiyle başlıyordu. Bir an için kompartımanda bulunan sigara tabakasının onun olduğu düşünülse... yalnızca düşünülseydi? Eğer Ada Mason ile Binbaşı Knighton işbirliği içindeydilerse ve hizmetçi ona gösterdiğim sigara tabakasını hemen tanımış olsaydı, aynen ifade verirken davrandığı gibi davranmaz mıydı? Ona bunu gösterdiğim anda ilk önce ürkmüş sonra birden Bay

Kettering'in üzerindeki kuşkuların yoğunlaşacağı şekilde ifade vermişti. Bien entendu, aslında böyle bir düşünceleri yoktu elbette. Olayın suçlusu olarak Kont de la Roche'un görünmesi planlanmıştı, yani bir kelimeyle o günah keçisi olarak seçilmişti. Ancak yine de adamın sağlam bir kanıtı olabileceği olasılığına karşı, Ada Mason onu kesin olarak tanıdığını söylemeyecekti. Eğer Ada Mason'u sorguya çektiğimiz günü anımsarsanız anlamlı bir noktayı anımsayacaksınız. Gördüğü kişinin Kont de la Roche değil de Derek Kettering olup olmayacağı konusunda hizmetçinin ısrarla üzerine gitmiştim. Önceleri bu konuda kararsızdı, ancak otelime döndükten sonra siz beni telefonla arayarak, Ada Mason'm tekrar size gelerek, konuyu yeniden düşünmüş olduğunu ve kompartımanda gördüğü adamın Bay Kettering olduğundan artık büyük ölçüde emin olduğunu söylediğini belirttiniz. Bunu bekliyordum. Ancak onun bu ani fikir değişikliği, birden ifadesinin kesinleşmesinin bir nedeni olmalıydı. Sizin kaldığınız otelden ayrıldıktan sonra biriyle görüşüp fikir almak için zamanı olmuştu ve bu kişiden aldığı talimatlara göre de hareket ediyordu. Onu yönlendiren kimdi? Binbaşı Knighton mu? Bu noktada hem çok şeyler ifade edebilecek, hem tamamen anlamsız olabilecek bir başka ayrıntı ortaya çıkıyordu. Bir sohbet sırasında Knighton Yorkshire'da bulunduğu bir malikânede gerçekleşen bir mücevher hırsızlığından söz etti. Bu bir rastlantı olabilirdi, ama zincirin en önemli, son küçük halkası olması da mümkündü."
"Bir şeyi anlayamıyorum, Mösyö Poirot. Sanırım ben anlayışı kıt bir insanım, yoksa belki çoktan bunu keşfetmiş olmam gerekirdi ama? Paris'te trene binen adam kimdi? Derek Kettering mi yoksa Kont de la Roche mu?"
"Olaydaki asıl tuhaflık da buydu zaten. Trene binen bir erkek yoktu. Ah -mille tonnerresl- Bütün bunların ne kadar akıllıca kurgulanmış olduğunu görmüyor musunuz? Trene binen bir adam olduğunu nereden biliyoruz? Ada Mason'ın ifadesinden. Ada Mason'a da Binbaşı Knighton'un onu Paris'te görmüş olduğuna ilişkin tanıklığı nedeniyle inanıyoruz."

Van Aidin ısrarla itiraz etti.
"Ama Ruth'un kendisi de kondüktöre hizmetçiyi Paris'te bıraktığını söylememiş miydi?"
"Ah! Bu konuya şimdi geliyorum. Gerçi elimizde bu konuda bir anlamda Bayan Kettering'in kendi ifadesi var ama bir anlamda da yok, çünkü Mösyö Van Aidin, ölüler ifade veremezler. Bu kızınızın ifadesi değil, kondüktörün ifadesi, bunu böyle değerlendirmek gerekir, bu da çok farklı bir şey."
"Yani kondüktör yalan mı söyledi?"
"Hayır, hayır, asla değil. O yalnızca duyduğunu, gerçek olarak bildiğini söyledi. Ne var ki ona hizmetçisini Paris'te bıraktığını söyleyen kadın Bayan Kettering değildi."
Van Aidin şaşkınlıktan donakalmıştı.

"Mösyö Van Aidin, Ruth Kettering tren Paris'te Gare de Lyon'a ulaşmadan önce öldürülmüştü. Hanımının dikkat çekici elbiseleri içinde yemek sepeti aldıran ve kondüktöre bu önemli açıklamaları yapan Ada Mason'du."
"Olamaz!"
"Hayır, hayır, Mösyö Van Aidin, bu asla olanaksız değil'. Les femmes, günümüzde artık kadınlar o kadar çok birbirlerine benziyorlar ki onları yüzlerinden değil, ancak giysilerinden tanıyabiliyorsunuz. Ada Mason kızınızla aynı boydaydı. Kızınızın değerli kürk mantosu ve altından yalnızca kulaklarının arkasında kahverengi bukleleri görünecek gibi iyice yüzüne çekilmiş kırmızı şapkası içinde kondüktörün onları karıştırması son derece olağandı. Ayrıca onun o akşama kadar Bayan Kettering ile doğrudan hiç konuşmamış olduğunu da unutmamalısınız. Gerçi çok kısa bir süre için hizmetçi ile görüşmüştü ama bundan dolayı anımsadığı onun zayıf, *iyah giysiler içinde bir kız olduğundan öte gidemezdi. Yalnızca olağanüstü zeki bir insan hanım ile hizmetçinin birbirlerine dış görüntüleri açısından çok benzediklerini fark edebilirdi, ama bu o akşamın koşullarında olanaksızdı tabi.

Ayrıca Ada Mason ya da gerçek adıyla Kitty Kidd'in usta bir oyuncu olduğunu ve gerek dış görüntüsünü gerekse sesinin tonunu duruma göre istediği anda değiştirebildiğini de unutmayın. Hayır, hayır, hizmetçinin hanımının giysileri içinde tanınması olanaksızdı, böyle bir tehlike söz konusu bile değildi, tek risk ancak kondüktörün daha sonra ceset bulunduğunda bunun bir önceki akşam konuştuğu kadın olmadığını söyleyebilecek olmasıydı. İşte tanınmayacak hale getirilen yüzün nedeni de buydu. Bir diğer risk, gerçek risk ise Katherine Grey'in tren Paris'ten ayrıldıktan sonra yeniden kompar-, tımana gelmesiydi ki buna karşı da yemek sepeti sipariş edip kendini kompartımana kapatarak önlem aldı."
"Peki Ruth'u kim öldürdü? Ve ne zaman?"
"Öncelikle bu cinayetin bu ikili tarafından birlikte planlanıp eyleme geçirildiğini anlamalısınız. Ada Mason ve Knighton bu işte birlikte çalıştılar. Knighton'un o gün Paris'te sizin adınıza yapması gereken işler vardı. Paris çevresindeki istasyonlardan birinde trene atladı. Bayan Kette -ring birden karşısında onu görünce hiç kuşkusuz şaşırmış olmalı, ancak kuşkulanmadığı da kesin. Niçin kuşkulansın ki? Belki de onun dikkatini pencerenin dışındaki bir şeye çekti ve kızınız dışarı bakmak için arkasını dönünce ipi-boynuna doladı. Ve bütün bunlar birkaç saniye içinde olup bitti. Cinayetin ardından kompartımanın kapısı kilitlendi ve Knighton île Ada Mason işe koyuldular. Ölünün giysilerini çıkardılar, Mason ve Knighton birlikte cesedi battaniyeye sardılar ve bitişik kompartımanda valizlerle çantaların arasına, koltuğa yerleştirdiler. Ve Knighton mücevher kutusunu alarak trenden atladı. Cinayetin ancak on iki saat sonra işlendiğine inanılacak olması nedeniyle son derece rahattı, kendini güvende hissediyordu, vereceği ifade ve sahte Bayan Kettering'in kondüktörle yaptığı düşünülecek görüşme de suç ortağının suçsuzluğunun kuşku götürmez kanıtı olacaktı.
Gare de Lyon'da Ada Mason bir yiyecek sepeti satın aldı, tuvalete girdi, hemen hanımının giysilerini giydi, şapkanın altına iki kahverengi

bukle yerleştirdi ve Bayan Kettering'e mümkün olduğunca benzemek için elinden gelen her şeyi yaptı. Kondüktör yatakları yapmak için gelince de ona önceden planlanan öyküyü anlattı ve hizmetçisini Paris'te bıraktığını söyledi. Yatak yapılırken pencerenin dibinde durup sırtı kompartımana ve koridordan gelip geçenlere dönük olarak dışarıyı seyretti. Bu çok akıllıca alınmış bir önlemdi, Miss Grey'in de o sırada koridordan geçenler arasında olduğunu ve onun da diğer birçokları gibi o sırada Bayan Kettering'in yaşadığına dair neredeyse yeminli ifade verebileceğini biliyoruz." "Peki ya sonra?" diye sordu Van Aidin.
"Tren Lyon Gan'na varmadan Ada Mason hanımının cesedini yatağına yatırdı, ölünün giysilerini düzenli bir şekilde katlayarak ayak ucuna yerleştirdi, kendisi ise erkek giysileri giyerek trenden ayrılmak üzere hazırlandı. Derek Kettering, karısının kompartımanına gelip kendisinin de belirttiği gibi onu derin bir

uykuda bulduğunda, sahne çoktan hazırlanmıştı. Ada Mason bitişik kompartımanda saklanmış, trenden ayrılmak için uygun zamanı bekliyordu.Tren Lyon Gan'na yanaşıp da kondüktör trenden iner inmez o da inip peronda biraz hava alıp bacaklarını hareket ettirmek isteyen biri gibi davrandı. Kimsenin dikkatini çekmediği bir anda da başka bir perona geçip ilk trenle Paris'e Ritz Oteli'ne gitti. Adı zaten bir önceki akşam Rnighton'un suç ortaklarından biri tarafından otel listesine kaydedilmişti. Artık ruh huzuru içinde sizin gelmenizi beklemekten başka yapacağı bir şey yoktu. Mücevher ise ne o anda ne önce ne de sonra hiç onun yanında olmadı. Knighton'dan ise kuşkulanılması için hiçbir neden yoktu, sekreteriniz olarak en ufak bir yakalanma tehlikesi olmadan, rahatça mücevherleri Nice'e getirdi. Mücevherlerin Bay Papo-polous'a verilmesi çok önceden ayarlanmıştı, son anda mücevherler Yunanlıya teslim etmesi için Ada Mason'a verilecekti. Kusursuz işleyecek bir plan ve ortaklık, tam Marquis gibi bir ustanın karıştığı bir olayda olması beklenecek gibi.

"Peki Richard Knighton'un yıllardır faaliyet gösteren, ünlü bir soyguncu olduğuna gerçekten inanıyor musunuz?"

Poirot başıyla onayladı.

"Marquis olarak tanınan centilmenin en üstün tarafı güven uyandıran, zarif ve kusursuz davranışlarıydı. Onu tanıdıktan çok kısa bir süre soma sekreteriniz olarak işe alıp ona güvenmekle siz de onun bu nazik davranışlarının kurbanı oldunuz, Mösyö Van Aidin."

"İyi ama bu işe girmek için kendisi hiçbir çaba harcamadı ki!" diye bağırdı milyoner.

"Her şey ustaca ayarlanmıştı, o kadar ustaca ki sizin gibi bir insan sarrafı bile kolayca yamlabildi."

"Geçmişini soruşturdum. Adamın kuşku götürmez birinci sınıf referansları vardı."

"Evet, evet, bu da oyunun bir parçasıydı. Richard Knighton olarak saygı duyulacak bir yaşam sürüyordu. İyi bir aile, iyi bağlantılar, savaşta saygı duyulacak bir görev bilinci; her tür kuşkudan uzak bir yaşam. Ancak gizemli Marquis hakkında araştırma yapmaya başlayınca ikisi arasında yadsınamayacak benzerlikler buldum. Knighton aynen bir Fransız kadar iyi Fransızca konuşuyordu, Amerika, Fransa ve İngiltere'de tam Mar-quis'in oralarda faaliyetleri göründüğü dönemlerde bulunmuştu. Marquis hakkında son duyulan İsviçre'de paha biçilemeyen, tanınmış mücevher soygunları planladığı ve uyguladığı yolundaydı; siz de Binbaşı Knighton ile İsviçre'de tanıştınız. Üstelik de sizin ünlü yakutları satın alma niyetinizin dedikoduları etrafa yayılmaca başladığı sıralarda."

"Peki ama niçin cinayet işledi?" diye mırıldandı Van Aidin üzüntüyle. "Usta bir hırsız olarak kendi başını riske etmeden yalnızca mücevherleri çalabilirdi."

Poirot başını salladı.

"Bu Marquis'den kuşkulanılan ilk cinayet değil. İz bırakmaktan hoşlanmıyor ve içgüdüsel olarak cinayet işliyor. Ne de olsa ölüler konuşamazlar."

"Marquis'nin ünlü ve tarihsel olarak ilgi çekici taşlara karşı inanılmaz bir tutkusu vardı. Yanınıza sekreter olarak girmeden ve suç ortağını da kızınızın yanma hizmetçi olarak yerleştirmeden çok önce planlarını yapmıştı. Çıkan söylentilerden sonra mücevherlere kızınız için ne olursa olsun ulaşacağınızı deneyimlerinden biliyordu. Gerçi bu özenle hazırlanmış, ayrıntılı planı geliştirmişti ama mücevherleri satın aldığınız akşam tuttuğu birkaç sokak serserisini üzerinize salarak, kısa yoldan mücevherlere ulaşma fırsatını da denedi. Bu deneyimi başarısızlıkla sonuçlandı ama bu onun için beklenmeyen bir durum değildi. Asıl planını her olasılığa karşın henüz yürürlüğe koymamıştı ve bu plan kesinlikle güvenli ve şaşmazdı. Richard Knighton olarak ondan kuşkulanılması olanaksızdı. Ancak tüm büyük adamlar gibi, ki Marquis'nin de kötü de olsa kendi alanında büyük bir adam olduğunu kabul etmeliyiz, onun da zayıf bir tarafı vardı. Miss Grey'e âşık oldu ve Derek Kettering'in de aynı durumda olduğunu ve hatta bu konuda öncelik kazandığının farkına varınca önüne çıkan ilk fırsatta suçu onun üzerine atmaktan kendini alıkoyamadı. Evet, Mösyö Van Aidin, şimdi size çok ilginç bir şey anlatmam gerekiyor. Miss Grey kesinlikle

hayalperest bir insan değil, ama bir gece Monte Car-lo'daki gazinonun bahçesinde otururken Knighton'la yaptığı uzun bir konuşmanın hemen ardından yanı başında kızınızın varlığını hissettiğinden emin. Merhumun ruhunun ona bir şeyler anlatmak istediğini ve birden bu ölü ruhun Knighton'un onun katili olduğunu anlatmaya çalıştığını hissettiğini söylüyor. Bu düşünce o an için Miss Grey'e öylesine çılgınca gelmiş ki kimseye bundan bahsetmeye cesaret edememiş. Ancak yine de bunun gerçek olduğundan bir şekilde emin olduğu için ona göre davranmaya başlamış. Knighton'un yaklaşma deneyimleri reddetmediği gibi ona karşı Derek Kettering'in suçlu olduğundan eminmiş gibi hareket etmiş."
"İnanılır gibi değil!" diye mırıldandı Van Aidin.
"Evet çok ilginç. Bu tür bazı şeylerin açıklanması olanaksız. Bu arada beni çok ilgilendiren ufak bir ayrıntıdan daha bahsetmeliyim. Sekrete-

riniz belirgin şekilde aksıyordu; savaştan kalma bir sakatlık sonucunda. Marquis'in ise böyle bir özrü olmadığı kesindi. Bu konuyu uzun süre çözemedim. Ancak Miss Lenox Tamplin kendisiyle yaptığım bir konuşmada tesadüfen Binbaşı Knighton'un aksamasının Lady Tamplin'in hastanesinde onunla ilgilenen doktoru çok şaşırttığını, tıbben bunun olmaması gerektiğini söylediğini anlattı. Bu da bir kamuflaj olabilirdi. Londra'ya gelince söz konusu doktoru ziyaret edip bu konudaki görüşlerimi kuvvetlendiren birkaç teknik bilgi aldım. Önceki gün Knighton'un yanında bilerek bu doktorun adından bahsettim. Normal olarak Knighton'un onun savaşta kendisini tedavi eden doktor olduğunu söylemesi gerekirdi ama hiçbir şey söylemedi. Ve bu ufak ayrıntı -diğerlerinin yanında çok önemsiz gibi görünse de- cinayetle ilgili varsayımımın doğru olduğu konusundaki kanımı güçlendirdi. Bunun dışında Miss Grey de bana Binbaşı Knighton'un bulunduğu sırada Lady Tamplin'in hastanesinde olan bir mücevher soygununa ilişkin bir gazete kupürü getirdi. Paris'te Ritz Ote-li'nden ona yazdığım mektubu okuyunca aynı iz üzerinde olduğumuzu anlamış.
Oradakileri konuşturmakta bir hayli zorlandım ama sonuçta orada da isteğime kavuştum ve aradığım bilgiye ulaştım. Ada Mason otele cinayetin ertesi sabahı ulaşmıştı, bir gün önce değil."
İki adam bir süre susup konuşmadılar. Neden sonra milyoner elini masanın üzerinden Poirot'ya uzattı.
"Bunun benim için ne anlama geldiğini tahmin bile edemezsiniz, Mösyö Poirot," dedi yorgun ancak mutlu bir sesle. "Yarın sabah sizin için bir çek hazırlatacağım ama yeryüzündeki hiçbir çekin size karşı duyduğum minnettarlığı ifadeye yeterli olabileceğini sanmıyorum. Söz verdiğinizi yapıyorsunuz, Mösyö Poirot, ne olursa olsun söz verdiğinizi yapıyorsunuz!"
Poirot'nun göğsü kabardı.

"Ben Hercule Poirot'um," dedi gururla. "Ve sizin deyiminizle, aynen sizin gibi ben de büyük bir adamım. Size bir yardımım dokunabildiği için mutluluk duyuyordum. Artık izninizle yolculuk nedeniyle ortaya çıkan sorunları gidermeye gidiyorum. Sadık George maalesef burada değil!"
Otelin lobisinde bir dostuna rastladı. Sevgili kızı ile saygıdeğer Bay Papopolous'a.
Yunanlı, "Nice'den ayrıldığınızı düşünüyordum, Mösyö Poirot," diye mırıldandı dedektifinin içtenlikle uzattığı elini coşkuyla sıkarken.
"İş nedeniyle geri dönmek zorunda kaldım, sevgili Papopolous."
"İş mi?"
"Evet, iş! Neyse işten bahsetmişken umarım sağlığınız daha iyidir, mon ami."
"Çok daha iyi. Yarın biz de Paris'e dönüyoruz."
"İşte bu çok sevindirici bir haber. Umarım Yunanlı eski bakanın yıkımına neden olmamışsmızdır?"
"Ben mi?"
"Duyduğum kadarıyla ona paha biçilemez bir yakut satmışsınız, şu sıralar - tamamen enire nous- dansçı Mirelle'in boynunu süsleyen yakutu?"
"Evet," diye mırıldandı Papopolous. "Bu doğru."
"Ünlü 'Ateşten Kalp' kalp yakutuna çok benzeyen bir yakut."

Yunanlı gülümsedi.
"Gerçekten belirgin benzerlikleri var."
"Gerçekten mücevher konusunda ustasınız, Bay Papopolous, sizi içtenlikle kutlamak isterim. Hemen Paris'e dönecek olmanıza üzüldüm Matmazel Zia, sizinle daha fazla beraber olma fırsatımız olmasını isterdim. Üstelik işlerim bitmişken!"
"Size bu işlerinizin niteliğini sorsam, fazla ileri gitmiş olur muyum?" diye sordu Papopolous çekinerek.
"Hayır, hayır asla. Marquis'i kesin kanıtlarla tutuklatmayı başardım."

Bay Papopolous'un dalgın bakışları uzaklara takıldı.

"Marquis mi? Bu isim bana neden tanıdık geliyor ki? Hayır hayır, daha önce duymadığımdan, tanımadığımdan eminim."
"Nereden tanıyacaksınız ki?" dedi Poirot gülümseyerek. "Çok ünlü bir mücevher hırsızı ve katilden söz ediyorum. Madam Kettering'i, hani şu trende öldürülen İngiliz bayanı, öldürme suçuyla tutuklandı."
"Ne diyorsunuz? Çok ilginç!"
Karşılıklı olarak nezaket sözcükleriyle vedalaştıktan sonra, Bay Papo-polous Poirot'nun yakınlarda olmadığından emin olunca, kızına döndü.
"Zia!" dedi. "Bu adam şeytanın ta kendisi."
"Ondan hoşlanıyorum."
"Ben de," diye fısıldadı Bay Papopolous. "Ama bu onun şeytan olduğu gerçeğini değiştirmez."

ı 1 renin
36. BÖLÜM
Deniz Kenarında
Mimozaların çiçek açma döneminin sonuydu. Ancak havaya halen -biraz ağır da olsa- kokulan hâkimdi. Lady Tamplin'in villasının parmaklıklarından pembe sardunyalar sarkıyor, tam altlarındaki çiçek tarhlarında açan kırmızı karanfillerin yoğun, hoş kokusu evin odalarına kadar yayılıyordu. Akdeniz her zamankinden daha mavi parlıyordu. Poirot, Lenox Tamplin ile verandada oturuyordu. Ona da iki gün önce Van Aldin'e anlattığı öykünün aynısını yinelemişti. Lenox meraklı bir heyecan, çatılmış kaşlar ve karamsar bakışlarla onu dinlemişti. Anlatılanlar son bulunca kısaca sordu.
"Peki ya Derek?"
"Dün serbest bırakıldı."
"Peki nereye gitti?"
"Dün akşam Nice'den ayrıldı."
"St. Mary Mead yönüne mi?"
"Evet, St. Mary Mead'a."
Sessizlik.
"Katherine konusunda yanılmışım," dedi Lenox neden sonra. "Onun Derek'le ilgilenmediğini sanıyordum."
"Çok çekingen o. Kimseye güvenemiyordu."
'Ama bana güvenebilirdi." Lenox'un ses tonundan kırgınlığı anlaşılıyordu.

"Evet," dedi Poirot ciddiyetle. "Size güvenebilirdi. Ancak Matmazel Kamerine yaşamının çok büyük bir kısmını karşısmdakileri dinleyerek geçirmiş biri ve sürekli dinlemeye alışkın olan kişiler karşılarındakilere açılmakta, konuşmakta güçlük çekerler. Sorunlarını ve sevinçlerini hep kendilerine saklar, bu konulardan bahsetmezler."
"Ne kadar aptalını," dedi Lenox. "Onun Knighton'a âşık olduğunu düşünüyordum. Böyle olmadığını anlamam gerekirdi. Belki de buna inanmak istedim çünkü öyle olmasını istiyordum." Poirot, Lenox'un elini tutarak, dostça sıktı.
"Cesaret matmazel," dedi yumuşak bir tonda.
Lenox denize, uzaklara baktı; yüzünde itici sertliğine rağmen bir an için trajik bir güzellik belirdi.

"Neyse," dedi sonunda." Zaten iyi olması olanaksızdı. Ben Derek için çok fazla gencim, o ise hiçbir zaman olgunlaşmayacak bir delikanlı. Kendisinin ona annelik edecek birine ihtiyacı var."
Yeniden bir sessizlik oldu. Sonra birden Lenox hızla dedektife döndü. "Ama ben size gerçekten yardımcı oldum, Mösyö Poirot, size bir şekilde yardımcı oldum, değil mi?"
"Evet matmazel, bana katilin trende bulunanlardan biri olmayabileceğini söyleyerek gerçeğe giden yolda ilk ışığı siz yaktınız. Siz söylemeden olayın bu şekilde de olabileceği aklıma gelmemişti." Lenox derin bir soluk aldı.
"İşte buna sevindim. Bu da bir şey sayılır, değil mi?" Uzaklarda acı acı çalan bir lokomotif düdüğü duyuldu. "İşte yine o lanet Mavi Tren," dedi Lenox.
"Trenler çok insafsız olabiliyor, değil mi Mösyö Poirot? İnsanlar öldürülüyor, ölüyor ama onlar yollarına devam ediyorlar. Saçmaladığımın farkındayım ama sanırım siz ne dediğimi anlıyorsunuz."
"Evet, evet, biliyorum. Yaşam aynen bir tren gibi. Uzayıp gidiyor. Ve geçip gitmesi de. çok iyi aslında."

"Niçin?"
"Çünkü trenler eninde sonunda yolculuğun sonuna ulaşırlar matmazel; bunu ifade etmek için dilinizde çok hoş da bir özdeyiş var."
"Sevenlerin yolu bir gün mutlaka kesişir." Lenox güldü. "Bu benim için hiçbir zaman gerçek olmayacak."
"Yoo hayır, bu doğru. Gençsiniz, hatta hissettiğinizden de daha genç. Trenlere güvenin matmazel, lokomotifteki makinist her zaman le bon dieu. "rj
Yeniden lokomotifin sesi duyuldu.
"Trene güvenin matmazel," diye mırıldandı Poirot yeniden. "Ve Her-cule Poirot'ya da güvenin. Onun daima bir bildiği vardır."
(' Tanrı.
Lüks Mavi Tren Nice'e ulaştığında, kondüktör derin uykuya dalmış Ruth Kettering'i uyandırmaya çalışır. Ancak Ruth bir daha asla uyanmayacaktır; aldığı ağır bir darbe nedeniyle yüzü parçalanıp ölmüştür. Ayrıca kadının paha biçilmez yakut takıları da kaybolmuştur.
Bir numaralı katil zanlısı Ruth' un ayrı yaşadığı kocası Derek' tir. Ama Poirot toplanan kanıtlardan tatmin olmamıştır. Esrarengiz cinayeti trende tekrar sahneye koymaya karar verir...
"Polisiye romanlar kraliçesinden eşsiz bir cinayet romanı."
Sunday Express
Agatha Christie _ Mavi Trenin Esrarı